SHELL SCOTT

LARI SERİSİ POLİS ROMANLARI SERİSİ

Bir Kadın Peşinde

Yücel

POLİS ROMANLARI SERİSİ: 4

Bir Kadın Peşinde

Çeviren : Gülten Suveren

Bu kitap CEYLAN YAYINLARI MÜESSESESİ tarafından 1967. Temmuz ayında Ceylan Yayınları Matbaasında Elektronik Justo-writer dizgi makinelerinde dizilmiş ve Roland Ofset makinelerinde basılmıştır.

Kapak Baskısı ve Lâkesi:

CEYLAN YAYINLARI
MATBAASI

Cağaloğlu, Tasvir sok.1/1
- İ S T A N B U L -
Tel: 22 83 63

BİRİNCİ BÖLÜM

Kısır bir tavşan kadar şaşkındım. Zira hangi tarafa bakacağımı bilemiyordum. Herkesin 'Dot' diye çağırdığı sarışın bir kenarda Kan Kan oynuyordu. Sırtına bu dansa uygun bir elbise giymemişti ama vücûdü fevkalâdeydi. Diğer taraftan köşede duran uzun boylu kadın da inanılmayacak kadar cazipti. Onun için dansa mı o afete mi bakacağımı şaşırmıştım. Fakat ikisini de kaçırmak istemiyordum. Bu yüzden gözlerim neredeyse şaşı olacaktı. Neyse Dot, dansını bitirip kendisini divana bıraktı. Bir ellibeş boyunda, beyaz ciltli, biçimli vücûtlü bir kadındı o.

Boğazımın kuruluğunu geçirmek için viski kadehini başıma diktim ama fayda vermedi. Bir dakika kadar bekledikten sonra kalkıp köşede duran fevkalâde vücûtlü dilberin yanına sokuldum.

Genç kadın vücûdünü iyice saran, askısız beyaz bir elbise giymişti. Dalgın dalgın pencereden bakıyordu. Gümüş rengi saçları çıplak omuzlarını okşuyordu. Benim saçlarım da çok açık sarıdır. Kaşlarım da öyle. Yüzüm de yanık olduğu için bunlar beyaz gibi durur. Halbuki bu kadının saçları benimkinden daha da açık renkti. Böyle saç ancak yaşlı kadınlarda olabilirdi. Halbuki bu cazip mahlûk yirmibeşinden fazla yoktu.

Yaklaşıp, "Merhaba," dedim. "Adım Shell Scott." Sonra beklemeğe başladım. Bakalım nasıl davranacaktı?

Kadın ağır ağır başını çevirip beni süzdü.

Uzun siyah kirpikleri koyu renk gözlerini hafifçe örtüyordu. Yüzü güneşten iyice bronzlaşmıştı. Her halde sarı olan saçları da güneşte açılıp beyazımsı bir hal almıştı. Birdenbire biçimli kırmızı dudakları büküldü. Genç kadın inci gibi dişlerini göstere göstere güldü. "Merhaba... Benim adım da Helen."

O vakit bu partide bir hayli eğleneceğime kanaat getirdim.

Tam Hollywood'lulara has, çılgınca bir partiydi bu. Raul Evans'ın evinde toplanmıştık. Louis Genova Film şirketinin ileri gelenleri buradaydı. Daha doğrusu şirketin sahibi Louis Genova, 'Orman Perisi' adlı bir filme başlıyacağı için, senaryocusunu, kadın ve erkek artistleri alıp gelmişti. Bu arada kazıklara bağlanıp yakılacak olan dört güzel figüranı da getirmişti. Onların birkaç dakika sonra bağıra çağıra koşmaya başlıyacaklarını tahmin ediyordum. Günlerden Pazardı. Filmin çekilmesine Pazartesi başlanacaktı. Ama figüranlar şimdiden rol yapmağa koyulmuşlardı. Bundanda şikâyetim yoktu tabii.

Partideki erkeklerden hoşlanmamıştım. Sadece ev sahibi Raul Evans'a itirazım yoktu. Hoş ben buraya erkeklerle meşgul olmaya da gelmemiştim.

Helen, halâ tatlı tatlı tebessüm ediyordu. Merakla, "Soyadınız nedir?" diye sordum.

-"Marshall."

-"Demek meşhur 'Helen' sizsiniz. 'Orman Perisi Helen' öyle mi?"

-"Evet. Sizi şimdiye kadar görmemiştim, değil mi?"

-"Ben partiye on dakika evvel geldim," diye cevap verdim. "Daha ilk içkimi bitirmedim."

-"Yaa?" Manâlı manâlı güldü. Ona bakarken terlediğimi hissettim.

Dayanamıyarak, "Çok güzelsiniz," dedim. "Bunu kötü bir niyetle söylemediğimden emin olabilirsiniz. Size bir içki getireyim mi?"

-"Bir viski soda rica edeceğim."

Raul'un Hollywood'un arkasında kalan Durand Drive'daki muhteşem evindeydik. Geniş oturma odası bir konser salonu kadar vardı. Ön duvar camdan yapılmış olduğu için aşağıda kalan büyük yüzme havuzunu ve kıvrıla kıvrıla tepeye çıkan yolu görebiliyorduk. Odada herkes içki içip konuşuyordu. Radyonun gürültüsü bile sesleri bastıramıyordu. Davetliler geniş divanlara uzanmış veya rahat koltuklara yerleşmişti. Ben gidip köşedeki Amerikan bardan iki bardak aldım. Bunlara bol viski ve buz koydum. Helen'in bardağına biraz da soda ilâve ettim. İçkileri hazırlarken odaya da bir göz attım. Raul bana telefon ettiği zaman nasıl bir durumla karşılaşacağımı kestirememiştim. Kendisi öğleden sonra üçte bana telefon ederek, "Bugün suçluları kovalamıyorsun'ya, Shell?" demişti.

-"Hayır, bugün işim yok."

-"O halde bana gel. Evimde parti veriyorum. Daha sonra da havuzda yüzeriz."

-"Parti ha?"

-"Evet. Hem kadın sayısı da fazla Iki üç kadınla başa çıkabilir misin, Shell?"

Heyecanla, "Şaka etmiyorsun ya?" diye bağırdım.

-"Gelecek misin?"

-"Hemen yola çıkacağım. Bana bir içki hazırla. En güzel şortumu da yanıma alacağım."

-"En süslüsünü getir, Shell." Telefonu kapatmıştı.

Bu davet de bana kâfi gelmişti tabii. Raul'u altı seneden beri tanıvordum. Sinema dünyasından birkaç ahbabım vardı. Fakat Raul'u hepsine tercih

ederdim. Yalnız arkadaşım son zamanlarda böyle fazla hareketli partilere merak salmıştı. Bu yüzden de adına sık sık dedikodu sütûnlarında tesadüf ediyordum. Fakat onun hayatınakimseninkarışmaya hakkı yoktu.

Ben kapıdan içeriye girer girmez Raul, elime bir kadeh sıkıştırıp beni odadakilerle şöyle bir tanıştırmıştı.Fakat saydığı isimlerdenekserisi aklımda kalmamıştı tabii.

Raul, 'Orman Perisi' filminin rejisörlüğünü yapacaktı.İçkileri alıp döndüğüm sırada onun Genova'yla beraber kuyruklu piyanonun üstünde kâğıtlara baktığını gördüm. Genova, bir yetmiş iki boyunda esmer bir adamdı. Her zaman üzüntülüymüş gibi de bir hali vardı. Raul'la konuşurlarken 'Orman Perisi'nin senaristi Oscar Swallow dayanlarına sokuldu. Bu adam fazla şık giyinmişti doğrusu. Benim gibi bekâr olduğu için kadınların kendisine bayılacaklarını sanıyordu.

O arada gözüm filmin baş erkek rolüne çıkacak olan Douglas King'e ilişti. Kendi kendime onun son derece makûl ve akıllı bir erkek olduğunu kabul ettim. Daha kimsenin havuza girmemesine rağmen o şortunu giymişti. Vücûdü inanılmıyacak kadar adeleliydi. Onu gören iki Grek ilâhının karışımından meydana çıkmış bir heykel sanırdı. Kendisinin filmde Bruto rolünü oynayacağını duymuştum. Adam, ağaçtan ağaca atlayıp kadınları tehlikeden kurtaracaktı. Akıllı olduğunu söylemiştim değil mi? Bunda haklıydım. Zira Douglas King, Dot'u kucağına almış, onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Diğer üç figüran kız da kıkır kıkır gülüyordu. Yanlarından geçerken konuşmalarını da dinledim. İçlerinden kızıl saçlısı, "....... Fevkalâde nüfûzlu bir insan," diyordu. "İki yüzme havuzu var. Daima güzel vücûtlu figüranlar alıyor."

-"Bu hesaba göre Sylvia'nın işsiz kalması gerekirdi. Onun bacakları hiç de öyle....."

-"Sylvia'nın böyle şeylere aldırdığı yok. O rol yaparken kaşlarını kaldırıp..."

-"O kaşlarını kaldırmıyor, yavrum. Eteklerini kaldırmakla daha..."

Sırıtarak onların yanından uzaklaştım. Helen'e içkisini verdim. "Kusura bakmayın. Raul, beni karşıladığı zaman sizi görmemiştim. Ama artık gözüm açıldı."

Gülümsedi. "Artık bu hatânızı tamir edersiniz." Dikkatle beni süzdü."Çok iri yarısınız. Galiba buradaki en iri yarı erkek sizsiniz.Boyunuz ne kadar?"

-"Boyum bir seksen beş... Kilom da doksan sekiz. İyi mi?"

-"Mükemmel." Uzanıp parmağıyla hafifçe eğri olan burnuma dokundu. "Ne oldu?"

-"Harpte Bahriye Silâhendazıydım. O vakit kırdılar."

Bu sefer de sol kulağıma baktı.

Sol kulağımın üstünden bir parçası eksiktir. Sırıttım. "Kulağımın ucunu da bir kurşun kopardı. Bu da hususi harpte oldu." Artık sual sorma sırası bana gelmişti. Hem bir an evvel bu sarışın afetle samimiyeti ilerletmek istiyordum. Manâlı manâlı göğsüne baktım. "Ölçülerimizden bahsederken..."

Nazarlarım biraz daha aşağıya indi. Genç kadın bu sefer, "Belim elli beş santim," diye mırıldandı.

Gözlerim daha aşağıya kaydı. Kadın sesini çıkarmadı. Biraz bekledikten sonra yüzüne baktım. Kıkır kıkır gülüyordu. "Devam etmiyor muyuz, Miss Marshall?"

-"Bir daha deneyelim. Nereye bakıyordunuz?"

-"Şey... Ben.... Ha.... Biliyorsunuz işte."

Gözlerini süzdü. "Kalçam da doksan iki santim. Nasıl beğendiniz mi?"

Ben de sırıttım. "Mükemmel... Mükemmel..."

Biz böyle tatlı tatlı konuşurken biri omuzuma vurdu. Başımı çevirince Raul'u gördüm. "Geldiğine memnun oldun mu, Shell. Bakıyorum bizim yıldızımızı seçmişsin."

-"Tabii. Ben bu filmin müthiş para getireceğine inanıyorum artık."

Helen, "Çok teşekkür ederim," dedi.

Başımı kaldırıp piyanoya bir göz attım. Genova ve Swallow, halâ oradaydılar. Swallow, uzun boylu olduğu için prodüktörün tepesinden bakıyordu. Üstelik Genova, koyu .renk üç düğmeli bir elbise giymişti. Halbuki Swallow onun yanında yağlı boya bir tablo kadar renkli kalıyordu.

Genova, fazla hareketli bir iş adamıydı. Konuşurken durmadan parmaklarını şaklatıyor ve kalın kaşlarını oynatıyordu. Kırk yaşında vardı sanırım. Genova'nın tek bir ilâha taptığını duymuştum. Bu adamın Allah'ı paraydı. Para ve mevkî için yapmıyacağı yoktu. Onun için de daha kırkında olmasına rağmen bitkin ve yorgun gözüküyordu.

Başımla piyanodaki adamı işaret ettim. "Demek partiyi Genova'nın şerefine veriyorsun?"

Raul, dudak büktü. "Hayır. Biz toplandıktan sonra telefon etti o. Yarın filme başlıyoruz. Son dakikada bazı değişiklikler yapmağa kalkmış. Kendisini görmemi istedi. Halbuki ben partiden ayrılmak niyetinde değildim. Onun için kendisini buraya çağırdım."

Raul, gülünce yüzü aydınlanıverdi. Ona yakışıklı denilemezdi. Ben boyda olmasına rağmen dal gibi inceydi. Kalın bıyığı da yüzüne komik bir

ifade veriyordu. Ama güldüğü zamanlar bayağı hoş oluyordu. Birbirimizden çok hoşlanırdık. Dediğim gibi sayılı ahbaplarımdan biriydi o.

Helen, "Film de başka değişikler de mi yapıldı, Raul?" diye sordu.

-"Korkarım öyle." Raul bana döndü. "Bu Allah'ın belâsı filmin masraflarını bir türlüazaltamadık. Yalnız Genova bu tip şeyleri iş günlerinde halletse daha iyi olacak." Omuzunu silkti. "Her halde işi bu şekilde daha ucuza mal ediyordur. Allah kahretsin! Birer içki içelim."

Raul, söylenerek uzaklaştı. Ben de etrafıma bakındım. Biraz evvel aklıma gelen şey beni rahatsız etmeğe başlamıştı. "Miss Marshall?"

Genç kadın, gülümsedi. "Bana 'Helen' demeni tercih ederim."

-"Teşekkür ederim, Helen. Buradaki acaipliği fark ettin mi?"

-"Acaiplik mi?"

-"Evet, tuhaf veya garip bir şey..."

-"Raul'u mu kasdediyorsun?"

-"Sadece Raul değil. Herkes de bir acaiplik var."

Kapıdan içeriye girer girmez salonda bir tuhaflık olduğunu hissetmiştim. Misafirlerin gülmelerine, şakalaşmalarına rağmen bu hissimden kurtulamamıştım.Aslında partidekilerin rahat rahat eğlenmeleri lâzımdı. Halbuki kahkahalar lüzûmundan fazla yüksek, konuşmalar da cılızdı. Herkes eğlenirmiş gibi bir tavır takınmağa çalışıyordu.Odada tuhaf bir hava vardı. Sanki bir şey patlayıverecekti.

Helen, düşünceli düşünceli, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki haklısın. Nasıl bir şey sezdin?"

-"Şey....Hoş bir parti bu. Yalnız herkesde sunî bir hal var.Eğlenebilmek için fazla içi-

yorlar. Bir kısmı da numara yapıyor gibi geldi bana."

Genç kadın, içkisinden bir yudum aldı. "Olabilir. Zaten buraya toplanan insanların da muhtelif dertleri var. Meslâ Raul'u ele alalım. Raul'un karısının Thoe'ya gittiğini biliyorsun değil mi?"

Bunu biliyordum. Raul, uzun müddet ve saklamaya lüzûm görmeden çapkınlık etmişti.Nihayet karısı Evelyn de Thoe Gölünün yolunu tutmuştu. Kadın Cal Neva Otelinde kalıyordu.Oraya gideli dört beş hafta olmuştu sanırım. Tahoe, artık Reno'nun yerine geçmişti.Çabucak ayrılmak isteyen Hollywood'lu çiftler oranın yolunu tutuyorlardı. Raul'u iyi tanıyordum. Onun bu işe üzüldüğünden de emindim.Fakat Evelyn evden ayrılınca Raul bir şey yapmamıştı. Bilâkis uçan kuşu bile kaçırmıyordu artık. Çapkınlıktan başka bir şey düşündüğü yoktu.

Helen, devam etti. "Genova'nın para derdi var. King'in karısı iki çocuğunu alabilmek için mahkemeye baş vurmuş. Halbuki King, çocuklarını vermek istemiyor. Hattâ Swallow'un bile derdi var." Bir an tereddüt etti. "Belki de vardır..."

Yüzüne baktım. "Ya sen? Senin derdin yok mu? Şöyle çaresini bulabileceğim bir dert..."

Başını salladı. "Var ya. Ciddi ciddi konuşmaya başlayana kadar burada eğleniyordum. Bu tatsız suallerinle lâfı neden karıştırdın? Halbuki tatlı tatlı konuşuyorduk."

Sırıttım. "Kusura bakma, Helen. Baştan başlıyalım. Nasılsın bakalım? Ben bir çıplaklar kampı kurmayı düşünüyorum. Onun için de çıplaklara ihtiyacım var. Bana yardım edebilir misin?"

-"Buna memnun oldum. Hemen kampa giriyorum. Yalnız çıplaklar nerede toplanacaklar?"

-"Toplantılar Hollywood'daki Spartan Apartmanında yapılacak. Bu bina Wilshire Şehir Kulübünün tam karşısındadır. Bu işe tam uygun bir yer."

Helen, dudak büktü. "Pek göz önü. Spartan ha? Her halde sen o apartmanda oturuyorsun."

-"Evet. Seni Shell Scott Çıplaklar Kampının Kraliçesi seçeğim."

Manâlı manâlı gülerek gözlerini süzdü. "Ya Kral kim olacak? Dur..dur söyleme. Her halde şu goril krallığa talip olacaktır."

-"Douglas'ı mı kasdediyorsun? Onu kampa alamam. Kampa sadece insanlar girecek." Aktöre baktım. Adamın gözlerini bana dikmiş olduğunu beni kötü kötü süzdüğünü görünce de şaşırdım. Buna manâ verememiştim. "Nesi var onun, kuzum?"

Genç kadın, Douglas King'e bakarak elini salladı. Sonra usulca ilâve etti. "Benden çok hoşlanıyor o. Birkaç defa gece beraber gezmeğe gittik. Fakat karısıyla davalı olduğu için kimselere gözükmedik. Aramızda ciddi bir şey yok. Fakat Douglas, benimle fazla ilgilendi. Beni kandırmak için elinden geleni yaptı. Belki de şimdi sana yüz verdiğimi sanarak sinirlenmiştir. Zira kendisi muvaffak olamadı."

-"Kızması için sebep var mı, Helen?"

Tebessüm etti ama cevap vermedi.

-"Allah kahretsin," diye söylendim. "Kucağına da o Kan Kan yapan kadını oturtmuş."

Helen, dudak büktü. "Oh,.... Ne de olsa erkek o." Galiba böylece her şeyi izah ettiğini sanıyordu.

Helen'in kolunu tutup kendime doğru çektim. "Beni dinle, yavrum. Kan dökülmesinden hoşlanan bir mahlûk olmadığını umarım. Eğer erkeklerin gladyatörler gibi, senin uğruna birbirleriy-

le boğuşmalarını seviyorsan o başka."

Başını sallıyarak gümüş rengi saçlarını geriye attı. "Ne münasebet! Böyle şeylerden haz etmem." Elini uzatıp kulağımla oynamağa başladı. "Neden sordun? Yoksa King'den korktun mu?"

King'e bir göz attım. "Eh, biraz..."

Şimdiye kadar King'le birkaç defa karşılaşmıştım. Fakat birbirimizle hiç alâkadar olmamıştık. Hele son günlerde onun bir filmini görmüştüm. King, timsahları bıçaklıyor ve ağaçlara asılarak zıplıyordu. Ağaçlara galiba kuyruğuyla tutunuyordu. Orasından pek emin değilim. Eğer goril tipi erkekleri beğenirseniz King'den de hoşlanırdınız. Kalın kaşlı, asık suratlı bir mahlûktu. Kendisini de çok beğeniyordu. Vücûdünün her tarafında yumurta gibi şişler vardı. Aslında bu şişler adeleydi tabii. Bu adam hakkında bildiğim bu kadardı. Bir de Helen'in anlattıklarını dinlemiştim. Adam karısıyla mahkemeye düşmüştü. Çocuklarının vasiliğini almak istiyordu. Bana kalırsa bu adamın çocuklarının hayvanat bahçesinde olması icap ederdi. Ama demek çocuklar kendisine benzememişti. Belki de çocuklar annelerine çekmişlerdi. King de nedense onları kadına bırakmak istemiyordu.

Helen, nihayet kulağımı bıraktı. "Sen öyle kolay kolay korkacak bir erkeğe benzemiyorsun."

Sırıttım. "Öyle olsun, yavrum. King, bana surat edecek olursa göğsündeki kılların hepsini yolarım."

Genç kadın gülerken ben de içkimi bitirdim. "Birer viski daha içelim, Helen. Bu parti kaçta başladı?"

-"Öğleden sonra ikide.... Sen de dörtte geldin. Onun için iki saat geç kaldın demektir. Üst üste birkaç kadeh yuvarlamalısın."

-"Olur. Yalnız bu iş tuhafıma gitti. Film

bitmeden böyle içkili parti olur mu?"

-"Haklısın. Onun için içmeğe erken başladık. Evlerimize de erkenden döneceğiz ve sabah taptaze olacağız. M.G.M. ve Universal'de işler daha sıkıdır. Biz işi daha gevşek tutuyoruz. Meselâ aşağı yukarı hepimiz Perşembe gecesi buradaydık. Ama o gece iş konuştuk."

Bir şey hatırlamış olacaktı ki kaşları hafifçe çatıldı. "Biliyor musun, Shell? Keşke biraz evvel partideki tuhaflıktan bahsetmeseydin. Kafamı karıştırdın. İnsanlar polislerle konuştuktan sonra pek normal olamıyorlar sanırım. Ne de olsa kanunla karşılaşmak insanın sinirini bozuyor."

-"Polis mi? Hangi polis? Kiminle konuştular."

Helen, odadakilere baktı. "Şey, hepimizle konuştular sanırım."

-"Ne zaman oldu bu iş?"

-"Dün. Yalnız bu iş hakkında bir şey bilmiyorum. Galiba Zoe'nun gelmemesiyle ilgiliydi. Zira polisler kadının nerede olabileceğini sordular."

-"Zoe mi?"

Genç kadın, parmağıyla hardal rengi ceket, çikolata rengi pantalon giymiş ve beş eşarp takmış olan Swallow'u işaret etti. "Zoe, onun sekreteri. Daha doğrusu Perşembe gününe kadar öyleydi."

Kaşlarımı çattım. "Bir şey anlıyamadım. Esrarlı bir mesele mi bu, Helen?"

-"Zannetmiyorum. Bütün bildiğim kadının stüdyoya gelmemesi. Cuma ve Cumartesi günü ortada gözükmemiş."

Genç kadına Zoe hakkında birkaç sual soracaktım ama o lâfı değiştiriverdi. Ben de onun lâflarını duyunca her şeyi unuttum. "Kusura bakma, Shell. Yine bu tatsız mevzu açıldı. Şey... Sen şortu-

nu getirdin mi?"

-"Şortumu mu? Evet, evet arabamda duruyor."

Manâlı manâlı güldü. "İyi etmişsin ama buna pek ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

-"Ya? Yoksa kimse yüzmek istemiyor mu?"

-"Hayır, herkes yüzecek." Halâ gülümsüyordu. Biçimli kırmızı dudaklarına baktım. Bu dudakları öpmek ne kadar zevkli olacaktı. Bunu düşünürken bir taraftan da sözlerinden bir mâna çıkarmağa çalışıyordum.

Tam havuza elbiselerimizle atlayıp boğulmamız mı lâzım geldiğini soracağım sırada Raul, içkisini bitirip haykırmağa başladı. Herkes birdenbire sustu.

Raul, "Artık yüzeceğiz! " diye bağırıyordu. "Herkes soyunsun! Utananlar mayo giyebilirler."

Helen'in tebessümü genişlemişti. Böylece merak ettiğim şeyi de öğrenmiştim. Acı acı yutkundum. Kafam bu işi almamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Oscar Swallow, Raul'a döndü. "Seni domuz seni! Daha olmaz. Henüz çok erken!"

-"Bana bir dakika müsaade et, Helen." dedim. "Raul, denilen serseriyle biraz konuşacağım. Mayon var mı?"

Başını salladı. "Evet."

Güneşten bronzlaşmış yüzüne, omuzlarına ve kollarına baktım. "Sen bir hayli güneşlenmişsin anlaşılan."

-"Kabil oldukça güneş banyosu yaparım. Fakat güneşten yanmamış olan kısımlarım var. Vücûdumda beyaz kalmış iki kısım...."

İçimi çektim. "Ya... Çok enteresan. Şey.. Bana müsaade.."

Ben yanından ayrıldığım sırada Helen, gülüyordu. Doğru Raul'un üstüne gittim. Arkadaşım, "Hemen şortunu giy, Shell." diye güldü. "Bir daha fırsat bulamazsın."

-"Pek alâ. Swallow'un nesi var. Yoksa yüzme bilmiyor mu o?"

Raul, tebessüm etti. Biraz sarhoştu o. "Yüzme biliyor. Yalnız biraz evvel sekreterine telefon etti. Kadını baştan çıkarmak istiyor. Yani sekreteri havuza sokacak. Yalnız daha kadının bu işten haberi yok," tekrar güldü. "Kadın gelip bizi havuzda bulursa her halde memnun kalmıyacaktır. Hemen uzaklaşmak isteyecektir." İçini çekti. "Swallow'u kabahatli bulmuyorum. Kadın hoş... Çok hoş..."

Raul'un sözleri kafamı karıştırmıştı.Merakla, "Sekreterine telefon mu etti?" diye sordum. "Yani Zoe'yi mi aradı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Zoe'yi nereden biliyorsun?"

-"Neden sordun? Bilmem doğru değil mi?"

-"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, sadece şaşırdım.Zoe bir yere kaçmış olmalı.Ben Sherry'i kasdediyorum. Swallow'um yeni sekreteri. Adam, senaryolarını daima dikte eder."

Swallow ve Genova, bir şeyler konuşarak bize yaklaştılar.Genova, hiddetle, "Allah Bondhelm'in belâsını versin!" diyordu. "Onu bıçakla parça parça kesmeği isterdim." Kendisi kısa olmasına rağmen sesi bir hayli gürdü doğrusu.

Raul, bir kahkaha attı. "Bondhalm'in boyunu bosunu göze alırsan onu parçalaman en az bir sene süreceğini anlarsın."

Genova homurdandı. "Namussuz Shylock'un talebesi galiba."

Swallow, başını salladı. "Onun gibi cimri bir tefeci daha gözükmemiştir." Etrafına bakarak ilâve etti. "Herkes sâkinleşti galiba.Çok yazık." İngiliz aksanıyla konuşmağa çalışıyordu. Fakat onun konuşmasını duyan kendisinin Londra'da tahsil etmiş olduğuna asla inanmazdı.

-"Galiba Kan Kan oynayan kadın yoruldu ?" diye atıldım. Sonra Raul'a baktım. "Film de rolü var mı onun?"

-"Evet. Dot English'in kısa bir rolü var. Daha başlangıçta kendisini bir aslan yiyor."

Swallow, lafa karıştı. "Akıllı bir aslan o. Kim olsa böyle cazip bir mahlûku yerdi. Öyle değil mi, dostum?"

Başımı kaldırdım. Acaba 'Dostum' diye bana mı hitap etmişti? Neyse Raul'la konuşuyordu o. Swallow, Dot'a bakarak ilâve etti. "Ca-

zip, çok cazip... Hele o kadife gibi beyaz teni. Ona 'Cazibeli Kar Topu' adını taktım ben."

Serseri haklıydı. Dot, bir hayli cazibeliydi doğrusu. Yalnız kadına bu ismi bir dedikodu yazarı takmıştı.

Raul, başını salladı. "Galiba senaryodaki aslanı da kendini düşünerek yazdın sen."

Swallow güldü. Genova'yla beraber bara doğru gittiler. Yalnız kalınca, "Raul," dedim. "Sana bir şey daha soracağım. Polislerin sual sormalarına ne dersin?"

-"Sen de her şeyi duyuyorsun, Shell. İyi bir dedektif olduğun belli. Seni buraya misafirlere sual sorman için çağırmadım, Shell. Bundan emin olabilirsin. Polisler nedense Zoe'yi arıyorlar. Dün bana geldiler. Genova, King ve diğerleriyle de konuşmuşlar. Bize neden sual sorduklarını da anlıyamadım. Kadın stüdyoda çalıştığı için onu tanıyorduk tabii. Hepsi bu kadar." Omuz silkti. "Allah aşkına biraz sâkin ol. Buraya eğlenmeğe geldin. Hafiyeliğin sırası mı şimdi?"

-"Peki, Raul. Şey... Evelyn'den bir haber var mı?"

Birdenbire ayılıverdi. "Hayır. Galiba o gitti artık." Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "İstediğim.... Hay Allah kahretsin! Bırak bunu, Shell. Git şortunu giy. Bunu çıkarmamaları için de iyice zamkla."

-"Pek alâ." Boş kadehi arkadaşıma verip odadan çıktım. Merdivenleri inip bahçede duran Cadillac'ıma gittim. Tam ön taraftan şortumu alırken donup kaldım.

Arabamın arkasında tekkapılı yeni bir Ford durmuştu. Parlak renkli emprime bir elbise giymiş bir kadın arabadan inerek çakıllı yolda ilerledi. Raul'un bahsettiği Sherry o olacaktı. Aramızda üç metre kadar bir mesafe vardı ve bana

doğru geliyordu o.Önce merakla baktım. Hızlı hızlı yürüyordu. Onun yürümesini iyi bilen biçimli bir dilber olduğuna kanaat getirdim.

-"Merhaba ," dedim.

Başını kaldırıp beni süzerek gülümsedi. "Merhaba, nasılsınız?" Yürüyüp gitti. Bu arada yüzüne pek bakamamıştım. Zira vücûdu görülecek gibiydi. Bu kadın senelerce Hollywood'un seks bombası olarak kalmış her güzelle rahat rahat boy ölçüşebilirdi.Vücudu ender rastlanacak bir hârikaydı.

Arabamın kapısını kapatıp peşinden yürüdüm. Aramızda üçü metre mesafe vardı yine.Gözlerimi bir türlü vücûdünden alamıyordum. İçeride Dot'u seyredip Helen'le konuşarak hoşça bir vakit geçirmiştim. Fakat bu kadının yanında insan ne Dot'u ne de Helen'i görebilirdi. Genç kadın ayak sesimi duymuş olacaktı ki başını çevirip bana baktı. Tekrar tatlı tatlı gülümsedi. Hayatından memnundu alaşılan.

Peşinden içeriye girdim. Doğru bara koşup viski şişesine saldırdım. Bir taraftan da durumu inceliyordum. Swallow, genç kadını görür görmez, heyecanla fırlayıp, "Ah, Sherry, yavrum," diye bağırdı. "Gelebildiğine çok sevindim."

Bu serserinin durmadan ev sahibiymiş gibi hareket etmesi sinirime dokunuyordu. Fakat daha da fecisi onun uydurma İngiliz aksanıydı. Namussuz bu arada elbisesini çıkarıp tiril tiril bir şort giymişti.

Sherry, adama bir şeyler söyledi. Namussuz başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeğe başladı. Bana kalırsa bu numarayı da ayna önünde talim etmişti. Zira böylece adeleli boynu ortaya çıkıyordu. Raul ve Douglas da genç kadına doğru gittiler. Fakat neler olduğunu göremedim. Zira o sırada Helen yaklaşıp bar iskemlelerinden birine oturdu.

-"Bana içki vereceksiniz galiba, Mr.Scott?" Birdenbire resmileşmişti.

-"Şimdi viski sodanı hazırlarım, yavrum. Bu ciddiyete ne lüzûm var sanki."

Helen, dudak büktü. "Hoş bir kadın değil mi?"

-"Kim.... Yeni gelen mi? Şey, evet. Fena değil."

-"Bir hayli de neş'eli. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

-"Swallow'un yeni sekreteriymiş galiba."

-"Evet. Aslında onun film aktrisi olması lâzım."

-"Bu vücûtle ona film çevirtmezler. Sansür filmi boydan boya keser. Hoş sana nasıl müsaade ettiklerine de şaşıyorum ya."

Neyse yatışmıştı. "Çok tatlısın, Shell."

Biraz ilerideki küçük guruptakiler neşeli neşeli gülüyorlardı. Biraz sonra Douglas King, onlardan ayrılıp Amerikan bara geldi. Bir sandalyeye oturup Helen'in kalçasını okşadı ve bana baktı. Sert bir sesle, "Bana bir içki ver! " diye emretti.

Bu emir hoşuma gitmemişti ama tatsızlık çıkarmak istemiyordum. "Ne içiyorsun?"

-"Buzlu İskoç viskisi. Demek sen hususi hafiyesin?"

-"Evet öyle." Bir bardağa buz ve viski koyup uzattım. Homurdandı. Ona yardım olsun diye ben de homurdandım.

Helen, "Ben artık mayomu giyeyim," diye mırıldandı. Sonra manâlı manâlı bana gülümsedi. Ben de göz kıptım. King, yine homurdanır gibi bir ses çıkardı. Belki de gorilin canı yanıyordu.

Helen gidince Buruta'yla baş başa kaldık. Ben de içkimi bitirip şortumu aldım. Davetlilerden bazıları mayolarını giymişti. Havuzun ba-

şında neler olacağını merak ediyordum.Tam bardan çıktığım sırada King, içkisini bitirip bardağını bıraktı. Aynı sert sesle, "Bana bir içki daha ver," diye söylendi.

Sırıttım. "Kusura bakma. Benim saatim doldu. Yeni barmene müracaat edersin artık."

Dik dik bana baktı. "Bana bir içki daha ver dedim!" Sesi bir ıslıktan farksızdı.

Halâ iskemlede oturuyordu. Gözlerini de bana dikmişti. Hır çıkarmak istediği belliydi. O arada yapabileceğim bir kaç şey vardı. Ben de karşısına dikilip gözlerinin içine bakardım. Sonunda da birimiz bakmaktan yorulurduk tabii. Bu da budalalık olurdu. Veya birdenbire atılıp ona esaslı bir darbe indirebilirdim. Bu serseri canımı sıkmağa başlamıstı. Fakat ben hır çıkarmasını hiç sevmezdim. Zaten işim icabı başım sık sık belaya girerdi. Hem belki bu adamın hakikaten bir derdi vardı.

Onun için, "Münasebetsizlikten vaz geç, King" dedim. Oradan uzaklaştım. Üstüme atılıp beni ısırmağa kalkmadığı için de piyanonun yanına kadar gittim. Swollow ve Raul, o cazip mahlukla konuşuyorlardı. Arkalarında duran Genova da çantasına kağıtları yerleştiriyordu. Genç kadın arkasını piyanoya dayamış, kollarını geriye atmıştı. Ona bakarken kararım büsbütün katileşti. Nefis bir mahluktu o.

Ben yaklaşınca başını kaldırıp beni süzdü. Sonra Raul'un sözlerine mukabele etti. "Pek alâ pek alâ kızmayacağım."

Ben yalandan öksürdüm.

Swallow, "Bir içki içmez misiniz?" diye sordu.

-" Pek alâ, yalnız bir kadeh içerim. Bunun çok kötü bir oyun olduğunu siz de biliyorsunuz."

Raul'a bir dirsek attım. Dönünce de sırıttım. "Ne var ne yok ahbap? Nasılsın bakalım?"

Gülümsedi. "Seni bekliyordum zaten." Genç kadına baktı. "Sherry, sana en eski ve en kötü niyetli dostlarımdan birini takdim edeyim. Adı Shell Scott. Kendisi hususi hafiyedir. Gözüktüğü kadar da sert değildir. Shell... Sherry."

-" Merhaba, Mr. Scott." Sesi hafifçe boğuktu. Sanki gözlerimin içine bakıp 'Öp beni' demiş gibi heyecanlandım. "Sizi hatırladım. Biraz evvel bahçede beni takip ettiniz."

-" Sizi senelerce takip edebilirim. Bana 'Shell' demenizi tercih ederim." Ona daha bir çok şey söyliyebilirdim. Fakat yüzünü ilk defa görüyordum. Bu yüz hangi erkeğin olsa alâkasını çekerdi. Uzun siyah kirpikli iri gözleri lâvicertti. Bir tebessümle uçları yukarıya kıvrılan dudakları olgun bir meyvayı andırıyordu. Siyaha yakın koyu kırmızı gür saçları ipek çilesi gibi omuzlarına dökülmüştü. Boyu en fazla bir altmıştı sanırım. Kadına dalıp gitmisim. Bana kalırsa bütün vaktimi bu şahane mahlûka hasredebilirdim zaten."

Nihayet kendimi topladım. "Biliyor musunuz biz birbirimize uyuyoruz. Shell ve Sherry.. Yani hiç olmazsa isimlerimiz uyuyor. Partiye geldiğiniz iyi oldu."

Güldü. "Buraya çalışmağa gelmiştim. " Başıyla barda içki hazırlayan Oscar Swollow'u işaret etti. "Bu adam iş olduğunu söyliyerek beni kandırdı. Ama iş olmadığına göre içkimi içip hemen kaçacağım."

Raul, atıldı. "Sherry'nin gitmesini istemiyoruz."

Ben de ilâve ettim. "Aynı fikirdeyim, dostum."

Genç kadın billur gibi bir kahkaha attı. "Maalesef sizleri üzeceğim. Gitmem lâzım." Yanımıza

gelen Swallow'dan içkisini alıp bana döndü. "Hususi hafiyesiniz demek? Peki buraya da birini takip etmek için mi geldiniz?"

-"Şey..Yok...Buraya eğlenmeğe geldim." Etrafıma bir göz attım.Herkes mayosunu veya şortunu giymişti. O zaman Sherry'nin de mayoyla ne kadar güzel olacağını düşündüm. Onunla tenha bir kumsalda baş başa kalmayı isterdim. Genç kadın içkisini içiyor ve Raul'u dinliyordu. Ben de müsaade isteyip ayrıldım. Gidip boş bir oda buldum. Çabucak soyunarak şortumu giydim.Geri döndüğüm zaman Genova hariç herkes mayolu ve şortluydu. Zaten Raul, bana Genova'nın aslında davetli olmadığını söylemişti.

Yalnız şahane vücûtlu Sherry ortalıkta yoktu. Solmuş yeşil bir şort giymiş olan Raul'u görüp yanına sokuldum. "O küçüğe ne..."

Ne söylediğimi tahmin ettiği için sözümü kesti."Gitti. Swallow'un iş olduğunusöyleyerek kendisini aldattığını anlayınca sinirlendi.Adamın kendisine sulanmağa kalktığını da sezdi tabii. Onun için gitti." İçini çekti "Kalsaydı iyi olurdu."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum tabii. Raul, birdenbire dönerek bağırdı. "Haydi, herkes dışarı çıksın, havuza koşun."

En önden Dot fırladı.Genç kadın parlak sarı bir bikini giymişti. Biz de onun peşine takıldık. Herkes bağırıyor, gülüyordu. Bir ara boşuna şüphelenmiş olduğumu bile düşündüm. Zira herkesin keyfi yerindeydi.

Yüzme havuzu görülecek kadar güzeldi. On sekiz metre boyundaki havuzun bir ucunda tramplen vardı. Tam karşı tarafta ise akla gelmeyecek bir şey Raul, havuzun öbür başına minyatür bir şelâle yaptırmıştı. Pompalar havuzun suyunu çekerek artistik bir şekilde yerleştirilmiş olan kayaların arasından akıtıyordu. Su şırıltısı da çok

tatlıydı.İnsan kendini bir dere kenarında sanıyordu. Zaten Raul'un evinin bahçesi bir hayli büyüktü ve civarda başka bina yoktu.İnsan burada tabiatla baş başa kalabilirdi.

Hepimiz havuzun etrafında toplandık. Ben Helen'i görüp yanına gittim.Genç kadın askısız beyaz elbiseyi çıkarıp açık mavi bir mayo giymişti. Doğrusu bu kendisine elbiseden daha da fazla yakışmıştı.

Genç kadın "Seni arıyordum," dedi. "Mayomu beğendin mi? Ben umumiyetle bikini giyerim ama bu mayo hoşuma gitti. Acaba havuza çıplak gitmeğe kalkan olacak mı Shell?"

Yutkundum. Güneş epeyalçalmıştıama halâ etraf aydınlıktı. Hem lüzûmundan fazla aydınlıktı. "Şey.. Helen hakikâten böyle bir şey var mı? Yani....."

Genç kadın omuzunu silkti. "Raul, partiye geldiğimiz zaman söyledi bunu. Getirdiğimiz mayoları giyemiyeceğimizi iddia etti."

-" İyi ama bana böyle bir şey söylemedi."

Helen, kolumu tuttu. "Yoksa korkuyor musun?"

Kalbimin atışları hızlanmıştı. Helen'in kahverengi gözlerine ve kızıl dudaklarına baktım. Gülümserken yüzünde vahşi bir ifade belirmişti. Gözlerinde de tuhaf bir pırıltı vardı.

-" Hayır," diye cevap verdim. "Korktuğumu sanmıyorum."

O sırada Raul, haykırdı. "Mayo ve şortla havuza girmek yasaktır! Havuza ilk girecek cesaretli kim?"

Raul, biraz ilerde duruyordu. Ona seslendim. "Hey, Raul, ciddi mi söylüyorsun?"

Hafifçe sendeleyerek döndü. İçkiyi fazla kaçırmıştı anlaşılan. "Çıplak girmiyecek olduktan sonra yüzme havuzunun ne faydası var.

Kısa bir sessizlik oldu. Hepimiz aptal aptal havuza bakıyorduk. Nihayet Dot, neşeli neşeli bağırdı. "Ben cesurum." Üç metre ilerdeki tramplene doğru koştu.

Artık havuza çıplak girileceğini de öğrenmiştim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dot, koşarak tramplene çıktı. Havuzun başındaki erkekler sesleniyor, onu soyunması için teşvik ediyorlardı.

Dot, ellerini arkaya uzatarak mayonun sütyenini çekiştirdi. Sonra sarı sütyeni çıkarıp elini havaya kaldırdı Sütyenini bize salladı. Erkekler bağırıştılar. Kadınlar çığlık attı. Ben de bitkin bir sesle, "Devam et kızım," diyebildim.

İçimden de 'Keşke Sherry kalsaydı' diyordum. Ama o sırada Helen bana sokulup kolunu belime doladı.Kalçasını da bana yaslamıştı. Ben de kolumu onun omuzuna attım. Genç kadını kendime çektim. Yine boğazım kurumuştu. Dot, sarı sütyeni havuza attı. Sonra ellerini bikininin külotuna dayadı. Bir kaç saniye hareketsiz kaldı. Külotu ağır ağır aşağıya itti. Nihayet ayağıyla bunu da havuza attı.

İşte o vakit diğer kadınlar da cesaretlendiler.İsmini hatırlıyamadığım siyah saçlı şirin bir kadın hemen mayosunu çıkarmaya başladı. Raul da ona yardıma koştu. Dot, halâ tramplendeydi. Hem bu defa zıplamağa başlamıştı.Genç kadın bir top gibi sıçrıyordu.Kanım beynime çıkmıştı.

Dot, "Haydi gelin," diye bağırarak suya daldı. Şaşırmıştım doğrusu. Zira sudan buhar çıkmamıştı. Ben böyle aptal aptal düşünürken Helen kolumu sıktı."Ne dersin, Shell?"

Dönüp yüzüne baktım.Genç kadın baygın

baygın gülümsüyordu. Sâkin bir tavırla mayosunun askısını çekip çıkardı."Benimle beraber suya dalacak mısın, Shell?"

-"Biliyor musun?" diye mırıldandım. "Ben iyice aptallaştım. Bir içki daha içseydim kendime gelirdim. Veya iki içki...Hattâ bir düzine içti.."

Diliyle dudaklarını yalayarak fısıldadı."Sen küçük bir çocuk kadar mahçupsun."

-"Ne münasebet."

Bir kahkaha attı.Sonra gözlerimin içine bakarak ağır ağır mayosunu aşağıya çekti. Dimdik, iri göğüsleri bembeyazdı. Yanık teniyle tam bir tezat teşkil ediyordu bunlar. Genç kadın, mayoyu yarı beline kadar indirerek durdu. "Shell, bunu tek başıma yapmam doğru mu?"

Ben zaman kazanmağa çalışıyordum. "Ben biraz ağır hareket ederim, Helen. Sen bana aldırma."

Mayosunu tutmuş gözlerimin içine bakıyordu. Dikkatle bakınca kalçalarının beyazlığını da fark ettim. Bikinisi yüzünden kalçaları da beyaz kalmıştı demek. Helen, bana sokuldu. Vücudunun temasını hissettim. "Shell."

Artık daha fazla oyalanmama imkân yoktu. Hem oyalanmak da istemiyordum. Helen'le beraber havuza dalıp yüzecektik. Tam ellerimle şortumun kemerini tuttuğum bırada biri bir çığlık attı.

Ne demekti bu? Bu ara bağırmanın sırası mıydı yâni? Ama biri halâ haykırıyordu. Hem sesi gittikçe tizleşmekteydi. Dehşete kapılmıştı, anlaşılan.

Başımı çevirip bakınca Dot'un korkuyla havuzdan çıktığını gördüm. Genç kadın sendeleyip yere düştü. Sonra kalkıp bana doğru koştu. Bir taraftan da bağırıyordu. Yanımdan geçerkenkolundan yakaladım. "Ne var Allah aşkına? Ne hay-

kırıyorsun? Ne oldu sana?"

Biraz sâkinleşti. Kesik kesik nefes alarak, "Biri ölmüş," diyebildi. "Orada bir ölü var.. Bir ölü.... Bir ölü...."

Kahkahalar, neşeli çığlıklar kesilmişti. Herkes etrafımıza toplanmıştı. Genç kadını sarstım. "Sâkin ol, Dot. Her halde yanlış gördün. Gördüğün bir hayvan leşi olabilir."

Genç kadın kendisini toplamıştı. Fakat gözlerinden korkusu okunuyordu. Titrek bir sesle, "Ha.. Hayır," diye kekeledi. "Doğru değil. Orada bir ceset gördüm."

Kimsenin sesi çıkmadı. Tatsız bir sessizlik oldu.Güneş iyice alçalmıştı. Biraz sonra batacaktı. Minyatür şelalenin şırıltısından başka bir ses duyulmuyordu. Etrafımıza toplananlar şaşırmıştı. Belki de korkmuşlardı. Bir kaç saniye içinde her şey değişmişti.

-"Ne oldu?" diye sordum. "Ölmüş bir şey olduğuna nereden kanaat getirdin, Dot. Ölü nerede?"

Dönüp eliyle minyatür şelâlenin altını işaret etti. Hepimiz o tarafa baktık. Fakat köpüklü sulardan başka bir şey göremedik.Etrafıma bir göz attım. Bütün davetliler buradaydı.İçimizde sadece Genova elbiseliydi.Diğerleri mayolu, şortlu veya çıplaktı. Artık kimse çıplaklığa aldırmıyordu.

Swallow. Dot'a yaklaştı."Acaba gördüğün bir kaya parçası mıydı? Veya başka bir şey?"

Genç kadın 'Hayır' der gibi başını salladı.

-"Beni dinle, Dot," diye atıldım. "Havuzda yalnız değildin. Belki de suyun dibinden giden birini gördün. Ona dokundun." Gülmeğe çalıştım. "Belki de biri sana bir şaka yapmağa kalktı."

Dot, başını salladı. "Hayır, şelâleye doğru yüzdüm. Dipten gidiyordum. Elimi uzatınca bir su-

rata çarptım. Suyun altındaydı o."

Kimse sesini çıkarmıyordu. Etrafıma bakındım Do. 'tan başka iki kişi daha ıslanmıştı. Raul'la esmer kadın da havuza girmişlerdi demek."Raul sen selâleye doğru gittin mi?"

Raul,"Hayır,"diye cevap verdi. "Biz tramplenin altındaydık. Havuza da kimse girmemişti."

Genova, elinde çantası biraz geride duruyordu. Namussuz partiye gelipRaul'un neşesini kaçırmış sonra da kimseye uymak istememişti. Ama kâğıtlarını alarak gidecek yerde havuza sokulmuş kadınları gözetlemiş olacaktı. Birdenbire,"Konuşmakla bir şey hallolmaz," diye atıldı."Birinin havuza dalıp selâlenin altında bir ceset olup olmadığına bakması lâzım."

Hepimiz biliyorduk bunu. Fakat kimse bu fikrini açıklamak istememişti. Suya dalıp ölü bir şeye bakmak hiç de hoş değildi.

Genova devam etti. "Hanginiz halledecek bu işi? Bu mesele halledilmedikçe buradan ayrılmama imkân yok." Genova, artık patronluğu ele almıştı. Amırane bir tavırla konuşuyordu.

Kimseden ses çıkmadı. Nihayet ben, "Pek alâ," diye mırıldandım. "Ben gidip bakayım."

Sözlerim bir işaret yerine geçmişti.Helen mayosunu yukarıya çekti askısını taktı. Raul'un yanındaki kadın mayosunu alıp arkasını döndü. Birdenbire namuslanmıştı. Dot, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Fakat sarı bikinisi havuzun dibindeydi. Genç kadın dönüp eve doğru gitti.

Ben de havuzun kenarına koştum ve suya daldım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Su soğuktu.Gözlerimi açıp yüzmeğe başladım. Kabil olduğu kadar dipten gidiyordum.Köpükleri fark edince selâleye yaklaştığımı anladım. Köpükler havuzun dibinde gölgeler meydana getırıyor ve hemen dağılıveriyorlardı. Birdenbire karanlık ve büyük bir gölge gördüm. Fakat bu ne kımıldıyor ne de dağılıyordu.

Kollarımı şiddetle arkaya atarak daldım. O koyu gölgeye yaklaştım. Artık aramızda otuz santim kadar bir mesafe vardı. Suyun içinde hafif hafif dalgalanan örümcek ağına benzer saçları görebiliyordum.Dikkatle bakınca soluk suratı da seçebildim. Bir kadın yüzüydü bu. Fakat şişip dağılmağa başlamıştı.Gözler ve ağız açıktı.

Midemin bulandığını hissettim. Gayri ihtiyari titredim. Bir an onun canlı olabileceğini düşündüm. Fakat buna imkân yoktu. Kadın giyimliydi. Vücûdu da acaip bir şekilde bükülmüştü. Sonra kadına bir ağırlık bağlanmış olduğunu da fark ettim,Bu yüzden suyun üstüne çıkmamıştı ceset. Cesedin boynunda da çok derin bir iz vardı. Yine sanki o sağmış gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Elimi uzatıp boynuna dokundum. Buna sarılmış olan kalın teli yokladım. Sonra dönüp hiddetle oradan uzaklaştım.

Diğerleri halâ havuzun kenarında bekliyorlardı. Ben yaklaşınca hepsi geri çekildi. Etrafta sular saçarak havuzdan çıktım. Kimse ne bulduğumu sormadı bana. Yüzümdeki ifadeden bunu anlamış-

lardı. Sadece bakıyorlardı.

Derin bir nefes alıp havayı ciğerlerime çekerek, "Dot, yanılmamış" diye söylendim. "Havuzun dibinde bir kadın cesedi var. Hem onu öldürmüşler sanırım."

Bu sefer uzun ve tatsız bir sessizlik oldu. nihayet, Oscar Swallow, bu sessizliği bozmağa yeltendi. "Zaten Hollywood da böyle tatsızlıklar olur. Davetsiz misafirler partiye gelmeğe kalkarlar." Sesi çok titrekti.

Kimse bu nükteden hazetmedi tabii. Ama böylece tatsız sessizlik bozulmuş oldu. Raul, inliyordu. "Aman Allahım! Aman Allahım! Öldürülmüş!"

King de küfredip duruyordu.

Dikkatle onları süzdüm. "İçinizde bu iş hakkında bir şeyler bilen var mı? Bir kadın cesedinin havuza nasıl girdiğini bileniniz var mı?"

Kimse cevap vermedi. Yarısı gözlerini benden kaçırdılar. Bir kaçı da 'Hayır' der gibi başını salladılar. "Raul," dedim. "Burası senin evin. Bu hususta bir şey biliyor musun?"

-" Hayır! Aman yarabbi! Ne korkunç şey... Hayır, Shell, buna bir mana veremedim. Anlıyamadım."

İçimi çektim. "Anlaşıldı. Senin telefonununu kullanmak mecburiyetindeyim Raul"

Hayretle yüzüme baktı. "Neden?"

-"Birinin polise haber vermesi lâzım."

Birdenbire Douglas King, sert bir sesle çıkıştı. "Polis mi çağıracaksın? Allah kahretsin. Böyle bir hadiseye karışmam doğru olmaz. Zaten hiç birimizin bu hadiseye karışması doğru olmaz."

Ben halâ havuza arkamı dönmüş duruyordum. Diğerleri de karşımdaydı.Gözlerimi King'e diktim. "Bu işle senin bir ilgin olmayabilir. Fakat ceset bulunduğu zaman burada olduğun için

yine de hadiseyle alâkan var sayılır. Polise telefon etmek mecburiyetindeyiz."

Genova, kalın kaşını çekiştirerek bana sokuldu. "Hemen karar vermiyelim, Mr. Scott. Ben King'in ne demek istediğini anladım. Douglas'ın adı böyle kötü bir hadiselere karışmamalı. Böyle bir hadise onun şöhretini sarsabilir." Tereddüt etti. "Kendim için de aynı şeyi söyleyeceğim.... Böyle bir hadise hepimizi sarsacaktır."

Ben, "Bu işin şöhretle ilgisi yok,.." diye söze başladığım sırada Allahın belâsı Swallow atıldı.

-"Ben şimdiye kadar cesetlerin taşınmasıyla ilgili bir kaç radyo piyesi yazdım.Onun için el birliğiyle biz...."

Bu sefer tepem attı tabii. "Hepiniz bir dakika susup beni dinleyin. Ne biçim iş bu? Polise telefon etmeme nasıl mani olursunuz? Bunu teklif etmenize imkân var mı?" Etrafıma bakındım. Fakat kimse bana yardım etmedi. Sözlerimin doğru olduğunu iddia eden çıkmadı.

Bilâkis kadınlardan biri "Eve, gidemez miyiz?" diye sordu. "Burada kalıp ne olacak sanki?" Diğerleri de onun sözünü tasdik ettiler.

-"Allah kahretsin!" diye homurdandım. "İster memnun kalın ister kalmayın ben polis çağıracağım. Kimse bir cinayete karışmayı sevmez.Fakat böyle şeyleri gizlemeğe imkân yoktur."

Nihayet Raul, çekine çekine lâfa karıştı. "Shell, neden cinayet olsun. Belki...."

-"Korkarım bunun belki denilecek bir tarafı yok."

Yüzünü buruşturup sustu.O zaman karşımdakilerden bazılarının gazeletere düşmek istemediklerini anladım. Gazete sadece cinayetten de-

ğil çıplak havuz sefasından da bahsedeceklerdi tabii. King, Genova ve Raul'un işine gelmiyecekti bu. Swallow hakkında bir fikrim yoktu.Ama o da pek memnun değildi.Hele kadınların hepsi evlerine dönmek istiyorlardı. Yani o ara pek sevilen bir insan değildim ben.

İçimden hepsine küfrü basıp eve doğru yürüdüm. Fakat King atılıp kolumu yakaladı.

-"O pençelerini kolumdan çek, King!"

Kolumu bıraktı ama, "Beni dinle, Scott." diye gürledi." Hususi hafiye olduğun için kendini bir şey sanıyorsun galiba.Burada numara yapmana lüzûm yok. Polisleri unutmak mecburiyetindesin."

Genova da onun yanında belirdi. "Ben de Mr. King'le aynı fikirdeyim. Korkarım israr etmem gerekecek, Mr. Scott."

-"İsrar mı edeceksin. Sen israr mı edeceksin? Sen kim oluyorsun kuzum? Bir cinayet işlendiğini kafanıza sokun artık." King'e baktım. "Durumu bilmen lâzım. Hususi hafiye olduğum için polise telefon etmek mecburiyetindeyim."

-" Telefon etmiyeceksin!"

Ona aldırış bile etmedim. "Ben lisanslı bir hususi hafiyeyim. Bir ceset bulunduğu zaman polise telefon etmek zorundayım. Yoksa elimden lisansımı alırlar. Ama vicdanı olan her vatandaş da benim gibi hareket etmelidir. Kanundan kaçılmaz."

Genova, "Kimsenin durumu öğrenmesine lüzûm yok," diye diretti.

Sert bir sesle "Raul," dedim. "Sana bir şey soracağım. Telefonunu kullanıp polise telefon etmeme itirazın var mı?"

Bir an tereddüt etti. "Hayır, Shell. İstediğini yapabilirsin."

-" Teşekkür ederim. O halde...."

Genova, yine homurdandı. "Son defa ihtar ediyorum Scott. Bu işi bana bırakmalısın. Bu iş...Bu iş senin üstüne vazife değil."

Pis pis güldüm. "İşte bunu beğendim.Bir iki saniye daha israr edersen bu işle kendim meşgul olacağım." Yanına sokulup ona tepeden baktım.King de sağ tarafımda durmuş adelelerini şişiriyordu."Hem artık ihtar etmekten de vazgeç, Genova. Böyle bir niyetin varsa bunu polislere sakla. Zira seni dinleyecek değilim."

King'in hiddetle bağırdığını duydum."Üstüne vazife değil." Sonra o büyük kayalar yerinden çıkıp kafama çarptı sanki. Geri geri gidip yere oturuverdim. Başımda korkunç bir uğultu vardı. Hem nerede olduğumu bile hatırlıyamadım. Kulaklarım çınlıyor, kafama bir bıçak saplanıyordu. Nihayet aklım başıma geldi. Sırt üstü yatmıştım. King de iki metre ileride duruyordu. Serseri şişinip duruyordu. Bir an ayağını göğsüme dayayıp bir goril gibi homurdanacağını sandım.

Kendimi toplayıp ayağa kalkabilir ve hırslanmamağa gayret edebilirdim. Zira iki kişi kavgaya tutuştu mu birinden biri sakatlanıp ölebilirdi. Üstelik King beni yere yıkmakla beraber pek dövüşten de anlamıyordu. Yâni onu haklıyabilirdim. Serseri şişinmiş gururla yanımda duruyordu. Her halde film çevirdiğini sanmaktaydı. Aklı başında olsaydı üstümde tepinir ve beni kavga edemiyecek hale getirmeğe çalışırdı.

Etrafıma bakınınca diğerlerinin yüzündeki ifadeyi de farkettim. Genova, memnuniyetle gülüyordu. Shallow son derece lâkayıt bir tavır takınmıştı. Raul, üzüntülüydü. Kadınlardan bazıları korkmuş bazıları ise alâkalanmıştı.Helen dudağını dişliyor ve ellerini uğuşturuyordu.O anda King kahraman pozundaydı.

Ben ağır, ağır ayağa kalktığım sırada

Genova, memnuniyetle King'in omuzuna vuruyordu. Ben yaklaşınca King , Genova'yı iterek bana döndü. Gülüyordu enayi. Ellerim iki yanımdaydı. King de bu sefer beni hemen bayıltacağını sanıyordu. Ben öyle düşünmesini istiyordum zaten. İyice yaklaştım. King, kendisinden emin bir tavırla bir sol salladı. Aslında sol gösterip sağ vuracaktı.

Ben sağ elimi kaldırıp onu boğacakmışım gibi gırtlağına sarıldım. Budala telâşla sol elini kaldırdı. Ben de sağ yumruğumu çenesiyle gırtlak kemiğinin arasına gömüverdim.Budala iki kolunu yana açarak arka üstü düştü.Daha yere düşmeden bayılmıştı o. Sağ yumruğunu kullanabilseydi durum böyle olmayacaktı tabii. Ama dediğim gibi serseri dövüşmesini bilmiyordu.

King yere serilip kalınca ortalığa derin bir sessizlik çöktü. Ben eve doğru giderken de kimse mâni olmağa kalkmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üniformalı iki polis ağır ağır ipi çektiler. İpe bağlı olan şey suyun yüzüne çıktı. Fotoğrafçıların flâşları da parladı. Güneş batmıştı. Fakat Raul, havuzun etrafındaki projektörleri yaktığı için etraf aydınlıktı. Günlerden beri şelâle ilk defa sessizdi. İki polis cesede bağladıkları ipi çekiyorlardı halâ.

Polise telefon edeli yarım saat olmuştu. Havuzun etrafı epey kalabalıktı. Önce üniformalı iki polis gelmişti. Ondan sonra da sivil iki komiser, polis laboratuarından bir kaç kişi. Ceset sudan çıkarılmadığı için daha parmak izi mütehassısına iş düşmemişti. Adam elinde çantası bekliyordu. Hollywood polis merkesinden Müfettiş Ben Nelson da işe nezaret etmekteydi. Ben Los Angeles'den dostum Phil Samson'un geleceğini ummuştum. Fakat Nelson da işini bilen adamdı ve kendisini iyi tanırdım.

Misafirlerden ekserisi evdeydi. Sadece Raul, Swallow ve ben havuzun yanında bekliyorduk. Bir ara Raul'u kenara çektim. "Diğerleri bana vız gelir, dostum. Yalnız bu iş senin için iyi olmayacak. Burası senin evin. Ceset de senin havuzundan çıktı. Bu iş hakkında bir bildiğin var mı?"

'Hayır' der gibi başını salladı. Sonra sinirli sinirli bıyığını çekiştirdi.

Devam ettim. "Bir şey daha var, Raul. Nedense sen de polisleri çağırmamı pek istemedin?"

Yüzüme baktı. "Doğru. Bu işe sevindiğimi iddia edecek değilim. Fakat o ara kafamın allak bullak olduğunu da itiraf etmeliyim. Simdiye kadar cinayet işlenen bir yerde bulunmadım. Zaten durmadan Evelyn'i düşünüyordum. Bu hadiseden sonra Evelyn'le barışmama da imkân kalmadı."

-" Belli olmaz, Raul. Belki de başın derde girdiği için Evelyn, seni affedecektir."

Acı acı içini çekti. "Olabilir ama hiç sanmıyorum. Keşke....." Birdenbire susup kaşlarını çattı. "Sana bir şey söyliyeyim mi Shell? Ben budalanın biriymişim. Hoş halâ da öyleyim ya." Omuzunu silkerek yanımdan ayrıldı.

Ben de tekrar havuza yaklaştım. İki polis ipi çekerek ölüyü kenara çıkardılar. Artık ıslak ceset çimlerin üstünde yatıyordu. Kadının beline kalın bir telle ağır bir demir bağlanmıştı. Ceset suyun yüzüne çıkmasın diye yapmışlar bunu. Boyuna ve ayak bileklerine sarılmış olan kalın tellerin uçları da bu ağırlığa bağlanmıştı. Sol tarafımda duran Oscar Swallow, cesede doğru bir iki adım atıp diz üstü çöktü. Buna bakakalmıştı. Sonra, "Zoe!" diye haykırdı."Aman Allahım! Zoe kendisini öldürmüş."

Önce bu sözlere bir manâ veremedim.Nihayet lâfın saçmalığını anlayarak Swallow'un yanına gittim.Dikkatle yüzüne baktım. Yüzü korku ve dehşetten allak bullak olmuştu.Numara yapmadığı belliydi. Ben durumu düşünürken Müfettiş Nelson'un adamları da cesedin etrafını aldılar.

Bir saat sonra da Zoe'nun cesedini bir lâstik çarşafa sararak bir can kurtaranla naklettiler. Hepimiz oturma odasına döndük tabii. Fakat artık odanın eski şirin havası kalmamıştı. Beş kadın da kocaman divana oturmuş, korkuyla birbirlerine sokulmuşlardı. Raul'la ben onların arkasında, piyanoya dayanmış duruyorduk. King

ve Genova sol tarafımızdakikoltuklara yerleşmişlerdi. Swallow, tek başına Amerikan barda oturuyordu. Müfettiş Nelson da yanında iki komiserle karşımıza dikilmişti.Adamın elinde not defteri vardı.

Nelson ve adamları bizimle teker teker başka bir odada konuşmuşlardı. Şimdi de hepimizi bir arada görmek istemişlerdi. Nelson, Raul'a baktı. "Zannedersem, her şeyi sorduk, Mr. Evans. Anladığıma göre ahbaplarınız, bugün saat ikide evinize gelmişler. Sadece Mr. Genova, biraz daha geç gelmiş .Mr. Scott ise saat dörtte gelmiş doğru mu?"

Raul, "Evet," diye cevap verdi.

Müfettiş, devam etti. "Geçen perşembe gecesi de burada aynı şekilde bir toplantı olmuş."

Raul, başını salladı. "Evet, yalnız o gece genç kadınlardan ikisi yoktu." Eliyle divanda oturanlardan ikisini işaret etti. "Susan ve Peggy gelmemişti. Sonra Archer Block, buradaydı.Kendisi stüdyonun senaristlerinden biri."

Nelson Genova'ya döndü. "Bu toplantı sizin fikrinizmiş, değil mi Mr. Genova?"

Genova, sinirli sinirli mırıldandı. "Bunu iki defa izah ettim sanırım. Raul, Swallow, Block ve filmle ilgili bir kaç kişi burada buluştuk.'Orman Perisi'nın senaryosunu görüştük.Bunu anlamamanıza imkân yok." Müfettiş Nelson'un kaşları çatılır gibi oldu. "Bütçemizin dışına çıktık.Daha beş gün film çevireceğiz.Onun için toplanıp masrafları nasıl kasacağımızı konuşmamız lâzımdı. Hepsi bu kadar."

Müfettiş Nelson, içini çekip bizleri süzdü."Pek alâ Miss Zoe Townsend'in geçen Perşembe gecesi buraya gelmiş olduğu aşikâr. Siz burada toplandığınız sırada onu öldürmüşler. Kadının cesedini de havuza atmışlar.Ceset o geceden

beri havuzda yatıyormuş.Ama hiç biriniz bu hususta bir şey bilmiyorsunuz. Hattâ hiç biriniz o gece kadını görmemiş.Nedense onun bu eve niçin geldiğini bile bilmiyorsunuz." Susup Raul'a baktı. "Sözlerime ilâve edecek bir şeyiniz yok mu? İçinizde konuşmak isteyen var mı?"

Kimse sesini çıkarmadı.Genova, atıldı. "İlâve edecek bir şeyim yok. Fakat bizimkilerden hiç birini tutmayacağınızı umarım. Zira böyle bir şeye tahammül etmem...."

Nelson, onun sözünü kesti. "Mr. Genova, bu işe tahammül edip etmeyeceğiniz mühim değil. Eğer sizinkilerden biri veya bir kaçı bazı şeyleri sakladılarsa onları tutacağım tabii. Hem de uzun müddet."

Genova'nın rengi soldu. Midesi bulanıyordu galiba. King sessiz sedasız oturuyordu. Bir eliyle de hafif hafif boynunu uğuşturuyordu. Birdenbire o da dikleşmeğe kalktı. Sesi kısılmıştı ama yine de bağırıyordu. "Ya gazeteler ne olacak? Bu iş gazetelere düşerse ben ne yapacağımı bilirim. Ben...." Sözünü bitiremedi. Kaşlarını çatarak hepemizi pis pis süzdü. Nihayet gözleri bana takıldı. Başladığımız yere gelmiştik. Bu arada Genova da gözlerini bana dikmişti. O da kötü kötü bana bakıyordu.

Nelson, King'e cevap vermedi. Zaten söyliyeceği bir şey de yoktu. Zira gazeteciler gelip gitmişlerdi. Adam defterini kapattı. "Pek alâ, söyliyeceğiniz bir şey yoksa evlerinize gidebilirsiniz. Sözlerimi unutmayın. Sizlerle tekrar konuşmak isteyebilirim."

Bir kaç kişi içini çekti. Kadınlar kalktıkları sırada ben de Nelson'a yaklaştım. Birlikte dışarıya çıktık. Onu iyi tanıyordum. Los Angeles Cinayet Şubesi Şefi Samson kadar yakın dostum değildi tabii. Ama yine de ahbaplık ederdik. Ha-

vuza doğru giderken. "Bert, " dedim. "Ben Perşembe gecesi burada değildim."

Gülümsiyerek cebinden bir sigara pakedi çıkardı. Bana uzattı. Ben de sigaralarımızı yaktım. "Senin kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum, Shell."

-"Teşekkür ederim.Kadını Perşembe gecesi mi öldürmüşler?"

-" Ya Perşembe gecesi ya da Cuma sabahı. Bundan şüphem yok. Fakat otopsiden sonra emin olabileceğiz tabii. Hem kadını çabucak temizlemişler."

Ne demek istediğini anlamıştım. Biri kadını elleriyle boğmuş, sonra Raul'un bahçesindeki ocağından demir ızgarayı alıp telle kadına bağlamıştı.Cesedi de münasip bir yere atıvermişti.

Merakla, "Peki, kadının buraya isteyerek geldiğini nereden anladın?" diye sordum. "Hem duyduğuma göre senin kısmındaki memurlar dün Zoe hakkında tahkikat yapmışlar. Buradaki davetlilerin ekserisiyle de konuşmuşlar."

-"Doğru, Komiser Price'la Mohoney onları sorguya çekti. " Bana baktı. "Lola Sherrard adında bir kadın Cumartesi sabahı Kayıp Şahıslar Büromuza telefon edip Townsend deniler kadının ortadan kaybolduğunu bildirmiş. Kadın, Zoe Townsend'in Perşembe gecesi saat sekize doğru buraya gelmek üzere yola çıktığını ve bir daha dönmeğini belirtmiş. İşte şimdi kadının neden dönmediğini öğrendik."

-"Doğru, Peki kadının buraya geleceğini kimler biliyormuş?"

İçini çekti. "Kimse bilmiyormuş galiba. Belki de hakikaten bilmiyorlardı. Kadın davetsiz misafirmiş."

-"Buraya neden geldi acaba?"

-"Allah bilir. Tahkikatı derinleştireceğiz.

Belki de kadının oda arkadaşı bu hususta bize yardım edebilir."

-"Haklısın. Bana ihtiyacın olursa telefon et, Bret."

-"Üzülme, seni ararız." Kaşlarını kaldırdı. "Senin bu işle ilgin yok değil mi? Yani bu işte kimseyi temsil etmiyorsun sanırım. Müşterin filân yok."

-"Hayır." Genova'nın beni tehdit etmesini ve King'in yumruğunu hatırlamıştım. "Yalnız bu hadise beni alâkadar ediyor."

Nelson, yanımdan ayrılıp havuza gitti. Ben de eve döndüm. Kadınlardan bir kaçı gitmişti. Swallow da gitmeğe hazırlanıyordu. Raul içki koyuyordu.Ben de bara gittim. Raul elime buzlu bir viski sıkıştırdı. Kendisi çok bitkin ve üzgün gözüküyordu.

Helen, yanımıza yaklaştı. Kürk mantosunu bir omuzuna geçirmişti. "Bana da bir içki ver, Raul. İçkiye ihtiyacım var. Duble olursa daha iyi." Sonra bana baktı. "Merhaba Shell. Nasıl partiye geldiğine memnun musun?"

Gülümsemeye çalıştım. "Buna 'Evet' ve 'Hayır' diye cevap verebilirim." İçkilerimizi içerek, havadan sudan konuştuk. Nihayet Helen'e döndüm. "Biraz neşelenmeğe çalış. Surat asmakla bir şey hallolmaz."

Genç kadın kadehini başına dikti. Sonra gündüzki gibi tatlı tatlı tebessüm etti. "Nasıl oldu mu?"

-" Fevkalâde. Bu halinle seni çok beğeniyorum."

-" Halbuki sen beni hayal kırıklığına uğrattın Shell."

-" Neden?"

-" Bir kıl bile koparmadın."

Helen'e bakıyordum ama Raul'un boğulur gibi bir ses çıkardığını duydum.İçki genzine kaç-

mıştı galiba."Biraz vakit ver." diye mırıldandım. "Bu gidişle gorilin bütün kıllarını yolacağım. Sen buraya kiminle geldin?"

-"King'le."

-"Hımmm...Ne düşündüğümü biliyor musun?"

-"Evet, farkındayım, biraz acele etsen fena olmayacak. King'in lâfından bıktım artık."

Raul'a döndüm. "Artık yarın görüşürüz, dostum."

-"Tabii, Shell. Şey..Olanlar için kusura bakma."

-"Ne münasebet. Bir şey lâzım olursa beni ara."

Gülümsedi. "Pek alâ. Haydi bas!"

Helen'le kapıya doğru gittik. Sonra durup kürk mantosunu giymesine yardım ettim. Bunu mahsus yapmıştım. King orada usulca kaçtığımızı sanmamalıydı. Serseri, bizi görünce koltuğunda doğrulacak oldu. Sonra gırtlağını hatırlıyarak arkasına yaslandı.

Helen'i Cadillac'a bindirdim. Kendim de direksiyona geçtim. Hollywood'a dönerken tatlı tatlı konuştuk. Helen biraz açılmış ve olanları kafasından çıkarmıştı. Genç kadın, arabamı da çok beğenmişti. Buna memnun oldum doğrusu. Zira bu üstü açık, siyah Cadillac'ı daha bir hafta evvel almıştım.

Neyse neşemiz yerine gelir gibi oldu. Sonunda Helen'e apartmanımdaki Tropik balıklarını görmesini söyledim. Bu balıkları görmedikçe hayatın tadı çıkmayacağını da ilâve ettim.

-"Balık mı?" diye sordu. "Ne balığı?"

Ona baktım.Cadillac'ın tentesi açıktı. Genç kadının gümüş rengi saçları rüzgârda uçuşuyordu. Fakat onun rüzgâra aldırdığı yoktu. "Balıklarım çok güzel de ondan. Renk renk balıklar. Hattâ

senin saçının ve gözlerinin renginde olanlar bile var."

-"Aman Yarabbi!" diye içini çekti."Şimdiye kadar bu kadar fevkalâde bir iltifat duymamıştım. Beni balığa benzetti."

- " Öyle demedim. Bu balıkların renkleri enfes. Hem tropik balıkları. Her cins tropik..."

Sözümü kesti. "Balıklardan bahsetmiyeceğine söz verirsen mesele kalmayacak. O vakit akvaryumuna bir göz atmağa razı olacağım."

Halbuki kendisine yeni aldığım Rasbora Heteromarpha'dan bahsetmemeştim bile. Ama başka şeyler anlatmağa karar verdim. NorthRossmore'a gelip Spartman Apartmanının önünde durduk.

Helen arabadan inerek, Wilshire Şehir kulübüne baktı. "Senin çıplaklar orada toplanıp güneşe tapıyorlar değil mi?"

-" Hayır, yavrum. Onlar bizde toplanıyorlar. Ama istersen bu sefer güneşe değil aya ayin yapabiliriz."

Gece katibinden anahtarı alıp yukarıya çıktık. Kapıyı açıp Helen'i içeriye soktum. Viski şişesini aldığım sırada genç kadın bir çığlık attı. Merakla dışarıya çıktım. "Ne var ne oldu?"

Helen, akvaryumlardan birinin önünde duruyordu."Aman ne güzel balıklar! Ne parlak renkleri var."

Kaşlarımı çattım. "Evet, Allahın belâsı balıklar."

Helen, manâlı manâlı beni süzerek döndü. Tekrar balıkları seyretmeğe koyuldu. Ben de mutfağa gidip iki kadehe içki ve buz doldurdum. Geri dönüp kadehlerden birini Helen'e verdim."Şey, meğer evde biraz viski varmış...Belki susamışsındır diye düşündüm," Ona baktığı balıklar hakkında iki üç cümle söyleyip kolundan çekerek divana götürdüm. Genç kadın çikolata rengi kocaman divana

yerleşip göz kırptı. "Bana balıklardan bahsetmiyecek misin?"

Ben de yanına çöktüm. "Daha sonra...Daha sonra..Evimi nasıl buldun?"

-"Gördüğüm kadarı fena değil."

-"Bir dakika içinde kalan kısımları da gösteririm."

Helen, içkisinden bir yudum alıp, kadehi alçak masaya bıraktı. Biçimli bacaklarını uzattı. Ayakkabılarının incecik topuklarını tüylü sarı halıya gömmüştü. Gözleri duvardaki çıplak kadın tablosuna ilişince kıkır kıkır güldü. "Raul Evans'ın havuzunda yapılmış bu resim galiba?"

Sırıttım. "Haklısın. Bugünkü kadınların bizim Amelia'dan farkı yoktu. Şey Helen, sen Perşembe gecesi Raul'un evindeymişsin...."

-" Evet. Yalnız o geceki parti çok sakin geçti. Daha ziyade iş konuşuldu."

-" Peki Zoe, o gece partiye gelmedi mi?"

-" Hayır.. Senin hususi hafiye olduğunu biliyorum. Yoksa çalışmağa mı başladın?"

Güldüm. "Bu işle alâkam yok, yavrum. Fakat bugün orada herkes polis çağırmama fena halde hiddetlendi."

Helen başını salladı."Gazetecilerin gelmesi daha fena oldu." Yüzünü buruşturdu."Gazetelerde neler yazılacağını merak ediyorum. Dot'un sarı bikinisini de havuzdan çıkardılar.Gazeteciler kim bilir bu hususta neler düşündüler?"

-"Doğru." Aslında gazetecilere pek aldırdığım yoktu.Sadece Raul'un hesabına üzülüyordum.Everlyn ve Raul, bana daima dostluk göstermişlerdi.Onlara yardım etmek için elimden geleni yapmağa hazırdım.Hem ben kadınlara yardımı da çok severim. Birdenbire aklıma Sherry geliverdi.Müfettiş Nelson'un söylediği bir şeyi hatırlamıştım. Adam Zoe'nun oda arkadaşı

Sherrard'dan bahsetmişti.Belki de Sherry, Sherrard'ın kısaltılmış şekliydi.

Helen'e sordum. "Bu akşam üstü Raul'un evine gelen Sherry'nin soy adı nedir."

-"Lola Sherrard. Neden sordun? Yoksa kadına telefon edip randevu almak mı istiyorsun?"

-"Hayır sadece merak ettim.Demek Zoe'-nin oda arkadaşı oydu?"

-"Evet."

-"Peki kimsenin hoşlanmadığı Bondhelm kim kuzum?"

-"Orasına ben de pek bilemiyorum, Shell. Adam 'Orman Perisi' filmine para yatırmış.Başka soracağın var mı dedektif Scott."

İçki kadehimi masaya bırakarak gülümsedim. "Kusura bakma... Bugün olanlara çok sinirlendim. Seninle ne kadan hoş vakit geçirecektik. Dot da tam bağıracak zamanı seçti yâni."

Gözlerimin içine bakarak. "Yazık, seninle beraber yüzemedik." diye fısıldadı. "Benim yüzme bilip bilmediğimi bile anlıyamadın. Belki de havuzun dibine çökecektim."

-" Ziyanı yok.Seni kurtarırdım ben."

Kaşlarını kaldırıp beni süzdü. "Öyle bir şeye kalkışsaydın ölürdüm. " Arkasına yaslanıp ellerini de başının altına soktu. Ona biraz yaklaştım. Sesini çıkarmadı.

Cesaretlendim. "Allah kahretsin, benim yüzme havuzum yok. Ama genişçe bir banyo küvetim var."

Kıkır kıkır gülüp kımıldadı.

Yüzlerimiz arasında bir kaç santim kalmıştı. Onun aralanmış dudaklarına bakarken eğildim. Tam o sırada telefon çalmaz mı? Kendi kendime, "Aldırma oğlum, Scott," dedim. "Bırak çalsın," Helen'in gözleri önce büyüdü. Sonra kısıldı.Ona doğru eğildim. Kollarını uzatarak beni

kendisine çekti.Artık divana uzanmıştı. Kolları inanılmayacak kadar kuvvetliydi. yumuşak vücûdunun temasını hissettim. Halâ gülümsüyordu.Fakat onu dudaklarından öpünçe tebessümü silindi. Telefon halâ çalıyordu. Ben de Helen'i öpüyordum. Hattâ bir.ara çalanın telefon mu yoksa kafamın içindeki bir çıngırak mı olduğunu anlayamıyacak hale geldim.

Nihayet, Helen beni iterek doğruldu. "Şu telefona cevap ver veya kır!"

Oralı olmadım. Kalkıp onu kolundan tuttum. "Yatak odama geçelim."

-" Orada da telefonun var mı?"

-" Evet," Yatak odasının ışığını yaktığım sırada telefon çalmağa devam ediyordu. Çaresiz ahizeyi kaldırdım. Son derece hiddetli bir sesle "Ne var?" diye gürledim.

-" Mr. Scott."

Bir erkek sesiydi bu. Çaresiz "Scot benim " diye cevap verdim. O sırada Helen'de yatağa uzanıp başını yastıklara dayadı. Ben onu seyrederken telefondaki adama küfrü basıyordum.

Telefondaki ses. "Ben Peter Bondhelm'im" dedi. "Sizinle konuşmak istiyorum, Mr. Scott. Siz alâkadar edecek bir teklifte bulunacağım."

Az kalsın yatak odamdaki beni daha fazla alâkadar eden bir şeyin olduğunu söyliyecektim. Kendimi zor tuttum. "Evet, istediğiniz nedir, Mr. Bondhelm?"

Helen, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp yere attı ve bacaklarını büktü. Beyaz elbisesinin eteği yukarıya çıkmıştı.Onun bronzlaşmış bacaklarını görebiliyordum artık.

Adam bir şeyler söyledi ama bir kelimesini bile anlıyamadım. Affedersiniz," diye mırldandım. "Ne dediniz? Kusura bakmayın. Duymadım." Helen gözlerini tavana dikmişti.Bana

aldırış etmiyordu. Bir taraftan da ayaklarından birini sallayıp duruyordu.

Bu sefer adamın sözlerini anladım. "Kabilse hemen evime gelmenizi arzu ediyorum,Mr. Scott. Zoe Townsend'in öldürülmesiyle ilgileniyorum. Bu işi benim hesabıma tahkik etmenizi istiyorum."

O anda cinayet tahkikatıyla meşgul olamazdım.' "Şu ara işim var. Ne istiyordunuz acaba?"

-"Bunu evimde anlatırım, Mr. Scott. Adresim Temple Hill Yolu, Numara 1620."

Uzun bir sessizlik oldu. İkimiz de bir şey söylemedik. Helen halâ bacağını sallıyordu.Nihayet Bondhelm konuştu."Size en az on bin vereceğim. Belki daha fazla..Çok daha fazla..."

Bu Helen'in kalçası kadar ilgi çekici bir şey değildi. Ama yine de alâkalandım.Ama yatakta yatan genç kadın görülecek gibiydi. Kendimi zorlayarak yatağa bakmaktan vazgeçtim. Bunun biraz faydası oldu. Zira hemen Bondhelm'in cinayeti nereden öğrendiğini düşünmeğe başladım. Daha gazeteler çıkmamıştı.Haberin bu kadar erken radyo ve televizyon istasyonlarına verileceğini de sanmıyordum."

Dayanamayıp "On bin ne?" diye sordum.

-"Dolar, Mr. Scott. Yeşil gıcır gıcır dolar. Şişman dolarlar."

-"Dolarlar eskisi gibi şişman değil. Hayat pahalılaştı. Onun için teklifinizi dikkatle yapın."

Adam biraz hiddetlendi sanırım. "Hareket tarzınıza bir manâ veremedim, Mr. Scott." Sesi sertleşti. "Bir tahkikat yapmanız için size mühim bir para teklif ediyorum."

Gözlerimi önce tablaya sonra da telefona diktim.Pek kendimde değildim. Normal olarak on bin dolar alacağım diye yerimden fırlardım.

Yalnız Bondhelm'in bu işle ilgilenmesi merakımı tahrik etmişti. Bir de on bin doları aldığım takdirde vergiler çıktıktan sonra elime ne kalacağını hesaplamaya çalışıyordum. Elime kalacak para Helen'i bırakıp gitmeme değer miydi? Ben böyle hesaplar yaparken adamın sesi yükseldi. "Mr. Scott, ben bir hafiye tutmak istiyorum. Sizinle anlaşacağımı ümit etmiştim.Ama kabul etmezseniz başkasını bulacağım. Bana bu gece biri lâzım anlaşıldı mı?"

Gözlerimi yumdum. Beş uzun saniye geçti . Nihayet, "Pek alâ," diye mırıldandım. "İşi sizinle konuşmağa hazırım.Uzun sürmezse bu tabii."

-"Mükemmel. Zaman tamamiyle size bağlı. Temple Hill Yolu 1620. Sizi bekliyorum." Telefonu kapattı.

Ben de cansız parmaklarla ahizeyi yerine bıraktım.Yatağa gidip Helen'in yanına oturdum. Kendimi zorlayarak gülümsemeye çalıştım. Ama sadece yüz adelelerimi germeğe muvaffak oldum. "Yavrum, istersen evimi sana bırakayım. Yalnız bir kaç dakika sonra buradan ayrılmam lâzım. Kısa bir işim var. Hemen dönerim. Sakın buradan ayrılma. Evet, sakın gitme."

Genç kadın halâ tavana bakıyordu.İçini çekti.Devam ettim. "Çok para kazanacağım. Bu iş sayesinde epey para alacağım. Artık seni gezdirip yürütürüm. Hattâ sana bol bol balık alırım."

Bu sözlerim de fayda vermedi. Uzanıp Helen'e dokundum. Dönüp bana sokulacağını sanıyordum. Oralı bile olmadı. Dizini okşadım. Sonra eğilip dizinin biraz üstünü öptüm. Bunun bir hata olduğunu da hemen anladım tabii. Dizini bir kere daha öptüğüm takdirde oradan ayrılamıyacaktım. Ayağa fırladım. "Ben hemen dönerim."

Nihayet başını çevirip bana baktı. Hafifçe

gülümsedi ama neş'esi kaçmıştı. Hafif bir sesle, "Geç kalma sevgilim," dedi.

-"Beş dakikaya kalmaz dönerim. " Partiye giderken tabancamı takmamıştım . Konsolun çekmesinden 38'liğimi ve deri kılıfını aldım. Ceketimi çıkarıp kılıfı dikkatle taktım. Bunları son derece ciddi bir tavırla yapmıştım. "Gördün ya, iş çok mühim.Gizli servisle alâkalı bu. Çok gizli tutuluyor."

Neyse bu sefer tebessümü genişledi. "Pek alâ. Ama geç kalma sakın. Yarın filmle uğraşacağım. 'Orman Perisi'nde çok güzel olmalıyım."

Bu sefer yatağa yaklaşmadım. Ona uzaktan bir buse göndererek kapıdan çıktım.

Bondhelm'in evi Temple Hill Yolunun North Beachwood yoluyla kesiştiği köşedeydi. Burası benim apartmanımdan altı kilometre ötedeydi. Tam dört dakika sonra iki katlı evin kapısını çalıyordum.

Bir adam kapıyı açtı. Hemen "Mr. Bonhelm?" dedim.

-"Evet benim."

-"Ben de Shell Scott."

-"İyi. Lütfen içeriye girin." İri yarı dev gibi bir şeydi o. Belki benden iki, üç santim kısaydı.Fakat inanılmıyacak kadar şişmandı. Her halde hormonlarında bir bozukluk vardı. Zira yemekten insan bu kadar şişmanlıyamazdı.

Adam kapıyı kapatıp önden yürüdü. Holden geçip bir odaya girdik. Bondhelm, kocaman bir koltuğa çöktü. Derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini bana dikti. Pembe yanakları ve alnı ter içindey-

di. Peter Bondhelm, fazla besili bir domuzdan farksızdı.

Hareketleri çok ağırdı. Fakat istediklerini çabucak anlatmasını biliyordu.Oturmam için tam karşımdaki koltuğu işaret ederek hemen söze başladı. "Bu gece olanları biliyorum. Zoe Townsend'in cesedi bulunduğu sırada sizin de orada olduğunuzu duydum. Kâbil olduğu takdirde o kadını kimin öldürdüğünü bulmanızı istiyorum. Bunu hemen bana haber verirsiniz. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Size bol para vereceğim."

Adamın susmasından istifade ettim. "Şey.. Siz... Miss Townsend'i tanıyor musunuz?"

-" Hayır, onu hiç görmedim."

Buna bir mana verememiştim ama üstelemedim. "Bana on bin dolar hatta daha fazlasından bahsetmiştiniz."

Başını salladı. Tombul elini uzatıp yandaki masadan katlanmış bir kaç kâğıt aldı. Bunları bana uzattı. " 'Orman Perisi' filmine en fazla para yatıran sermayedar benim. Filmin yüzde altmış beşi bana ait. Yani elimde yüz hisse senedinin yetmiş beşini tutuyorum. Hisse senetlerinden ikisini size veriyorum . Eğer teklifimi kabul ederseniz filmin iki hissesi de size ait olacak."

Adam memnuniyetle gülüyordu. Sanki iki dakika evvel beni kendisine varis olarak tayin ettiğini söylemişti. Kâğıtlardan birine baktım. Hisse senetlerini bana devrettiğine dair bir yazı vardı bunun üstünde.

Kan tepeme çıktı. "Bu ne demek? Siz bana dolardan bahsetmiştiniz. "

Oralı bile olmadı. "Aynı manaya gelir bu. Bu hisse senetleri altın kadar kıymetlidir. Böylece siz de şirkete sermayedar oldunuz demektir, Mr. Scott."

-" Doğrusunu isterseniz bu beni hiç de

heyecanlandırmadı."

-"Bu arada iki hisse senedinin kıymetinin sekiz bin dolar olduğunu da söylemeliyim. 'Orman Perisi' filmi bir milyon dolar kâr sağlayabilir. O zaman elinizdeki senetlerin kıymeti yirmi bin dolara çıkacaktır."

-"Sâkin olun Mr. Bondhelm," diye atıldım. "Neden bir milyon diyorsunuz? O berbat filmin bir milyon filân getireceği yok. Hem film rezil bir şey de olabilir. O vakit elimde bir avuç kâğıt kalacak."

Gözleri kısılmıştı. Zaten yüzü çok etli olduğu için gözleri çizgi gibi gözüküyordu. Cevap vermedi.

Elimdeki kâğıtlara bakarak yirmi bin doların ağırlığının ne kadar olduğunu düşündüm. "Eğer bu işi alacaksam para vermenizi tercih ederim."

Başını salladı. "Olmaz size para veremem. Teklifimi kabul edip etmemekte serbestsiniz."

Tekrar elimdeki milyarlık işe baktım. Sonra Helen'i düşündüm. "Mr. Bondhelm, teklifiniz son derece tatsız. Fakat bu işle neden ilgilendiğinizi merak ediyorum. Belki bunu garip bulacaksınız. Ama ben böyle çalışırım. Hem ben bir şey öğrenemezsem veya polis katili yarın yakalarsa ne olacak."

Yine cevap vermedi. Gözleri tekrar et yığının arasında kayboldu.Tuhaf bir adamdı o. Kendisinden hiç hoşlanmamıştım. Nihayet gözlerini açıp lâkayıt nazarlarla beni süzdü. "Mr. Scott, bu meselenin halline çalıştığınız takdirde o hisse senetleri sizde kalır.Ama hadisenin hallinde bir yardımınız olmazsa....tabii fazla bir ücret bekliyemezsiniz." Birdenbire canlanıp hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Perşembe gecesi o evde toplananlardan birinin kadını öldürdüğünden eminim. Onun için bilhassa o gurupla ilgilenmenizi

istiyorum...Bunun bazı sebepleri var..."

Doğrusu bu lâflardan bir şey anlamamıştım. "Sonra?"

İçini çekip cebinden bir mendil çıkardı. Yüzünü kuruladı. "Sizinle çok açık konuşacağım, Mr. Scott. Ben filmlere para yatırarak büyük çapta kâr ederim.Mr. Genova'nın son filmi berbattı. Kendisine para veren sermayedarlar onu yüz üstü bıraktılar. Bankalardan hiç biri ona para vermek istemiyorlar. Çevireceği film için ona sermaye verebilecek tek insan bendim. Onun için 'Orman Perisi' filmine para yatırdım. Birlikte bir şirket kurduk. Kendisine üç yüz bin dolar verdim. O da bulabildiği kadarını yatırdı. Yâni yüz bin dolar temin edebildi. Ama işe başlamadan evvel ben mukavelemize bir madde ilâve ettrdim. Filmin masrafları belirtilen miktardan yüzde üçü aştığı takdirde şirket tamamiyle bana kalacaktı. Yâni masrafların artması benim leyhimeydi. Şirketi tamamiyle ele geçirecektim."

Bu şişko namussuz bir korsandı demek. İşi anlamağa başlamıştım. Masrafların artması demek Genova'nın mahvolması demekti.Artık Louis Genova'nın masrafları kısabilmek için neden o kadar uğraştığını anlamıştım. Anladığım başka bir şey daha vardı. Peter Bondhelm, canımı sıkıyordu.

-"Yâni," dedim. "Cinayeti filmle ilgili birinin üstüne yüklemem kâfi. Öyle mi? Hiç kıymeti kalmayacak iki hisse senedi için suçu birinin üstüne atıp 'Orman Perisi'nin bütçesini altüst edeceğim."

Sâkin sâkin cevap verdi. "Hayır, Mr. Scott. Öyle değil. Siz kimin suçlu olduğunu anlıyacaksınız. Ben Genova Şirketinden birinin katil olduğuna kâniyim. Zaten başka türlü olması imkânsız."

Susup yüzünü kuruladı. "Eğer filmi geciktirecek sebepler icat ederseniz bu da sizin lehinize olur. Size bir kaç hisse senedi daha veririm."

Namussuz filmi mahvetmem için bana para vermeğe kalkıyordu. Ayağa kalkıp kâğıtları kucağımdan attım. Dönüp yürüdüm.

Peşimden bağırdı. "Mr. Scott. Beni yanlış anladınız. Rica ederim, gelin. Sizinle açık açık konuştum değil mi? Rica ederim size kanun dışı veya ahlâk kaidelerine uymayan bir şey teklif ettiğimi sanmayın. Siz.... Nasıl isterseniz öyle yapın."

Dönüp oturduğu koltuğun karşısına dikildim. Serseri oraya gömülmüştü. Belki de koltuktan kalkabilmek için yardıma ihtiyacı olacaktı. Kaşlarımı çatarak. "Beni dinleyin," diye homurdandım. "Eğlenceli bir gece geçiriyordum. Herşeyi bir tarafa bırakarak buraya geldim. Zira bana dürüst bir teklifte bulunacağınızı sanmıştım. Bütün hisse senetlerini bana hediye etseniz bile ben bu işe elimi sürmem."

Bu sözlerimi duyunca kızacak yerde büsbütün sâkinleşti. Bana iltifata başladı. Sonunda da istediğim gibi hareket edebileceğini söyledi. Ben de, "Başka dedektif yok muydu?" diye sordum. "Neden beni seçtiniz? İstediğiniz gibi oynatabileceğiniz bir hususi hafiye bulabilirdiniz."

Bir, iki defa öksürdü. "Genova'nın yanında çalışanlardan bir kaçını tanıdığınızı duydum. Hem bu gece Mr. Evans'ın evindeymişsiniz. Onun için işi diğer hafiyelerden daha iyi biliyorsunuz demektir. Diğer hafiyeler o şahıslara pek yaklaşamazlar. Halbuki siz onlarla ahbapsınız. Bu arada son derece dürüst bir insan olduğunuzu da öğrendim. Benim için çok mühim bir şey bu."

-" Bir şey daha var. Daha Zoe'nin ölümü etrafa yayılmadı. Yani bunu gazetede okuyup rad-

yo veya televizyon'dan duymuş olmanıza imkân yok.Cinayeti hemen öğrenmişsiniz. Bunu size kim haber verdi?"

Dudak büktü. "Bunu bilmenize lüzûm yok, Mr.Scott."

Şişko, bu hususta bir şey açıklamak istemiyordu. Beş dakika kadar konuştuktan sonra, "Pek alâ," dedim. "İşi kabul ediyorum. Yalnız bir hususu aklınızdan çıkarmayın. Durumu inceleyip size rapor vereceğim. Yalnız bu işi bildiğim gibi yapacağım. Başka türlü hareket edemem. Hem buna karşılık üç hisse isterim."

Beş dakika münakaşa ettik. Ama ben kapıdan çıkarken cebimde 'Orman Perisi'nin üç hisse senedi vardı. Bondhelm de müşterimdi artık.

Hoş belki de o hisse senetleri birer yaldızlı kâğıttan ibaretti.

Spartan Apartmanına dönünce merdiveni koşarak çıkıp daireme daldım, olanca sesimle, "Helen! " diye bağırdım. "Ben geldim! " Işıklar yanıyordu ama genç kadından ses çıkmadı. "Helen, döndüm ben! "

Kapıyı kapatıp kilitledim. Yine ses seda çıkmadı. Bir an bekledim. Helen, bana böyle bir şey yapamazdı. Sonra aklım başıma geldi. Herhalde kadın uyuya kalmıştı. Sinsi sinsi, "O halde onu uyandırmayayım," diye düşündüm. Nasıl olsa Helen yataktaydı. Ayaklarımın ucuna basarak yatak odasına geçtim. Yanılmıştım. Helen yatakta yoktu. Yaklaşınca komodinin üstündeki kâğıdı gördüm. Bunu alıp okudum. Genç kadın iki satır yazmıştı: 'Sevgili Shell, vakit geç oldu. Hem çok yorgunum. Bari bol para kazanabildin mi?"

İçimi çekerek soyundum. Bir duş yaptıktan sonra yatağıma girdim. Helen'in bıraktığı pusulayı parça parça ettim. Önce kadının bana şaka ettiğini sanmış evi baştan aşağı aramıştım. Hat-

tâ budalalığımdan karyolanın altına bile bakmıştım. Çaresiz ışığı söndürüp yattım....

⦾ ⦾

⦾

ALTINCI BÖLÜM

Saatin sesi beni uyandırdı. Önce nerede olduğumu bile anlıyamadım. Aklım başıma gelince de partiyi, yüzme havuzunu ve Helen'i hatırladım. İşin tuhafı rüyamda Sherry'i görmüştüm.

Yirmi dakika sonra da kapıdan çıktım. Yıkanıp traş olmuş, bej gabardin elbisemi giymiştim. Kahverengi örgü bir kravat takmış 38'liğimi de koltuk altıma yerleştirmiştim. Cadillac'a atlıyarak oradan ayrıldım. Evde kahve bile içememiştim. Niyetim bir kahveye girip karnımı doyurmaktı. Siyah Cadillac'ımla da iftihar ediyordum doğrusu. Bulvardan geçerken köşede duran iki senelik bir Chevrolet'e bakarak alaylı alaylı güldüm. Sonra Sunset Bulvarına saptım. Lyle'in kahvesinin yolunu tuttum. Bir ara gözüm dikiz aynasına ilişti. Peşimde iki sene evvel çok beğenilen bir Chevrolet vardı. Ama biraz evvel gördüğüm araba değildi bu. Bu seferki yeşil renkteydi. Hoş ben ilk gördüğümün rengini de hatırlamıyordum. Daha işe yeni başlamıştım. Makineli tüfekli gorillerin şimdiden peşime takılacaklarını sanmıyordum.

Ben sabahları erken kalkmaktan hiç hoşlanmam. Sabah kalkınca hayattan da, yemekten de, insanlardan da nefret ederim. Açıkçası canımdan bezerim. Kahve içene kadar aklım başıma gelmez. Ancak kahveden sonra biraz açılırım. Lyle biraz ilerideydi. Kahvenin hayaliyle köşeye arabamı park ettim. O sırada yeşil Chevrolet de yanımdan geçti. Nedense arabadan inecek yerde oturup Chev-

rolet'in nereye gittiğine baktım. Araba bir blok ileriden sağa saptı. Ben de inip köşedeki gazeteciden Times, Examiner ve Crier aldım. Times ve Examiner gazeteleri daima doğru haber verirlerdi. Halkın tuttuğu ciddi gazetelerdi onlar. Crier ise skandal peşinde koşanların hoşlandığı pis bir şeydi. Ben daha başlıklara bakarken yine yeşil Chevrolet'yi görmez miyim? Hem bunun aynı araba olduğundan da emindim. Arabadaki adam bir blok öteden dönüp gelmiş ve karşı tarafa park etmişti. Adam beni bekliyordu sanırım. Yine peşime takılacaktı. Buna bir manâ veremedim tabii.

Sabah sabah bu tatsızlık hoşuma gitmemişti. Gazeteleri koltuğuma sıkıştırıp döndüm. Karşı tarafa geçtim. Chevrolet'e yaklaşırken direksiyondaki adam da gözlerini ileriye dikti. Beni görmemek için elinden geleni yapıyordu. Belki de adam masumdu. Ben sabahları pek kasvetli olurum. Belki de adam içinin kapanacağından korkarak bana bakmak istemiyordu. Ama ben ona dikkatle bakmak niyetindeydim. Hoş belki bakmakla kalmaz başka şeyler de yapardım.

Arabanın önünden dolaşıp kapının önünde durdum. Adamın tam yanındaydım. Ama yine de bana bakmak istemiyordu o. Çok meraksız bir gençti doğrusu. Ben kapıya dayanınca çaresiz başını çevirdi.

Kasvetli bir sesle, "Günaydın," dedim. "Sizi daha evvel bir yerde görmemiş miydim ben?"

Sıska suratlı, ufak tefek bir adamdı. Sivri burnunun üstüne oturttuğu mika gözlük yüzünün sıskalığını büsbütün belirtiyordu. Tepesi de kabaktı. Ona bakarken tepesindeki kabak da gitgide büyüyormuş gibi geldi bana.

Adam da ağzının içinden mırıldandı. "Günaydın efendim." Şaşırmışa benziyordu. "Sizi tanıdığımı sanmıyorum." Kaşlarını çatarak ilâve etti.

"Şimdiye kadar sizinle karşılaşmamış olduğumdan da eminim..."

Sırıttım. "Belki Wilshire Şehir Kulübünün oralarda karşılaşmışızdır."

-"Hayır... Hayır...."

-"Kulübün karşısında demek istiyorum. Yani Nort Rossmore'daki Spartan Apartmanının civarında."

Bana bakarak gözlerinikırpıştırdı.Birdenbire hatâ yapmış olabileceğimi düşündüm. Belki de bu adam Los Angeles'in sisini seyretmeğe çıkmış bir turistti. Sesimi biraz yükselttim. "Sizi daha karşıdan gördüm. Bunu haber vereyim dedim."

Sesini çıkarmadı. Sözlerim manâsızdı belki. Fakat beni tâkip etmişse bu sözlerin ne mânaya geldiğini de anlamıştı tabii. Dönüp caddeden geçtim ve Lyle'e girdim. Bir taraftan da aklımı kaçırıp kaçırmadığımı düşünüyordum. Belki de adamın günahına girmiştim. Yalnız ona baktığıma memnundum. Adamı bir daha gördüğüm takdirde hemen tanıyacaktım. Maamafih ona bir daha rastlıyacağımı da pek sanmıyordum.

Kahvede bir masaya oturup kahve ve kızarmış ekmek istedim. Crier gazetesini açtım. Birinci sahifeyi Zoe Townsend'in ölümüne tahsis etmişlerdi. Bu arada hususi yüzme havuzunda bulunan bikinilerden, aşk yuvalarından ve seks âlemlerinden de bahsediliyordu tabii. Yazı işleri müdürü eline böyle bir havadis geçirdiği için pek sevinmişti anlaşılan. Adam türlü türlü pis imâlarda bulunmuştu. Birinci sahifedeki seks alemlerini bırakıp ikinci sahifeye göz attım.Cesedin lâstik çarşafa sarılmış bir resmini basmışlardı. Polisin durumdan emin olduğunu yazmıştı.Yâni polisler neredeyse katili yakalıyacaklardı.

Garson kadın,kahveyle kızarmış kmek ge-

tirdiği sırada ben de Fanny Hillman'ın Sinema Dünyası sütununu okuyordum. Bu sütunun adı 'Anahtar Deliğindeki Göz'dü. Fanny denilen kadını tanımıyordum. Fakat arada sırada neler saçmaladığını anlamak için sütununa bir göz atardım. Bu kadının anahtar deliğinden kasdettiği şeyi biliyordum. Banyoların anahtar deliğinden bahsediyordu o. Zira yazdıkları hep açık saçık şeylerdi. Büyük gazetelerin dedikodu yazarlarıyla başa çıkamazdı Fanny. Kendisi bu işe başlıyalı daha birkaç sene olmuştu.Bununla beraber yazılarını okuyan bir sürü aptal mevcuttu.

Fanny, her gün başka bir rezaletten, başka bir skandaldan dem vuruyordu. Herkesi ayıplıyordu o. Aklı sıra kendisini Hollywood'un ahlak hocası kabul etmişti. Bu kadın General Motors firmasının sahibi olsaydı otomobil yerine her gün binlerce bekaret kemeri yaptırtırdı her halde.

Bu kadın en masum bir aşkı bile iğrenç hale getirmesini biliyordu. Birkaç pis kelimeyle en dürüst şeyi bile tüyler ürperten bir hale sokuyordu. Zaten en büyük silâhı da mübalağaydı. Açıkçasını isterseniz Fanny Hillman gibi mahlûklara tahammülüm yoktu.

Dişlerimi sıkarak kadının yazısın okumaya koyuldum. Bu yazıyı okuyabilmek için sağlam bir mide isterdi. Fakat Fanny'nin midesi daha sağlamdı. Onu öğle yemeğine iş getiren bir cenaze levazımatçısına benzetiyordum. Hiç bir şey bu kadının midesini bulandırmıyordu. Kadın, Zoe'nin ölümüne de müstehcen bir hava vermişti. Yazıya şöyle başlamıştı. "Çırıl çıplak soyulduktan sonra bir veya birkaç kişi tarafından boğulup suya atılan Zoe'nin cesedi çıkarıldı. Kadının cesedi çok tanınmış bir rejisörümüzün yüzme havuzunda bulundu...."

Zoe'nin çıplak olmadığını biliyordum. Hele

'Bir veya bir kaç kişi' sözünü pek beğenmiştim. Neden bir kadını boğmak için birkaç kişiye ihtiyaç vardı acaba? Ama bunlar yine bir şey değildi. Yazının sonunu okuyunca hiddetimden kuduracaktım. O hırsla sahifenin alt tarafında resmi bulunan güzel striptizcinin fotoğrafını yırtmamış mıyım?

Kahveyi kafama dikip bir sigara yaktım. Kendime hâkim olmak için biraz bekledim. Sonra tekrar gazeteye sarıldım. Bondhelm, bana iş teklif etmeseydi bile masrafını cebimden verip bu cinayeti çözmeğe çalışırdım. Zaten bunun için bir kaç sebep vardı. Raul'u severdim. Elimden geldiği kadar ona yardım edecektim tabii. Hele Genova ve King'in bana emir vermeğe kalkmalarına fena halde tepem atmıştı. Bu iş hallolana kadar birkaç kişinin canını sıkacaktım. Zaten benim canım da fena halde sıkılıyordu.

Yalnız Fanny'nin son sözleri bir boğa gibi etrafı kırmızı görmeme sebep olmuştu. Gazeteyi alıp tekrar okudum:

> 'Dün gece hangi dedektif kendisine ait olmayan bir işe burnunu soktudersiniz?Acaba Hollywood'un hangi sert aktörü zavallı hafiyenin burnunu kırdı. Duyduğumuza göre dayaktan gözü yılan hususi hafiye bir daha üstüne vazife olmayan şeylere karışmıyacağına söz vererek bir köşeye sinmiş!'

Yazıyı tekrar okudum. Fena halde sinirlenmiştim. Hususi hafiyelerin cesur olmaları gerekirdi. Bir hafiyenin korkak olduğu duyulduğu zaman işi bitmiş demekti. Zira kimse kendisine iş vermezdi. Bu kadın benim başıma belâ açacaktı. Masaya bir dolar bırakıp yerimden kalktım. Nihayet hayalim hakikat olacaktı. Fanny Hillman'la karşılaşacaktık.

Cadillac'a atlayıp gaza bastım. Hiddetimden her şeyi unutmuştum. Ancak beş dakika sonra yeşil Chevrolet'yi hatırladım. Dikiz aynasına bir baktım. Araba ortalıkta yoktu.

Fanny, Crier binasında çalışmazdı. Üç kilometre daha ileride Sunset Bulvarı üstünde küçük bir bürosu vardı. Orada oturup türlü türlü pis şeyler yazardı. Kahveden çıktıktan altı dakika sonra binanın önünde durdum. Ama arabadan inmedim. Altmış saniye kadar oturup bekledim. Hiddetimin geçmesi lâzımdı. İçeriye dalıp Fanny'nin dişlerini dökemezdim. Bu fikir çok hoşuma gidiyordu. Ama kadın döven bir tip değildim ben.

Bir de sigara yaktım. Biraz sâkinleşince aklıma başka bir şey geldi. Acaba Fanny, King'le kavga ettiğimi nereden öğrenmişti? Zira kimse bunu polise anlatmamıştı.

Arabadan atlayıp köşedeki kahveye girerek telefona sarıldım. Hollywood polis merkezinden Müfettiş Nelson'u istedim. Neyse pek beklemedim. Kendisi telefona cevap verince, "Merhaba, Bert," dedim. "Ben Shell Scott. Ne var ne yok?"

-"Bir yenilik yok, Shell."

-"Fanny Hillman'ın sütununu okudun mu?"

-"Evet, okudum. Telefon ettiğin iyi oldu. Kadının bahsettiği hafiye sensin değil mi?"

-"Nereden anladın? Evet dün King'le kavga ettik. Zaten sana da bu yüzden telefon ettim. Bu haberi gazeteye sen mi verdin? Veya seninkilerden biri..."

-"Ne münasebet," diye homurdandı. "Bunu yapmamıza imkân yoktu. Zira senin King'le dövüştüğünü bile bilmiyorduk." Gitgide sesini yükseltiyordu. "Beni dinle, Shell. Seninle dün yalnız konuştum. Bildiğin bir şey varsa söylemeni istedim. Bunu diğerlerine de sordum. Hepiniz 'Tatsız bir münakaşa'dan bahsettiniz. Cinayetlerde bu tipşey-

ler çok görüldüğü için mühimsemedim. Fakat bir cinayet ortaya çıktığı zaman iki kişi yumruk yumruğa gelirse iş değişir. Neden bunu bana anlatmadın, Shell? Bu kavgayı saklayacak ne vardı? Bir de bana her şeyi anlattığını iddiaya kalkıştın."

-"Kusura bakma, Bert. O ara buna pek ehemmiyet vermedim. Zira Kingve diğerleri isimlerinin gazetelere geçmesini istemiyorlardı. Hem sana telefon ettikten sonra her şeyin yoluna girdiğine karar vermiştim. Bana kalırsa Genova, diğerlerine bu bahsi açmamalarını tenbih etmişti. Kendisine kısaca neden kavga ettiğimizi anlattım. "Dediğim gibi Genova ve King, bu cinayete karışmak istemiyorlardı. Fakat sonunda onları ikna ettim."

-"Anlıyorum, " diye söylendi. "Peki bu ara söylemeği unuttuğun başka bir şey yok mu?" Sesi alaylıydı.

-"Hayır... Yok, yok daha doğrusu bir şey var. Kendime bir müşteri buldum. Cinayeti tahkik edeceğim.Bu arada başka bir şey öğrenecek olursam sana bildiririm."

-"Pek alâ." Nelson, benim polislerle iş birliği yapmasını tercih ettiğimi biliyordu. Şimdiye kadar polislere kalleşlik etmemiştim. Bu arada Los Angeles Cinayet Şubesi Şefi Phil Samson da en yakın arkadışımdı. Zaman zaman ona yardım ettiğim bile olmuştu. Buna mukabil işim düştüğü zamanlar ben de polislerden yardım görmüştüm. Buna rağmen Nelson, bir şey hatırladığım takdirde kendisini görmemi söyledi. Sonra "Evans'a ne dersin?" diye sordu.

-"Ne olmuş?"

-"Dün polise telefon etmemen için ısrara kalktı mı o?"

-"Hayır, Raul, bir şey söylemedi. Yalnız

kendi yüzme havuzundan bir ceset çıktığı için epey canı sıkıldı tabii. Diğerleri de bu durumdan hoşlanmadılar. Raul Evans'a sert davranmıyacağını umarım,Bert."

-"Biz şimdilik kimseye sert davranmıyoruz. Elimize iyi bir delil geçmedikçe de kimseye ilişecek değiliz. Yalnız kadının o havuza atılmış olması midemi bulandırıyor. Kadını neden Evans'ın yüzme havuzuna attıklarını biliyor musun?"

-"Maalesef hayır."

-"Pek alâ... Ha, aklıma gelmişken sorayım, Shell. Havuzda bulunan sarı bikiniye ne dersin?"

Güldüm. Kendisini sonra arayacağımı söyleyerek telefonu kapattım. Sonra yüzümdeki tebessüm siliniverdi. Fanny'i görmeğe gidiyordum artık. Yandaki binada bir bürosu vardı onun. İki, üç odalı bir şeydi bu sanırım. Doğru binaya dalıp ikinci kata çıktım. Karşıma buzlu camlı bir kapı geldi. Bunu açınca daktilo makinesinin başındaoturan genç adamı gördüm. Hemen, "Fanny Hillman burada mı?" diye sordu.

-"Evet, burada."

-"Kendisi 'Anahtar Deliğindeki Göz'ü' yazıyor değil mi? Bunu ne zaman Crier gazetesine yolluyor?"

Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Gazeteye bağlı bu. Sabah nüshası için yazıyı bir gece evvel on birde yolluyoruz. Ne..... " Birdenbire sustu. Tebessüm etmeğe çalıştı. Fakat onu da beceremedi. Ben çenemdeki adelelerin iyice şiştiğini fark ediyordum. Zira dişlerimi sıkmıştım. Karşımdaki serseriyi tanımıyordum ama o beni biliyordu.

Adam eliyle arka taraftaki camlı kapıyı işaret etti. "Sevgili Miss Hillman'ı orada bula-

caksınız." Durup 'Sevgili'den neyi kasdettiğini sormadım. Bu adam ya kadına hayrandı ya da onunla alay ediyordu. Doğru kapıya gittim.Odadaki iki kız da başlarını kaldırarak beni süzdüler. Yüzüm alev alev yanıyordu. Fanny film dünyasındakilerin canını sıkarak epey para kazanıyordu anlaşılan. Bu büroyu tutmasından da belliydi bu.

Kapının önünde derin bir nefes alıp kendi kendime, "Sinirlenme oğlum, Scott," dedim. "Sakin ol!"

İçeriye girince büyük masasının arkasında oturan acuze boş gözlerle bana baktı. Bondhelm kadar şişman değildi o. Fakat bir kaç sene içinde Bondhelm'i geride bırakacağından emindim. Yuvarlak yassı bir suratı vardı. Soluk gözlerinin rengini kestiremedim. Bir şey okuyordu. Bana kalırsa ya yazdığı münasebetsizliklerle meşguldü ya da kendisinden daha nüfuslu olan diğer dedikodu yazarlarının sütünlarını okuyordu.

Korkunç bir mahlûktu o. Morumsu renkli elleri çok sinirime dokundu. Bu ellerle durmadan bulaşık yıkamış ve soğan ayıklamıştı sanki. Fakat yüzü de öyleydi. Bu kadın yüzünü de bulaşık çukuruna sokmamıştı ya? Ona bakarken bir süpürge sopasının eksik olduğunu düşündüm. Bu kadın korkunç bir cadıydı. Bir süpürge sopası bulsa hemen üstüne binip uçuverirdi.

Halâ boş gözlerle bana bakıyordu. Ben de onu süzüyordum - tabii. Nihayet ağzını açıp kalın ve hırıltılı bir ses çıkardı."Eee?"

Ben işi nezaketle idareye karar vermiştim. Belki de bu yağ tulumu kendi yazdığı şeylere inanmıyordu.Yani kat'iyetle emin olmadıkça hücûma geçmem doğru değildi.

Nazik nazik gülümsedim."Günaydın, Miss Hillman. Adım Scott.... Shell Scott. Sindiğim köşeden çıkarak bir yanlışlığı düzeltmeğe karar ver-

dim. Bu sabahki Crier'de hakkımda bazı şeyler yazmışsınız da."

Dişini emermiş gibi bir ses çıkardı. Benim kim olduğumu biliyordu ama tanımazmış gibi davranmağa karar vermişti."Çok meşgulüm. Ne istediğinizi kısaca anlatamaz mısınız?"

Ben de sinirlenmeğe başladım. "Pek alâ," diye homurdandım. Zira onun nezaketten tatlılıktan bir şey anlamadığına kanaat getirmiştim.Kapıyı çarparak kapattım ve masasına yaklaştım.Çok hızlı hareket ettim sanırım. Zira yağ tulumu gayri ihtiyari geri çekildi.Gidecek yeri olmadığı için arkasına yaslanıp kaldı.

Kaşlarımı çatarak onu kötü kötü süzdüm. "Durum açık. Siz de bunun farkındasınız. Birincisi o pis sütûnunuzda ismimi görmek istemiyorum.İkincisi, yalan ve iftiradan nefret ederim. Bu arada bir aktörün canıma okuduğunu imâ etmişsiniz. Böyle bir şey olmadı.Dördüncüsü de korktuğumdan bahsediyorsunuz.Şimdiye kadar beni korkutan biri çıkmadı."

Cadı, birdenbire yumuşadı.Tatlı bir sesle,"Siz neden bahsediyorsunuz, Mr. Scott?" diye mırıldandı. "Sütûnumda....Sizin isminiz geçmedi. Sütûnum için pis dediniz sanırım.Öyle değil mi?"

Crier'i elimden bırakmamıştım.Bunu açıp sevgili Fanny'nin sütûnunu buldum. Tam bunu kendisine uzatıp ismimi göstereceğim sırada donup kaldım. Zira sütûnda ismim geçmiyordu.

Tereddüdümü fark eden yağ tulumu tatlı tatlı tebessüm etmekteydi. Ben, hiddetten bağırdım. "İsim olmasına lüzûm yok. Buradan kimden bahsettiğiniz belli değil mi sanki?"

-"Kim, Mr. Scott? Kimden bahsediyor muşum."

-"Allah kahretsin! Kimden bahsettiğini pek alâ biliyorsun."

Kadın neredeyse bir de beni suçlu çıkaracaktı. Halâ sırıtıyordu. Kanımın tepeme çıktığını farkettim. Neredeyse beynimdeki damarlar çatlıyacaktı. Karşımdaki yağ tulumuna baktıkça hiddetten titriyordum. Islık gibi bir ses çıkardım. "Kim ha? Kim olacak?...Sen ve ben. Bu işi yapan."

Hayatından çok memnundu doğrusu. Gülerken etleri pelte gibi titriyordu.Ben binde bir bu kadar kızardım. Bu kadınla dostça konuşmayıdenemiştim. Ama bu tip bir canavarla dostluk etmeğe imkân yoktu.

Derin bir nefes alarak kendimi toplamağa çalıştım. "Miss Hilman sütûnuna yazdıklarını nereden duyduğunu bilmiyorum." Kadına nazik davranmıyordum ama hiç olmazsa bağırmıyordum artık. "Yalnız bu namussuzluğu kimin yapmış olabileceğini tahmin ediyorum. Sütûnundaki her şey tamamiyle yalan. Bir kere polisleri çağıran benim. Hem bunu yaptığım zaman kimseye uslu duracağıma dair de söz vermedim. Şu anda da Zoe Townsend'in ölümüyle ilgileniyorum. Korkupkaçtığım yok. Bir müşterim hesabına cinayeti tahkik ediyorum. İşte sütûnuna bunları yaz! Sana bol bol bedava malûmat! "

İstifini bozmadı. "Korkarım anlattıklarınız okuyucuları ilgilendirecek gibi değil, Mr. Scott."

-"Öyle mi? Ama bunlar yalan değil. Yoksa doğru şeylerden hoşlanmıyor musun?"

Cevap vermedi. "Buraya," dedim. "Bir hatayı düzeltmen için ricaya gelmiştim. Yazdığın şeyin yanlış olduğunu ve bunu düzeltmeni söyliyecektim. Zira yazdığın şeyler benim zararıma olabilir. Ne diyorsun?"

-"Saçma... Münasebetsizlik. Eğer hepsi bu kadarsa...."

-"Hepsi bu kadar değil! " diye bağırdım. "Bu malûmatı sana kim verdi? King'den mi duy-

dun bunları? Bu işi ancak orada olanlar biliyordu. Bana kalırsa oradakilerden biri sana telefon etti."

Yine dişini emermiş gibi bir ses çıkardı.

Ellerimi masaya dayayarak eğildim. "Beni dinle. Sen her söylenileni, her duyduğunu yazar mısın? Bir telefon sana kâfi mi geliyor.O halde ben de sana müthiş haberler verebilirim. Ava Gardner biraz evvel Anthony Eden'i vurdu.Eisenhower itiraf ediyor...Papa mezhebini değiştirdi."

-"Rica ederim, Mr. Scott. " Artık eskisi gibi sakin değildı. Yüzü büsbütün morarmıştı.Nezaketi de unutuverdi."Çabuk buradan gidin!Defolun! Dinleyecek halim kalmadı artık!" Sesi de korkunçtu doğrusu.

O zaman Fanny'le anlaşamayacağımızı anladım.Fanny, anahtar deliklerinden bakmağa meraklıydı.Ben böyle şeylerden hoşlanmıyordum.. Dönüp çıkacağım sırada arkamdan seslendi. Mücadeleyi o kazanmıştı. Şimdi de benimle alaya kalkıyordu. "Sütûnumda bahse geçen hafiye siz olsaydınız ne yapardınız, Mr. Scott?"

Dönüp pis pis yüzüne baktım. "Yarın Zoe'nin katilini getirip kucağına atmama ne dersin? Tabii katile seni temizlemesi için yeni usuller de öğreteceğim."

Yüzünde korkunç denilebilecek bir ifade belirdi. Sonra sakinleşti.Hoş sakinken de korkunçtu o.Buz gibi bir sesle, "Demek katili daha şimdiden biliyorsunuz, Mr. Scott." dedi. "Fevkalâde bir şey bu. Belki sütûnumda bundan bahsederim."

-"Bir dakika ...." diyecek oldum. Neredeyse boğuluyordum. Bu oyunu kaybettiğimi biliyordum. Kapıyı açıp çıktım. Fanny'le eskiden de sevişmiyorduk ama artık ona iyice garez olmuştum.

Dış odadakilere de kötü kötü baktıktan sonra oradan ayrıldım.Arabama atlayıp tekrar kahveye gittim. Bu sefer iki dilim kızarmış ekmek yiyip

üç kahve içtim.Fakat bunların tadını anlıyamadım. Hiddetimden bir şeyi ayıracak halde değildim zaten.

Tekrar Cadillac'a atlayıp son sür'atle oradan uzaklaştım.O sırada arabanın bir yerinden bir ses aksetti. Ya motöre bir şey olmuştu ya da bir yayayı ezmiştim. Yaya ezdiğim takdirde onun Fanny'nin okuyucularından olduğunu ümid ediyordum. Ama dikiz aynasına bakınca yolun boş olduğunu gördüm.Cesede benzer bir şey yoktu.Motörün sesinde de bir anormallik kalmamıştı galiba.

Yirmi dakika sonra Genova'nın stüdyosunun önünde durdum.Birdenbire sinirlendiğim için kendi kendime kızıyordum artık. Bugünkü Crier'i okumadan bile Fanny Hillman'a garezdim. Artık ona ömür boyunca sürecek bir kin besliyordum.

Cadillac'dan inip kapıyı vurdum.Sonra pırıl pırıl parlayan arabaya baktım.Boğazım kuruyuverdi.Şimdi arabaya bindiğim zaman çıkan sesin manâsını anlamıştım.

Cadillac'ın yan camında bir kurşun deliği vardı. Ben hiddetle araba sürerken biri bana ateş etmişti. Fanny'e teşekkür etmeliydim.Beni iyice sinirlendirmiş ve böylece hayatımı kurtarmıştı.Daha ağır gitseydim belki kurşunu kafama yiyecektim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Parmağımı kurşun deliğine soktum. Yalnız silâhın patlamasını duymamıştım. Buna hayret ediyordum. Her halde vites değiştirirken olmuştu bu iş. Zaten beni şaşırtan bir çok şey vardı. Neden hemencecik peşime takılmışlardı? Yarım saat içinde serserinin biri beni öldürmeğe kalkmıştı. Sinirli sinirli etrafıma bakındım.Her halde kaçıyordum ben. Bana ateş eden namussuz peşimden stüdyonun önüne kadar gelecek miydi ya?

Peki neden beni kahveden çıkarken vurmağa kalkmamışlardı? Kafamı çalıştırınca bunun cevabını da buldum. Beni sokakta öldürdükleri takdirde dikkati çekeceklerini düşünmüşlerdi.Beni vurup vak'a mahallinden kaçmayı kararlaştırmışlardı. Ben arabaya binene kadar beklemişler tam hareket ettiğim sırada ateş etmişlerdi. Yalnız benim son sür'atle kalkacağım akıllarına gelmemişti.

Arabanın kapısını açıp kurşunu araştırdım. Neyse bunu buldum.İki şey biliyordum artık. Serserinin biri bana ateş etmişti. Hem hedefe isabet ettiremediğini de biliyordu.Etrafıma bir göz atıp Louis Genova stüdyosunun kapısına doğru gittim.

Stüdyo La Brea'da bir kaç dönümlük araziyi kaplıyordu. Burası aslında Genova'ya ait değildi. O sadece Arcede Stüdyolarının bir kısmını kiralamıştı.'Orman Perisi' bitene kadar burada çalışacaktı. Kapıdan geçip oradaki memurdan giriş müsaadesini aldım. Bondhelm, bir gece evvel mü-

saadeyi kapıya bıraktıracağını söylemişti zaten. Kapıdaki nöbetçiyle biraz konuşup büroların nerede olduğunu sordum. Tarif etti.

Bu sefer müracaata gidip Genova'nın nerede olduğunu anlamak istedim.

Adam eliyle işaret ederek, "Ya bürosundadır," dedi. "Ya da daha arkadaki ses alma stüdyosundadır."

-"Peki 'Orman Perisi'ni mi filme alıyorlar?"

-"Evet. Eğer film çekiliyorsa sizi içeriye bırakamıyacaklardır. Genova, üç numaralı sette çalışıyor."

-"Senaryo yazarlarını nerede bulabilirim? Onlar bu binada mı çalışıyorlar?"

-"Evet."

-"Ben Oscar Swallow'u arıyorum."

-"Koridordan geçip sağa dönün. Kapıların üstünde numaraları var. Swallow yedi numaralı odada."

Ona teşekkür edip koridordan geçtim. Yedi numaraya gittim. Kapı aralıktı. Onun için kafamı içeriye uzatıp "Merhaba," diye bağırdım.

Sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. Zira Lola Sherrard'ı görmüştüm. Genç kadın odanın sağ tarafındaki masada oturuyordu. Gözlerini kapatmış kaşlarını da çatmıştı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Mavi etek ve beyaz bir bluz giymişti. V yakalı bluzu dikkatimi çekti. Zira yakasına dantelli bir mendil iliştirmişti. Mendil iki göğüsünün arasına sıkıştırmıştı. Fakat ben o cazip göğüslere bakarken kadının kazağının içine mendil değilde büyük bir havlu sokmuş olduğunu sandım.

Genç kadın bir taraftan da eliyle kalemi dişliyordu.Gözümü alan onun masaya dayamış olduğu ayakları oldu.Ayaklarını yüksek bir yere dayamış olduğu için mavi etek de biraz yukarıya

kaymıştı.

Ben başımı içeriye uzatıp, 'Merhaba' der demez Sherry, başını kaldırıp hayretle gözlerini açtı. ayaklarını masadan çekerek altındaki iskemleye kaydı. Genç kadın birdenbire yere yuvarlandı.

Ben hemen içeriye dalıp ona yardıma koştum.Genç kadınyerde oturuyordu. Ağzı açık kalmıştı. O haliyle de fevkâlâde güzeldi.Başını kaldırıp bana baktı. "Aman Yarabbi!" Sonra kendisine yardım etmem için elini uzattı.

Elini yakalayıp onu çektim. "Affedersiniz. Canınız yanmadı ya?"

-"Ha...Hayır, sanmıyorum."

Karşımda durup elleriylekalçalarını uğuşturmağa başladı. Anlaşılan epey canı yanmıştı. Fakat o haliyle de öyle cazipti ki. Poz almağa kalksa bu kadar muvaffak olamazdı.

Bir gece evvelkinden daha da fazla beğendim onu. Biçimli kızıl dudaklarını bükerek beni süzdü. İri lâcivert gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Birdenbire gülmeğe başladı. "Ne tuhaf oldu değil mi? Bir daha böyle oturduğum zaman kapıyı kilitleyeceğim."

-"Kabahat bende," diye cevapverdim."Başımı içeriye uzatıp sizi korkutmamam lâzımdı. Yalnız ben Swallow'u odada bulacağımı sanıyordum.Ama onun yerine sizi gördüğüm için memnunum, Sherry."

Swallow'un ismini söyler söylemez yüzündeki tebessüm siliniverdi. Kaşlarını çattı. "Ha, o mu?" Adamdan hoşlanmadığı belliydi."Biraz sonra buraya gelir.Kendisi film setinde şimdi. Oturmaz mısınız?" Başıyla bir koltuğu işaret etti. Kendisi de iskemlesini çekti . Dikkatle sandalyeye bakıp çekine çekine oturdu. Sonra bana gülümsedi."Neyse kırılmamış."

Bu kadın bana her gülümseyişinde kan ba-

şıma çıkıyordu. Ona bakarken yakamın boğazımı sıktığını fark ettim.

Ben de oturunca, genç kadın samimi bir tavırla sordu. "Stüdyoda ne işin var, Shell?"

Bu samimiyet hoşuma gitti tabii. "Dün sana hafiye olduğumu söylemiştim sanırım. İşte şimdi çalışıyorum. Sen ayrıldıktan sonra Raul'un evinde olanlarla ilgileniyorum."

Dudaklarını büzdü. "Zoe'yle mi?"

-"Evet. Sherry, kadının kaybolduğunu polise sen bildirdin değil mi?"

Bir an tereddüt etti. Sonra, "Evet," diye mırıldandı. "Benim oda arkadaşımdı o. Kendisini çok severdim."

-"Affedersin, Sherry. Seni üzmek istemezdim.Eğer bu bahsi kapamamı istiyorsan....."

-"Hayır, Shell. Bilâkis bu meseleyi seninle konuşmak istiyorum. Demek bu işle meşgûlsün. Yani...."

-"Yani onu öldüren şahsı arıyorum." Son saatler zarfında olanları düşünerek ilâve ettim. "Zaten katili bulmam şart. Bazı şahsi sebepler yüzünden onu yakalamam gerekiyor."

Kuru bir sesle, "Ben Zoe'yi kimin öldürdüğünü biliyorum," dedi.

Yüzüne baka kaldım.İşte bu sefer aptallaşmıştım. "Ne?..Ne?.. Yani ne demek istiyorsun?"

İçini çekti. "Bunu polise de anlattım zaten.Fakat onlar elimde delil olmadığını söylediler. Bu işlerde delil olması şartmış." Tekrar içini çekip sustu.

Susması işime gelmiyordu."Belki benim yardımım dokunabilir, Sherry.Anlatacağın şeyler benim için de faydalı olabilir. Bunu bana da söyliyebilir misin?"

Bir müddet sesini çıkarmadı. Ben de karşısında bekliyordum."Nihayet,"Anlatmayı isterim"

diye mırıldandı. "Zoe Perşembe gecesi evden ayrıldı, Shell. Biliyorsun o gece Raul'un villasında yine bir toplantı vardı."

-"Evet, yavrum."

-"Zoe, Oscar Swallow'dan nefret ediyordu. Ben de ona hak veriyordum tabii." Hiddetlenmişti. "Zoe, bir kaç hafta evvel elinden geldiği takdirde Oscar Swallow'u mahvedeceğini söylemişti. Zaten Raul'un evine de bu yüzden gitti . Herkesin önünde Swallow'un canına okuyacaktı. Yani Swallow'u kendisini tanıyan insanların önünde rezil edecekti.Zoe, saat sekizde evden çıktı ve bir daha dönmedi.Nihayet ben polise baş vurup arkadaşımın gelmediğini bildirdim.Bu sabah da polisler yine gelip benimle konuştular. Onlar Zoe'nin neden Raul'un evine gittiğini anlattım.Ama polisler Swallow'a bir şey bile söyleyemediler sanırım. Halbuki ben onu tevkif edeceklerini zannediyordum." Susup gözlerini masanın bir köşesine dikti.

Nihayet akla yakın bir şey öğrenmiştim. "Sherry, arkadaşın Raul'un evinde ne yapmağı düşünüyordu?"

Sherry, içini çekti. "Bilmiyorum, Shell.. bilmiyorum. Zoe, o serseri hakkında kötü bir şey öğrenmişti. Böylece ondan intikam alacaktı. 'Kendisinin şehirden kaçmasına sebep olacağım,' diyordu. Ama bunu yapamadı. Raul'un evine gider gitmez Oscor Swallow onu yakalayıp boğmuş olacak. Ben sadece...."

Birdenbire sustu.Zira Oscar Swallow kapıdan içeriye girmişti.

Neşeli bir tavırla , "Merhaba,merhaba," diye bağırdı. Yine İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Ama tebessümü pek tabii değildi. Kendisini zorladığı belliydi.Her halde Sherry'nin son sözlerini duymuş olacaktı. Bunu duymamış olmasına imkân yoktu. belki de namussuz koridorda durup bizi

dinlemişti.Ama bunu öğrenmeme imkân yoktu.

-"Günaydın, Swallow," Manâlı manâlı onu süzdüm."Biz de senden bahsediyorduk."

-"Sahi mi? Aleyhimde bir şey söylemediğinizi umarım."

Sırıttım. "Orası belli olmaz. Sette miydin sen?"

-"Evet. Sabahın köründen beri tapınak sahnesini seyrediyorum. İnsanın fikirlerinin canlanıvermesi hoş bir şey, Kafamdan çıkan fikirleri karşımda canlı görmek beni heyecanlandırıyor." Bir sigara yakıp derin bir nefes çekti. Dumanı burnundan çıkardı. Sonra beni süzdü. "Buraya neden geldin,Scott?"

Bütün sabahı sette geçirdiğini neden söylemişti acaba? Yoksa bana ateş eden o muydu? Böylece suçunu gizleyip kendisini temize çıkarmağa mı çalışıyordu. Yoksa bir şeyin farkında olmadığı için bunu lâf olsun diye mi söylemişti? Gülümsedim. "Townsend cinayetini tahkik ediyorum. Katili bulmamı isteyen bir müşterim var."

Beni müstehzi bir tavırla süzdü.Daha doğrusu aklı sıra beni aşağı görüyordu. "Peki o adamı burada bulacağını mı sanıyorsun? Hoş katil kadın da olabilir tabii."

-"Evet, katilin buralarda olduğuna kaniyim."

Omuzunu silkti.Sherry, sessiz sedasız oturuyordu. Birdenbire Swallow'a döndü."Zoe, öldü artık. Hiç bir şey hissetmiyor musun?"

Namussuz yine rol kesmeğe başladı. "Sherry, yavrum.Bir hayli üzgünüm tabii.Zoe, çok hoş bir kadındı. Hem kendisi uzun zamandan beri sekreterimdi.Fakat artık yapabileceğimiz bir şey yok. Zavallı ölüp gitti."

Sherry sesini çıkarmadı.Fakat kendisini güçlükle tuttuğu belli oluyordu. Nihayet yerinden

kalkıp dışarıya çıktı.

Swallow da masanın bir kenarına ilişip tiril tiril ütülü pantalonunun paçasını hafifçe yukarıya çekti."Beni mi görmek istemiştin, Scott?"

-"Evet.Sana şöyle bir uğrayayım dedim. Perşembe gecesi Raul'un evinde toplananlarla teker teker konuşmak istiyorum. Böylecedurumuanlamağa çalışacağım."

-"Bu da tahkikatına dahil galiba?"

-"Evet, öyle sayılır."

Gülümsedi."Sana pek faydam dokunmayacak. Perşembe gecesi olanları pek hatırlamıyorum. Mr. Genova, film çekildiği sırada parti verilmesini ve geç saatlere kadar eğlenilmesini istemez. Fakat benim filmde rolüm yok. Onun için o gece içkiyi fazla kaçırmışım. Daha doğrusu sızmışım.Gecenin mühim kısmını uyamakla geçirmişim hatta eve nasıl döndüğümü bile hatırlamıyorum."

-"Ne zaman oldu bu?"

-"Perşembe gecesi erken saatlerde. Zannedersem yediyi biraz geçe sızmışım." Bir kahkaha attı."Bana öyle söylediler. Yalnız bir şeyi belirtmek isterim,Scott. Zoe'nin ölümüyle bir alâkam yok. Onun Raul'un evinde öldürüldüğünü kabul etsek bile ben o zaman mışıl mışıl uyuyordum.Anlıyacağın sana yardım etmeğe çalışıyorum.Onun için beni hemen suçlu listesinden siliver."

-"Tabii," diye cevap verdim."Seni hemen sildim zaten," Ayağa kalktım."Teşekkür ederim, Swallow. Diğerleri sette mi?"

-"Görmek istediğin herkes orada sanırım. Sadece Genova bürosunda. Bir numaralı oda ona ait."

Kapıya kadar gidip durdum. "Ha, Swallow aklıma gelmişken sorayım.Polis dün gece kadının cesedini çıkardığı zaman sen onun intihar etmiş olduğunu söyledin.Bu bana biraz acaip geldi."

-"Oh, öyle mi söyledim?...Söylemiş olabilirim." Ağır ağır devam etti. "Zoe'yle uzun zaman beraber çalıştık. Bir ara onunla çok, ama çok samimiydik.Birbirimize yakndık.Onun için Zoe'yi kimsenin öldürebileceğine ihtimal vermedim.Sadece....Sadece intihar etmiş olabileceğini düşündüm," İçini çekerek sustu.

-"Peki, Zoe'nin intihar etmesi için sebep var mıydı?"

-"Hayır, hiç bir sebep yoktu.Ben sadece öyle bir şey olabileceğini düşündüm.Hepsi bu kadar."

Swallow, rahatsız olmağa başlamıştı.Ama ben fazla israr etmemeğe karar verdim. Ben dışarıya çıkarken Sherry de döndü. "Pek alâ, Swallow, seninle tekrar görüşürüz. Allahaısmarladık, Sherry."

Genç kadın bana tatlı tatlı gülümsedi.

Gidip Genova'nın kapısını vurdum. Adam, içeriden "Girin!" diye haykırdı. Sesi fazla gürdü doğrusu. Ben içeriye dalınca onun telefonda konuştuğunu gördüm.Fakat adam beni karşısında bulunca telefondaki şahısla vedalaştı.Ahizeyi yerine bıraktı.Kalın kaşları havaya kalkmıştı. Ya şaşırmıştı ya da sinirlenmişti .Nihayet bana baktı. Sert bir sesle homurdandı. "Ne istiyorsun?"

-"İşin yoksa seninle biraz konuşmak istiyorum, Genova."

-"İşim başımdan aşkın.Hem bir sürü derdim var. Bir de seninle uğraşacak değilim. Haydi defol!"

Bu serseriyle Fanny her halde çok iyi anlaşırlardı. Yine hiddetlenmeğe başlamıştım.Ama kendimi tuttum. "Pek alâ madem sertlikten hoşlanıyorsun ben de sana öyle davranırım. Sana cinayeti tahkik ettiğimi söylemek istemiştim. Bir müşterim var. Kendisi Zoe'nin katilini bir an ev-

vel bulmamı istiyor. Hepimizin bu cinayete karıştığını da unutma . Buna sen de dahilsin tabii."

Koltuğuna yaslanıp sinirli sinirli parmaklarını şaklatmağa başladı. "Demek sonunda kendine bir müşteri buldun. Bu işe resmi bir süs vermeğe muvaffak oldun: Hayatımda senin kadar gürültücü ve tatsız bir insan dana görmediğimi itiraf etmeliyim, Scott."

Bir yetmiş iki boyunda yetmiş beş kilo ağırlığında bir insan olmasına rağmen fazla küstahtı o. Mamafih hususi bir hafiye alelâde bir vatandaş sayılırdı.Genova'nın bana nazik davranması şart değildi.Ama artık işi şahsiyete dökmüştü. Bu da sinirlerime dokunuyordu tabii. Zaten bu işe başladığımdan beri herkes bana kafa tutup hakarete kalkışıyordu.Açıkçasını isterseniz Zoe'nin katili olarak altı kişiyi birden yakalamak bana zevk verecekti. Bu serserilerden hıncımı ancak bu şekilde alabilirdim. Altı kişiye Fanny de dahildi tabii.

Ama benim elimde de bir koz vardı. Lâkayıt bir tavır takındım. "Belki senin canını sıkıyorum fakat ben bu tahkikatı yapmak zorundayım. Zira müşterim Bondhelm, bana bol bol para verdiği müddetçe....."

Genova zemberekleşmiş gibi yerinden fırladı. "Bondhelm mi? Bondhelm ha? Demek sen Bondhelm'in hesabına çalışıyorsun? Allahın belâsı köpek. Seni buraya o mu yolladı? Eğer çevirdiğim filmin beş dakika gecikmesine sebep olursan seni polislere teslim ederim. Seni ahlâksız köpek seni. Seni namussuz......"

Daha fazlasını söyleyemedi. Mavi kravat takmıştı o. Sol elimi uzatıp kravatı yakaladım ve onu kendime doğru çektim. Kalçaları masanın kenarına çarptı. Çekmeğe devam etti. Onu masanın üstüne yatırdım. Kravatı biraz daha çekerek

başını yukarıya kaldırdım. Kendim de eğilerek yüzüne haykırdım. "Beni iyi dinle, Genova! Benim stüdyoda dolaşmama istediğin kadar itiraz edebilirsin. Hattâ canımı sıkmağa bile yeltenebilirsin. Ama ağzını bozmağa kalkma. Zira o vakit tahammülüm kalmaz. Vücûdunu büküp kıvırır, ayağını da ağzına sokarım.Anladın mı şimdi." Onu bir saniye daha çekip sonra geri ittim. Koltuğa yığılıp kaldı.

Bir an durakladı. Sonra iki eliyle koltuğun kenarlarını sıktı. Ellerinin üstü bembeyaz olmuştu.Ağzını açtıysa da konuşamadı. Hırıltıya benzer sesler çıkardı. Bir canavar gibi dudakları iyice gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Bu dudak germe numarasını da üç beş defa tekrarladı. Ağzı köpürüyordu. Anlaşılan Louis Genova hakikaten sinirlenmişti.

O vakit aklıma bir şey geldi. Bunun tam zamanıydı doğrusu. Masaya dayanıp dik dik yüzüne baktım. "Küçük bir hadisede senin gibi hiddetten deliye dönen bir insan biraz kızarsa rahat rahat bir kadını da boğabilir. Bundan eminim."

Size tuhaf gelecek ama serseri daha da sinirlenip dilini ısıracak, tepinecek veya yere düşecekken birdenbire sakinleşti. Dudaklarını germekten vazgeçti. Ellerini de koltuğun kenarından çekti.

Yüzünün rengi de açıldı. Başındaki kan aşağıya inmişti sanırım. Kendisini toplayarak, "Haksızlık ediyorsun, Scott." dedi. "Sen insanı zorla sinirlendirip sonra da onu olmayacak şeylerle itham ediyorsun."

İlk defa doğru dürüst lâf ediyordu. Derin bir nefes aldım."Pek alâ, Genova, senden özür dilemem lâzım galiba. Özür diliyorum. Yalnız bu iki taraflı olur."

O zaman yüzüme baktı. "Evet, haklısın. Söylediklerim için özür dilerim, Scott." Neredeyse

birbirimize sarılıp öpüşecektik. Bu adamla gitgide samimileşiyorduk. İçini çekti . "Bondhelm'in ismini söylediğin zaman kendimi kaybettim. Sen belki durumun farkında değilsin. Fakat bu adam filmi zamanında bitirmemem için elinden geleni yapıyor. Her halde sen bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun."

-"Biliyorum," diye cevap verdim. "Yalnız ben kimsenin pis işlerine karışmak istemiyorum, Genova. Bundan emin olabilirsin. Ben sadece.. Evet, sadece Miss Townsend'i kimin öldürdüğüyle ilgileniyorum. 'Biraz durup ilâve ettim. "Benimle konuşmak istemiyorsan bir şey yapamam tabii. Yalnız biraz tuhaf olur bu."

Kaşları çatıldı. "Beni tehdit etme, Scott. Tehdide kattiyen tahammülüm yoktur."

Bu adam nedense bir hayli sertti. Birdenbire aklıma bir şey geldi. Belki de bana ateş eden Genova'ydı. Yahut bu işi görmesi için bir kiralık katil tutmuş olabilirdi. Bu hususta bir şey bilmiyordum. Fakat ağzını aramaya kalktım. "Genova, bu sabah peşime ufak tefek bir adam taktın mı sen?"

Gözlerini kırpıştırıp hayretle yüzüme baktı. "Ufak tefek bir adam mı? Ne demek istiyorsun? 'Ufak tefek adam'dan kastın nedir?"

-"Neyse bunu bırakalım. Bir iki sual soracağım. Cevap verecek misin?"

Biraz düşündü. "Acele edersen mesele yok. Çok işim var. Pek çok işim var. Otur bari."

Yan taraftaki iskemleye çöktüm. Şimdi biraz buruşmuş mavi kravatlıyla aramda bir buçuk metre kadar bir mesafe vardı. "Pek alâ, Genova. Perşembe gecesi Raul'un evindeymişsin. Orada senden başka , King, Swallow, Dot, Raul ve bir kaç kişi daha varmış. Zoe'nin o gece Raul'un evine gitmek üzere sekizde yola çıktığını bili-

yorum. Bana o gece neler yaptığını anlatır mısın? bu arada Zoe'nin Swallow'u rezil etmek üzere olduğunu da öğrendim. Kadın onun peşindeymiş. O gece Swallow neredeydi? Ne yaptı?"

-"Hepsi bu kadar mı?"

-"Evet, şimdilik bu kadar."

Bana döndü. "Açıkçasını istersen Zoe'yle Oscar arasında neler geçtiğini bilmiyorum. Sadece kadının Oscar'ın yanında uzun müddet çalıştığını biliyorum tabii. Zoe, onun sekreteriydi. O akşam saat yedi buçuk veya sekize kadar iş konuştuk. Ondan sonra da ben Raul'un evinden ayrıldım. Zira parti... parti fazla hareketlenmeğe başlamıştı. Mamafih, ayrılmadan evvel partinin erken bitmesini tenbih ettim. Zira ertesi gün filme devam edecektik. Swallow içkiyi fazla kaçırmıştı. Kendisi Raul'un evine gelmeden de içmişti sanırım. Ben ayrıldığım sırada o yerde yatıyordu. Sızmıştı galiba.Odadakiler onun üstüne basıp geçiyorlardı."

Başka bir zaman olsaydı buna gülerdim. Kılığına fazla düşkün olan Swallow'un üstüne basmaları zevkli bir şeydi her halde. Dikkatle adamı süzdüm. "Ben o gece partiye gelenlerden kimin Zoe'yi göldürmeğe fırsat bulmuş olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Yani bu hesaba göre Swallow-un Zoe'yi öldürmüş olmasına imkân yok mu?"

Kaşlarını çattı. "Ben böyle bir şey söylemedim. Sana sadece gördüklerimi anlatıyorum."

-"Anlaşıldı," diye mırıldandım."Şimdi sana gelelim. Bu cinayeti işlemen için bir fırsat çıktı mı?"

Kızcak yerde güldü. "Hayır, benim elime böyle bir fırsat geçmedi. Zira ben diğerlerinden çok erken evime döndüm. Yani cinayet saatinden çok evvel oradan ayrıldım."

Düşünçeli düşünceli onu süzdüm."Belki de sen evden çıkınca Zoe'yle karşılaştın. Diğerleri

içeride oldukları için durumu fark etmediler. Kadını oracıkta öldürüp yüzme havuzuna attın ve evine döndün. Buna ne dersin?"

Kaşları çatıldı. "Ne münasebet! Ben hemen oradan ayrıldım. Kadını görmedim bile. Zaten diğerleri içerde olsalar bile kadınla konuşmamı veya onun çığlıklarını duyarlardı... Buraya bak Scott. Yoksa benden mi şüpheleniyorsun?"

-"Hayır," diye cevap verdim. "Şu anda kimseden şüphelenmiyorum. Yalnız her hususu tahkik etmem lâzım onun için sordum."

Nedense rengi biraz soldu. Güçlükle yutkundu . "Benim bu işle ilgim olduğunu sanman bile budalalık. Ben o kadını fazla tanımıyordum bile. Burada bir sekreterdi o." Yine yutkundu. "Soracağın başka bir şey var mı?"

Ayağa kalktım. "Hayır. Vaktini aldığım için kusura bakma. Teşekkür ederim, Genova."

-"Ziyanı yok. Yalnız bir daha beni rahatsız etmiyeceğini umarım." Yine eskisi gibi sertleşmişti.

-"Ben de öyle ümid ediyorum."

Ben kapıya giderken seslendi. "Scott, sen fırsattan bahsettin. Bu arada bir sebep olması lâzım değil mi? İnsan fırsat buldum diye rastgele birini öldürür mü? Cinayet işlemek için herşeyden evvel bir sebep lâzım gelmez mi?"

Adam haklıydı tabii. Her şeyi bir tarafa bırakıp cinavet sebebini öğrenmeliydim. Şu Zoe-Swallow meselesini iyice tahkik etmeliydim Başımı çevirdim. "Nasıl olsa sebebi öğreneceğiz," dedim. Kapıyı çekerek çıktım.

Tekrar Swallow'un bürosuna gittim. Sherry-nin şüphesinin neye dayandığını öğrenmek istiyorum. Yalnız Swallow'un bürosunun Sherry için pek de emin bir şey olmadığını da düşünmekteydim. Zira adam sekreterinin kendisini itham et-

tiğini duymuştu.İşin tuhafı bu hadise sırasında bir kaç cazip kadınla tanışmıştım ama nedense Sherry'e takılmıştı aklım . Helen'i, Dot'u değil de Sherry'i düşünüyordum.

Stüdyo epeyi kalabalıktı.Sherry'in bulunduğu odaya girerken boşuna endişelendiğime kaniydim.Ama nedense yine de genç kadının hesabına üzülüyordum.Neyse kapıyı vurup Sherry'nin iç gıcıklayıcı sesini duyunca endişemden kurtuldum.

Kapıyı açıp başımı içeriye uzattım."Merhaba."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Bu sefer düşecek değilim. Geçen sefer düşmem bana ders oldu."

İçeriye girdim.Etrafıma bakındım.Yandaki camlı kapı açıktı.Swallow o odada bir şeyler yapıyordu. Sherry'e "Vücûdun çürüdü mü?" diye sordum.

-"Bakmadım. Daha doğrusu henüz bakmadım." Manâlı manâlı tebessüm ediyordu.O anda son derece masum bir hali vardı. Fakat ben bu kadının hiç de masum olmadığına kaniydim. O daha ziyade için için kaynayan bir volkana benziyordu. Zira erkekler, bu kadar güzel vücûtlu ve cazibeli bir kadının peşini bırakmazlardı.Her halde kendisine şimdiye kadar bir çok erkek musallat olmuştu.

Gidip masasının bir köşesine iliştim."Seni rahatsız etmek istemiyorum, Sherry. Keşke seninle başka şartlar altında tanışsaydık.Şimdi oturur tatlı tatlı başka şeylerden bahsederdik. Senden bir ricam var. Zoe hakkında..."

Tebessümü siliniverdi.Anlaşılan arkadaşına çok üzülüyordu o. "Beni dinle, yavrum." diye mırıldandım. "Ben Zoe'yi tanımıyorum. Fakat onu çok sevdiğine göre çok iyi bir insandı demek. Şimdi onun neden öldürüldüğünü anlayıp katilini yakalamayız."

Sherry, yan gözle Swallow'un odasına baktı. Sonra beni süzdü. "Her halde haklısın, Shell."

-"Beni dinle, Sherry, gidip setteki bir kaç kişiyle konuşmam lâzım. Ben buranın yabancısıyım. Sen bana yol gösterirsin."

Muzip muzip güldü. "Pek alâ. Bir dakika." Kalkıp Swallow'un odasına gitti. "Oscar, biz sete gidiyoruz. Zaten bu ara işim yok."

-"Biz mi?.. Bizden kastın nedir?" Beni gördü. "Oh, Scott. Yine mi geldin? Pek alâ, ben de sizle geleyim. İtirazınız yoksa tabii."

Bu iş hiç de hoşuma gitmemişti. İtiraz etmek niyetindeydim. Fakat serseri masasından kalkıp odaya girmişti. Birlikte koridora çıktık. Sherry aramızdaydı. Genç kadın, benim koluma girmişti. Benimle hemencecik dost olmuştu. Ben de onun beline sarılmayı arzuluyordum. Fakat bu ara böyle bir şey yapmam imkânsızdı. Gayri ihtiyarî Sherry'i Helen'le mukayeseye başladım. Helen, daha cazibeli ve daha cilâlıydı. Yıldız olduğu için öyle şeyleri öğrenmişti tabii. Fakat Sherry'i daha beğeniyordum ben. Bu genç kadının cilâlı bir tarafı yoktu. Helen'le Sherry'i plâjda tasavvur ettim. Her halde Helen poz alıp bir şemsiyenin altına yatardı. Halbuki Sherry, denize koşup dalgalara kendini bırakmayı tercih ederdi sanırım. Ben de onun peşinden giderdim tabii. Sherry, hayat dolu bir mahlûktu.

Binadan çıkıp üç numaralı ses alma stüdyosuna gittik. Kapının üstünde kırmızı ışık yanıyordu. Yani içerdekiler çalışıyorlardı. Onun için kapının önünde durarak havadan sudan bahsetmeğe koyulduk. Nihayet ışık söndü . Biz de içeriye girdik.

Birinin tapınak sahnelerini çektiğini söylediğini duydum. Bir kenarda bir sürü figüran bekleşiyordu. Tepemizde kirişe benzer bir şeyler vardı. Bunlara ışıklar takılmıştı. Ama neyse ışıkla-

rın bir kısmı söndürülmüştü. Yoksa bu kadar ışığa göz dayanmazdı. Setin etrafında da bir sürü cihaz ve alet vardı. Bunların bir kaç milyon dolar kıymetinde olduğunu tahmin ettim. Kameralar, mikrofonlar, küçük vinçler, kamyonlar ve projektörler setin etrafında yer almışlardı.

Yerdeki elektrik kablolarının üstünden atlıyarak ilerledik. Neyse setin yakınına kadar geldik. Raul, orada durmuş bir adamla konuşuyordu. Sherry'e sordum. "Ne oluyor şimdi? Gidip Raulla konuşmam da bir mahzur var mı?"

-"Biraz beklesen fena olmaz, Shell. Raul şimdi film direktörüyle konuşuyor. Kameraların açılarını ve ışıklarını ayarlıyorlar.Onun için şimdi Raul'un yanına gitme.Yoksa sıkıldın mı?"

-"Sen yanımda olunca sıkılmama imkân var mı?" Başımla seti işaretettim. "Hem burası çok eğlenceli."

Ben etrafıma bakarken Sherry de bana uzun uzun izahat verdi. Neyse Raul, konuşmasını bitirip arkasında 'Rejisör' yazılı koltuğa yerleşti. Frazier'le baş elektrikçi ışıkları ayarladılar. Sonra biri, "İlk grup gelsin!" diye bağırdı. Helen, yandakilerin arasından sıyrılıp setin ortasındaki mihraba yaklaştı. Buna dayanarak beklemeğe başladı.

Genç kadın deriye benzer kahverengi bir şey giymişti. Her halde bir hayvan derisiydi bu. Mamafih bu parça göğüslerini ve kalçalarını güç belâ örtebiliyordu. Ona bakarken memnun oldum. Bir hayli güzeldi doğrusu. Sahile indiğimiz takdirde Sherry'le yüzer ve sonra arada sırada Helen'e gidip 'Merhaba' derdim.

Sonra kenarda duran King'i fark ettim. Serseri her zaman olduğu gibi yine kaplan postundan şorta benzer bir şey giymişti. Boynunda de pançelerden yapılmış bir kolye vardı.Adam bir canavar kadar kocaman duruyordu.Onu görünce

hırslanıverdim. Zira bu canavarı yakalayıp Crier gazetesinden bahsetmek niyetindeydim. Fanny'e o tatlı haberi kimin verdiğini tahmin ediyordum.

Mamafih bu sahne bitene kadar beklemek mecburiyetindeydim. Tekrar ışıkları düzelttiler. Sonra Raul, dönüp yanındaki asistanına bir şeyler söyledi. Asistan emir verdi.

Bir zil çaldı. Büyük mikrofonun arkasındaki adam, "Ses!" diye haykırdı. Biri elindeki 'Sahne 121' yazılı tahtayı kameraya tuttu. Bu sefer de Raul'un sesi yükseldi. "Tamam!" Anlaşılan bir film çevirebilmek için bol bol bağırmak icap ediyordu.

King, kameranın yan tarafındaki platforma tırmandı. Diz çöküp beklemeğe başladı. Şimdilik kamera onu almıyordu. Helen de dönmüş mihrabın önünde duruyordu. Kameralar ona dönünce genç kadın diz üstü çökerek mihrabın karşısında bir takım esrarlı hareketler yaptı. Bir sürü yarı çıplak vahşi kadın da gelip mihrabın önünde aynı hareketleri tekrarladılar. Sonra uzaklaştılar. Helen, yarım dakika kadar mihrabın önünde bir şeyler yaptı. Sonra King, yüreğimi ağzıma getiren bir çığlık atıp mihrabın yanından sıçradı. Helen de dönüp feryad etti. Ona hak verdim. Zira onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. King, kadına saldırdı. Kısa bir boğuşma oldu. Birdenbire Helen bayıldı. King de onu bir boş çuvalmış gibi rahat rahat kaldırıp omuzuna vurdu. Ağır ağır setten çıktı. Bu sırada kameralar Helen'in biçimli kalçalarına çevrilmişti sanırım.

-"Kes!" Bağıran yine Raul'du. Bir zil çaldı. Sonra herkes bir ağızdan konuşmağa başladı.

Sherry'e döndüm. "Fena iş değil,"

Genç kadın gülerek, "Haklısın," diye cevap verdi. "Bugün stüdyodaki işi bitirecekler. Filmin gerisi şehir dışında çekilecek."

O sırada King'in Raul'a yaklaşarak bir şeyler söylediğini gördüm." Bana bir dakika müsaade et, Sherry. Hemen dönerim."

Raul, "Merhaba Shell." dedi."İş mi arıyorsun."

-"Hayır, dolaşıyorum.İşler nasıl?"

-"İyi gidiyor," diye mırıldandı. "Zamanında bitireceğiz. Her şey yolunda. Sen ne yapıyorsun? Buraya nasıl girdin?"

-"Ben de çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Şu mahut mesele mi?"

-"Evet," King bana bakıyordu. Daha doğrusu gözleriyle beni yemekteydi. Onun için kendisine 'Merhaba' dedim.

Cevap vermedi. Yalnızca çenesindeki adeleler şişti.

-"Buraya bak, Kign. Fanny Hillman'ın sütûnunu gördün mü bugün?"

-"Gördüm serseri."

Yine midemdeki adelelerimin sıkıştığını hissettim. Yüzümde bir sıcaklık duydum. "Epeyi irisin ama kafan pek inkişâf etmemiş." diye homurdandım. "Hafızan pek zayıf kalmış."

-"Benim hafızammükemmel. Yere serildiğin zaman ne komik olduğunu hatırlıyorum."

Hafif bir sesle,"Bu sabahki Crier'den bahsediyorum.," dedim. "O pis gazeteye bu yanlış haber nasıl girdi dersin?"

-"Ben nereden bileyim, Scott? Yoksa belânı mı arıyorsun?"

Raul'un arkasından çıkıp karşıma dikildi. Bir gece evvel bu serseriyi bayıltmıştım. Ama nedense benden hiç korkmuyordu. Bu arada kendisinden korkup korkmadığımın farkında da değildim. Ona bakarken nefesini tuttuğunu hissettim. Sonra o derin bir nefes aldı. Karnı et kaplı bir çamaşır teknesine benziyordu. Buna vurdu-

ğum takdirde 'Tın' diye bir ses çıkacağını sanıyordum. Mamafih vurmadım.

"Hayır," diye cevap verdim. "Hayır, belâ aramıyorum.Ama o yazıyı merak ettim.Bu arada merak ettiğim başka şeyler de var."

Birdenbire etrafın son derece sessiz olduğunu fark ettim. Halbuki ben bağırıyordum. Zira etraf gürültülü olduğu için sözlerimi duyurmağa çalışmıştım. Ama bu arada herkes susmuştu. Başımı çevirince settekilerin bize baktıklarını gördüm. Hepsi de hareketsizdi. Kavga çıkmasının bekliyorlardı.Bu gidişle istediklerini de göreceklerdi galiba.

King'le aramızda bir karış bir mesafe kalmıştı. Goril, dişlerinin arasından tuhaf bir ses çıkardı. "Sana bir şey söyliyeyim mi, Scott. Boynunu kıracağım. Şimdi boynunu kıracağım."

Evet, böyle söyledi. Ben daha fazlasını bekliyordum ama başka lâf etmedi. Kocaman elini göğsüme dayayarak beni itti. Ben on beş santim kadar geriledim.

Bu kadarı da bana kâfi gelmişti. Herkes bir şeye sinirlenir, ben de itilip kakılmaktan hoşlanmam. Birdenbire yanaklarım alev alevyanmağa başladı. Kan beynime hücûm etmişti sanırım. Yumruklarımı sıkıp saldıracağım bırada Raul telâşla atıldı. "Bir dakika... Bir dakika..."

O vakit aklım başıma geldi. Yapacağım işin mahiyetini anladım. Döğüştüğümüz takdirde King'i yenip yenemeyeceğimi bilemiyordum. Fakatyinede kendime güveniyordum. Zira çok kuvvetli olmasına rağmen dövüş etmesini pek bilmiyordu o. Bununla beraber serseri beni yere yatırıp üstümde tepinseydi bile ona el süremezdim.Zira sadece dudağını patlatmam bile çok kötü neticeler doğuracaktı. Filmin yıldızı Bruta, kameraların önüne çıkamıyacaktı. Bondhelm de film geciktiği için her

halde sevincinden ölüverecekti. Zaten bir gece evvel de Bondhelm böyle bir şeyi imâ etmişti.Oyunu gecikterecek bir şeyler yapmamı istemişti.Gayri ihtiyarı titredim. Sonra yumruklarım gevşedi. Birdenbire bu işte herkesin aleyhime çalıştığına kani olmuştum. Hem yapabileceğim bir şey de yoktu.

King, başını öne eğmiş duruyordu. Bir ağaç kütüğüne benzeyen boynunun adeleleri iyice kabarmıştı.O kocaman çenesi bir granit parçasından farksızdı. Bu çeneye zevkle bir yumruk oturtabilirdim. Herkes, halâ bize bakıyordu. Korkusuz Shell Scott'un King'i parça parça edip, kollarını bacaklarını havaya savurmasını bekliyorlardı. Hoş belki de etrafa toplananlar bunun tam aksini ümid etmekteydiler. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Nihayet, "King," diyerek durdum. Ona ne diyebilirdim ki? Baştan başladım."King, sana daha önce de münasebetsizlik etmemeni söyledim. Yapacak daha iyi bir şey bulamadın mı?"

Bruta, bütün dişlerini göstererek sırıttı. Aptal benim korktuğuma kâni olmuştu. "Scott, bu işi bir an evvel halledelim. O pis boynunu kıracağımı söyledim. Sözlerimi işitmedin mi?"

-"Duydum." Bu kelimeyi güçlükle söyleyebilmiştim. Zira inanılmayacak kadar hiddetlenmiştim. Yüzümden terlerin aktığını hissediyordum. yumruklarımı da sıkmıştım yine. Tırnaklarım avuçlarıma batıyordu.

Karşılıklı durup birbirimizin yüzüne baktık. Bir saat gibi uzun gelen bir andan sonra King, dudaklarını büküp pis pis güldü. "Korkak sen de."

Derin bir nefes alıp döndü ve ağır ağır yürüdü. Herkes gevşedi ve bir ağızdan konuşmağa başladılar. Bu arada hakkımda neler söylendiğini tahmin ediyordum tabii.

Raul, adamlarına bağıra çağıra emir ver-

meğe başladı. Ben orada bir kaç saniye daha durdum.Kendi kendime kızıyordum. Kimsenin yüzüne bakacak halim de yoktu.

Sonra dönüp Sherry'nin yanına gittim.Genç kadın beni tuhaf tuhaf süzdü.Onu da hayal kırıklığına uğratmıştım sanırım.Veya bana öyle geldi.

-"Ne oldu, Shell?"

-"King, boynumu kırmak istedi.Onun sözlerini duymadın mı?" Sesim hiddetten titriyordu.

-"Duydum, Shell.Senin sesin de bir tuhaf."

-"Hırsımdan ne yapacağımı bilemiyorum. Sen dün Raul'un evinden ayrıldıktan sonra King'le kavga ettik.Galiba bu kadarı ona yetmemiş.Neyse bunu unutalım."

Bir şey demedi. Ben de başka bir şey söylemedim. Stüdyonun loş bir köşesinde duruyorduk. Swallow, bizi bırakıp bir yere gitmişti. Halbuki ben tekrar Swallow ile konuşmak istiyordum. Diğerlerine de sorulacak suallerim vardı. Yeni sahnenin çekilmesi için hazırlıklar yapılırken Sherryle sessiz sedasız durup bekledik.

Raul, "Bu şahneyi de çekelim," diye bağırdı. "Ondan sonra öğle yemeğine gidersiniz." Herkes işinin başına gitti. Helen ve iki kadının kameraların önünde durduklarını gördüm. Teknisyenler ışıkları ayarlıyorlardı. Kadınların arkasında bir projektör yandı.

Onları seyrederken nefesim normal hale döndü. Boğazımın kuruluğu geçti. Kendi kendime, "Daha fazla tahammül edemiyeceğim," dedim. "Önce serserinin biri beni vurmağa kalktı. Sonra Fanny'le uğraştım.Şimdi de King denilen goril bana kafa tuttu." Arabama saplanan kurşunu hatırlayınca yine sırtım ürperdi.Etrafıma endişeli endişeli baktım.Arka taraf tamamiyle karanlıktı.O vakit aklım başıma geldi.Nedense arkadan birinin çıkıp beni vuracağından şüphelenmiştim.Boşuna

sinirleniyordum.

Nihayet Raul, emir verdi. Yeni sahneye başladılar. Bir dakika kadar Helen'i seyrettim. Sonra tepemden bir ses aksetmiş gibi geldi bana. Sherry'ye baktım. Fakat o gözlerini sete dikmişti. Başımı kaldırdım.

Tavandaki büyük kirişlerden birinin üstünde kocaman bir şey duruyordu. Bu tam Sherry'le benim kafamın üstündeydi. Dikkatle baktım. Nihayet bunun bir gölge olabileceğine karar verdim. Raul'un havuzunda yüzerken gördüğüm hareketsiz gölgeyi hatırlamıştım. Ben böyle bakarken o gölge de hareket etti.

Ben gözlerimi kıstım. Bunun bir ışık oyunu olduğunu düşünürken gölge sandığım şey olduğu yerden düştü. Üstümüze doğru geldi.....

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tereddütüm bir an bile sürmedi. Aşağıya düşen ağır projektöre bakarak, "Yana kaç!" diye haykırdım. Sağa fırladım. Sherry'i de ittim. Genç kadın tüyler ürperten bir çığlık attı. İkimiz birden yere kapaklandık. Aynı anda Projektör de yere düştü. Camları kırıldı.

Raul'un bağırarak bir şey söylediğini duydum. Fakat ne dediğini anlıyamadım. Zira hemen yerimden fırlayıp yakındaki elektrikçinin yanına koştum.Onun idare ettiği projektörüyakaladım.Çok sıcaktı bu.Elim yandı ama yine de bunu tavana çevirdim. Tavandaki madenî ıskara ve kirişlerin üstünde biri vardı.Çömelmiş ilerliyordu.Karşı duvardaki merdivene erişmeğe çalışıyordu.Kimseye gözükmeden kaçmayı düşünmüştü herhalde. Fakat ışık yüzüne gelince serseri doğruldu.Koşarak kaçmayı denedi.Bir ayağı kirişin üstünden kaydı. Bir an havada öyle kaldı. Korkuyla kollarını sallayıp bağırıyordu. Sonra düştü. Ancak yere çarptığı zaman çığlığı kesildi.

Midem bulanıyordu. Projektörü çevirdim. Artık yerde yatan adamı aydınlatıyordu bu. Figüranlarla elektirikçiler bana ve cesede doğru geliyorlardı. Ben projektörü bırakıp yerde yatan adama doğru yürüdüm. herkes heyecanlı heyecanlı konuşup bağırıyordu. Birbirlerine, "Ne oldu?" diye sorduklarını duyuyordum. "Ne oldu? Ne var?"

Bir kadın sinir nöbeti geçirirmiş gibi inliyordu. "Düştüğünü gördüm... Düştüğünü gördüm."

Kalabalığı yararak öne geçtim. Yere eğildiğim sırada biri de stüdyonun tavandaki ışıkları yaktı. Etraf gündüz gibi aydınlandı.

Yerdeki adamın ölmüş olduğundan şüphem yoktu. Boynu bükülüp tuhaf bir biçim almıştı. Yâni kısacası boynu kırılmıştı. Kalın mika çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna düşmüştü. Kafasındaki kabak artık genişliyemiyecekti. Kalan saçlarının dökülmesine imkân yoktu. Anlaşılan sabah peşime takılan yeşil Chevrolet'li adam beni bırakmak istememişti. Ama artık beni tamamiyle terk etmişti o. Nefes almıyordu. Nabzı dâ durmuştu. Gözleri de boş boş bakıyordu. Küçük adam ölmüştü.

Raul, dehşet içinde kalmış insanları iterek yanıma geldi. Elini koluma dayayarak "Allah aşkına," dedi. "Ne oldu, Shell?"

Dönüp onun yüzüne baktım. Sinirlerim o kadar bozulmuştu ki herkesten şüpheleniyordum. Hatta bir arkadaşım Raul'un suçlu olabileceği bile kafamdan geçti. Sonra saçmaladığımı anladım. "Orasını ben de pek bilemiyorum, Raul." Elimle tavandaki iskele, kiriş ve madeni ıskaraları işaret ettim. "Ne biçim şey bunlar? Hem bunlara nereden çıkılıyor."

-"Ne dedin?" Hayretle yüzüme bakıyordu. Elimle takrar tavanı işaret ettim. Aklı başına geldi. "Ha, onları mı soruyorsun? Duvardan duvara gider onlar. Kuş bakışı sahneler için ışıkları çok yukarıya çıkarmak icap ediyor. O vakit teknisyenler oralara çıkıp çalışırlar. Peki, bunun bu... bu hadiseyle ne ilgisi var?"

-"Bu adam, kafama bir projektör atmağa kalktı. Biraz evvel yere çarpan şey de o projektördü. Her halde kendisi o kargaşalıkta buradan kaçabileceğini sanmıştı.Veya aşağıya inip figüranların arasına karışacaktı. Kim bu adam Raul?"

Ufak tefek adama bakarak yutkundu."İsmi-

nin Henson olduğunu sanıyorum. Kendisi teknisyen olacak." Tekrar yutkundu."Yani teknisyendi. Üstüne ışığı tutan sen miydin?"

-"Evet. Yalnız bu senaryoda yoktu.Kenara zıplamamam gerekiyordu.Kafama projektörü yemem lâzımdı." Birdenbire Sherry'i hatırladım. Dönüp biraz evvel genç kızın uzanıp kaldığı yere gittim.Neyse kendisini toplayıp ağaya kalkmıştı. Bir direğe dayanmış duruyordu.

-"Nasılsın yavrum? Bir şeyin yok ya?"

Gülümsemeğe çalıştı."İyiyim sanırım.Bu.. Bu sefer vücûdum biraz daha çürüdü galiba." Susup yüzüme baktı."Teşekkür ederim, Shell.Senin sayende kalçalarım iyice çürüdü.Ne oldu kuzum? Bunun ne manâsı var?" Yerde duran camları kırılmış büyük projektöre baktı.

Ona cevap vermem kabil olmadı.

Yan taraftaki kapı açılarak, Genova üstümüze saldırdı. O haliyle harbe girmeğe hazırlanan Napolyon'u andırıyordu. Sesi stüdyoda derin yankılar yaptı. "Ne oldu? Ne var? Ne oldu?"Yine sinirlenmişti anlaşılan.Aynı lâfları tekrarlıyıp duruyordu. Galiba biri gidip sette bir karışıklık çıktığını anlatmıştı ona.Genova, ortalığı biraz daha karıştırmak için gelmişti sanırım.Adam cevap alamayınca bağırmaya koyuldu."Raul!Raul!"

Raul, cesedin yanına çömelmişti."Buradayım, Louis."

Genova, hemen o tarafa koştu.Gidip Raul'un yanındu durdu. Ölüyü görünce de büyülenmiş gibi kaldı. Bu yüzden bir kaç saniye sesini de çıkaramadı. Sonra derin bir nefes alarak, "Bu ne demek?" diye sordu."Bu adam kim? Ne oldu?"

Sherry'nin kalunu sıkıp ayrıldım.Genova'ya yaklaştım."Adam öldü, Genova. Yukarıdan düştü o."

Serseri sesimi duyar duymaz hücûm bo-

rusunu duyan bir at gibi sinirleniverdi. Kaşlarını çatarak haykırdı. "Sen ha! Sen!Bunu sen yaptın! Beni mahvetmeğe çalışıyorsun! Beni mahvetmeğe çalışıyorsun! "

Bu sefer de onun sözünü ben kestim. "Kes sesini, Genova. Her şeyden evvel yerdeki adamın öldüğünü kafana sok! Burada eğlence yok! O adam biraz evvel beni temizlemeğe kalktı! Buraya gel! "

Sesim çok sert ve gür çıkmış olacak ki Genova sustu ve peşimden kırık projektörün durduğu yere geldi. Parmağımla işaret ettim. "Şuna bir bak bakalım! Ölen adam bunu yukarıdaki kirişin üstünden itip kafama attı! " Genova, bu sefer de başını kaldırıp yukarıya baktı. "İşimi görecekti ama talihim varmış. Projektörü iterken çıkardığı sesi işittim. Projektör düştükten sonra kaçmağa kalktı o. Kenardaki projektörü onun üstüne çevirdim. Aşağıya düştü. Şunu kafana sok, Genova! Bu adam beni öldürmeğe çalışıyordu! "

Neyse etraf biraz yatışmıştı. Genova, ağzını açmış hayretle bana bakıyordu. Nihayet içini çekti. "Bunun bana kaç paraya mal olduğunu biliyor musun? Tam üç bin dolar. Her saat bana üç bin dolara mal oluyor." Sesi yükselmeğe başladı, zira emin olduğu mevzu bulmuştu. "Tam üç bin dolar. Mahvolacağım! Sen beni mahvetmeğe çalışıyorsun! Sorun kendisine... Kendisine sorun!"

Neyse Raul, onun yanına sokuldu. "Buraya bak, Louis. Burada olanlara bir mana veremedim. Fakat bunu Shell'in yapmış olmasına imkân yok."

Genova, şaşkın şaşkın, "Bondhelm'in hesabına çalışıyor o." diye mırıldandı. "Bondhelm'in adamı o."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika beni dinle, Genova. Ben sana olanları anlattım. Bu iş benim

kafamdan çıkmadı.Durup dururken oldu bu. Böyle bir şeyi benim plânlamam imkânsız. Bu işi yerde yatan adam yaptı. Veya başka birinden emir aldı o." Etrafıma bakındım. King'in somurtkan yüzünü Helen'i ve tanıdığım bir kaç figüranı gördüm." Sonra Genova'ya döndüm."Burada biri... Burada bulunan biri beni öldürmeğe kalktı."

İşte o vakit etrafa derin bir sessizlik çöktü. Bir mezar da ancak bu kadar sessiz olabilirdi. Biri içini çekti. Devam ettim. "Artık bu iş polisi alâkadar eder."

Genova ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Yüzünden bu duruma çok canının sıkıldığı belliydi. Birdenbire grupta birinin bulunmadığını fark ettim.

Hemen, "Swallow nerede?" diye sordum.

-"Buradayım, dostum. Beni mi istiyorsun?"

Sağ tarafta ve biraz geride kalan bir masaya kolunu dayamış lâkayıt bir tavırla sigara içiyordu. Göz göze geldik. "Hayır," dedim. "Sadece nerede olduğunu merak etmiştim."

Sakin sakin beni süzdü. Bu serseri kolay kolay heyecanlanacak bir tipe benzemiyordu. O sırada dışarıdan siren sesleri aksetti. Ses alma stüdyosunun kapısı açık kaldığı için bunu rahat rahat duyabiliyorduk.

Neyse polise telefon etmeme lüzûm kalmamıştı. Bunu biri, benden evvel akıl etmişti.Gidip Sherry'in yanında durdum.Herkes birbiriyle konuşmağa başlamıştı. Stüdyo biraz evvelki gibi sessiz değildi artık. Genç kadın hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim, Shell. Beni itip hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim."

Sırıttım. "Açıkçasını istersen yavrum, seni itip itmediğimin farkında değildim. Belki can havliyle kaçmağa çalışırken sana çarpmışımdır."

Tebessüm etti yine."Ziyanı yok. Shell, sen

hakikaten Bondhelm'in hesabına mi çalışıyorsun?"

Bu sözlere üzüldüm tabii. Genova, benim aşağılık bir mahlûk olduğuma kanaat getirmişti. Hiç olmazsa Sherry'nin böyle düşünmemesini istiyordum.

-"Evet, yavrum.-Bondhelm'in hesabına çalışıyorum.Ama ben sadece Zoe'nun katilini bulmağa gayret ediyorum. Belki Bondhelm'in beni tutmasını başka manâya çekebilirsin.Belki Bondhem'in niyeti kötü. Fakat bunlar beni alâkadar etmez. Ben sadece katilin peşindeyim.Adam, katili bulmam için bana para veriyor.Hepsi bu kadar." Yutkundum. Ne de olsa hakkımda kötü şeyler düşünülmesi ağırıma gidiyordu. "Beni yanlış anlamıyacağını umarım , Sherry."

Tatlı tatlı bana baktı. "Saçmalama, Shell. Neden senden şüphelenecekmişim sanki?" İki eliyle kolumu tutarak hafifçe sıktı.Sonra gözlerini süzdü. "Neden gidip King'i pataklamıyorsun?"

Kolumu sıktığı zaman vücûdumun elektiriklendiğini hissetmiştim. Ellerinin teması çok hoşuma gidiyordu. Hem sözlerini daha da beğenmiştim. Doğrusunu istenseniz Sherry, tam benim aradığım gibi aklı başında bir kadındı.

Ona ne söyliyeceğimi düşünürken siren sesi durdu ve Nelson'un memurlarından iki sivil içeriye girdiler. Zoe'nin cinayetiyle ilgili tahlikatı yapan memurlardı onlar. Artık kendilerini ilgilendirecek ikinci bir cinayet olmuştu.Bildikleri gibi çalışabilirlerdi.Genova'ya baktım gitgide ağırlaşan bir hastaya benziyordu o.

Saat ikiye kadar suallere cevap verdim. Bildiklerimi tekrar tekrar anlattım. Hattâ bana

ateş edilmesinden bile bahsettim. Nihayet gidebileceğimi söylediler. Ayrılmadan evvel tekrar Sherry'le konuştum. Kendisiyle o gece buluşmağa karar verdik. Genç kadın Cpress Bulvarında Joseph'in lokantasında akşam yemeği yiyeceğini söyledi. Fakat sekizde muhakkak evinde olacaktı. Bu kargaşalıkta onunla konuşmama imkân yoktu. Onun için kendisini sekizde göreceğimi söyliyerek oradan ayrıldım. Dışarıya çıkarken Helen'i gördüm. Genç kadın beni süzerek yüzünü buruşturdu ve başını çevirdi. Anlaşılan ben herkesi kendime garez etmesini iyi biliyordum. Başka zaman olsaydı buna çok üzülürdüm. Fakat Sherry'i düşünerek kendi kendime gülümsedim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Polis Merkezinin önünde arabamı park ederek indim. Binaya girip asansörle üçüncü kata çıktım. Uzun koridordan geçerek 42 numaralı odanın kapısını açtım. Burası Cinayet Şubesiydi. Dış odadaki bir kaç memurla selâmlaşıp yürüdüm ve Phil Samson'un yanına girdim. Arkadaşım beni görünce arkasına yaslandı. "Merhaba, Shell. Yine bir şeyler çeviriyorsun galiba?"

-"Öyle. Bir sürü işini bilen polis bana türlü türlü sualler sorarak canımı çıkardılar. Onun için şöyle yaşını başını almış, sakinleşmiş birini bulup biraz dinleneyim dedim. Kalktım sana geldim."

Yüzünü buruşturup beni pis pis süzdü. "Güleyim bari." Cebinden kötü kokulu siyah pürolarından birini çıkardı. Bunu sağlam dişlerinin arasına sıkıştırdı. Tekrar dik dik bana baktı.

Biz senelerden beri birbirimize surat edip homurdanıyorduk zaten. Bizi gören kanlı bıçaklı düşman sanırdı. Halbuki birbirimiz için yapmayacağımız yoktu.

Cinayet Şubesi Şefi Phil Samson'u senelerden beri tanırdım. Saçları bu meslekte kırlaşmıştı. Fakat sert hatlı çehresinde bir kırışık bile yoktu. Onun kemikli geniş çenesini gören ne kadar dik başlı ve inatçı bir adam olduğunu anlardı. Phil, nadir bulunacak kadar çalışkan ve dürüst bir insandı.

Phil, kaşlarını çatarak, "O kadını meçhul bir şahıs öldürmüş," diye homurdandı. "Sen rek-

lâmı pek seversin.. Hemen koş gazetelere kendinden bahset. Gazetelerde bir kaç resmin çıksın. Biz de bu arada çalışıp katili yakalarız."

Sırıttım."Benim ismim gazeteye geçti bile. Sen dedikodu sütûnlarını okumaz mısın? Neyse sululuğu bırakalım.Bir şeyler öğrenebildiniz mi bari?"

İçini çekti. "Henüz bir şey yok. Yalnız anladığıma göre senin hakkında epey şey öğrenmişiz." Sigarını ısırdı. "Bize biraz zaman ver. Her halde Townsend cinayetinden bahsediyorsun değil mi?"

-"Evet. Diğeri daha pek yeni." Beş dakika kadar konuşup bütün olanları kendisine anlattım. Sonra ikinci hadiseye geçtim. "Anladığıma göre, o küçük adam teknisyenlere yardım ediyormuş. Adı da Henson'muş... James Henson. Ben onu birinin tuttuğundan eminim. Yani biri beni temizlemesi için onu vazifelendirmişti. Ama artık ona sual sormağa imkân yok. Bana kalırsa arabama ateş eden de oydu."

Phil Samson, kaşlarını çattı. "Bakalım daha ne kadar yaşayabileceksin?" Sonra merakla beni süzdü. "Neyse ben Hollywood polislerinden devamlı rapor alıyorum. Yalnız ilk defa Bondhelm'in adı bu işe karışıyor. Yakında onu da anlarız "

-"Acaba onun bu cinayetle ilgisi var mı?"

Arkadaşım bir kibrit çıkardı. O pis kokulu püroyu yakmayacağını ümid ediyordum. "Çocuk gibi konuşma, Shell. Adamın bu işle ilgisi olup olmadığı kolay kolay anlaşılır mı? Mamafih tahkikat yapacağız. Bakalım neler öğreneceğiz?"

Biraz daha konuştuktan sonra Perşembe gecesi Raul'un evinde bulunan herkesin ismini ve adreslerini aldım. Zaten Arthur Block, Susan ve Peggy hariç hepsini tanıyordum.

Sam, sigarını içiyordu. Emin olun ağızın-

dan çıkan dumanın rengi yeşildi. Zaten ben o püroların zehirli olduğuna kaniydim. Hemen doğruldum. Bir an evvel bu kokudan kaçmam yerinde olacaktı. "Beni başından atmak istediğin zaman püronu yakıyorsun. Bana söyliyeceğin başka bir şey yok mu?"

Dumanları yüzüme üfledi. "Hayır," biraz düşündükten sonra da ilâve etti. "Mamafih seni alâkadar edecek bir şey var. Belki işine yarar. O kadın hamileymiş."

-"Zoe mi?"

-"Evet. Daha çocuğun kime ait olduğunu bilmiyoruz."

Düşünmeğe başladım.Aklıma bir sürü şeyler geldi.Artık Swallow'un sözlerinin manâsını da anladığımı sanıyordum. Swallow kadının intihar ettiğini söylemişti. "Sam," dedim. "Neşine istersen iddiaya girişebilirim.O çocuğun babası Swallow.Şu fazla süslü serseri Oscar Swallow. Hani senaryo yazan züppe."

-"Ya!" Sigarını dişlemeğe devam etti."Bakalım. Nasıl olsa öğreneceğiz."

Derin bir nefes alıp öksürmeğe başladım. Bu da arkadaşımın pek hoşuna gitti tabii. "Seni ilgilendirecek iki şey daha var, Sam. Ben King'le kavga ettikten sonra biri Fany Hilman'a telefon etmiş. Kadın sabah nüshası için yazısını en geç gece on birde teslim ediyormuş.Bert, bu malûmatı kendisinin verdiğini söyledi.İkincisi de Bondhelm. Biri hemen Bondhelm'i arayıp cinayeti bildirmiş.Zira adam beni gece dokuzda evine çağırdı. O saatte kimsenin bir şeyden haberi yoktu."

Ayağa kalktım. "Şimdilik bu kadar. Yine görüşürüz."

Ben kapıdan çıkarken arkamdan seslendi. "Kendine iyi bak Shell. Seni temizlemelerini istemem. Başımıza iş çıkarma."

Bunu söylemesine lüzûm bile yoktu. Gözlerimi açmadığım takdirde geberip gideceğimin farkındaydım.

Cadillac'a binip arkama yaslanarak, bir iki dakika kadar düşündüm. Küçük Dot English, bu gün çalışmıyordu. Zira onun rolü bir kaç gün evvel bitmişti. Onu bulup konuştuğum takdirde bir şeyler öğrenebilirdim belki. Hoş belki de genç kadın konuşacak yerde bana bazı şeyler göstermeğe kalkardı.

Freeway'den sür'atle geçip Francis Otelinin önünde arabamı park ettim.Genç kadın bu otelde bir dairede kalıyordu.Oda değil lüks bir daire tutmuştu. Yani Dot, lüks bir hayat yaşıyordu. Dairenin kapısını çalınca içeriden ayak sesleri aksetti. Sonra kapı açıldı. Dot, başını dışarıya uzattı. Sarı saçları karma karışıktı. Beni görünce, "Merhaba, Mr....Mr. Shell," dedi.

-"Sadece Shell demen kâfi. İçeriye girebilir miyim?"

-"Şey....Giyimli değilim..." Birdenbire susup yüzüme baktı. Sonra kahkahalarla gülmeğe başladı. Ben de dayanamıyarak sırıttım. Zira ikimiz de havuzun basında olanları hatırlamıştık.

Nihayet, "Allah kahretsin!" diye söylendi. "Gel bakalım."

İçeriye daldım.Giyimli değildi o. Fakat ona çıplak da denilemezdi. Anlaşılan geç saatlere kadar uyumasını seviyordu . Üstünde pijaması vardı. Yalnız beyaz ipek pijama şeffaf denilecek kadar inceydi.

Oturma odası epey genişti. Sol tarafta da yatak odası vardı. Açık kapıdan karma karışık olmuş yatağı görebiliyordum. Genç kadın geniş divana oturup eliyle yanına vurdu. Sonra arka taraftaki radyonun düğmesini çevirdi. "Otur Shell. Buraya neden geldin? Yani benden ne istiyorsun?" Manâlı

manâlı gülümsedi.Galiba maksadımı yanlış anlamıştı.Ama ben bir şey söylemedim. Durup dururken kabalığın lüzûmu yoktu.

Yanına yerleştim. "Miss Townsend"in ölümüyle ilgileniyorum, Dot. Belki bana yardım edebilirsin. Bildiğin ufak tefek bir şeyler varsa anlatmanı rica edeceğim."

Kızacak yerde güldü. "Bir oyuna benziyor bu."

Ben de sırıttım . "Maalesef oyun değil. Çok ciddiyim. Yardımına ihtiyacım var."

Şaşırmıştı ama, "Pek alâ," diye mırıldandı. "Yardım etmeğe çalışacağım. " Sonra yine düzgün dişlerini göstererek güldü. "Benim adresimi nereden öğrendin."

-"Bugün stüdyoya gittim. 'Orman Perisi' filminin ilk sahnelerinden birinde seni aslan yediği için işinin bittiğini söylediler.Evde bulunabileceğinden bahsettiler."

Kıkır kıkır güldü. Bu kadın gülmeden duramıyordu galiba. "Aslında aslan beni yiyemedi. Dişsiz, ihtiyar bir hayvandı o. İyi niyetli, yaşlı bir aslandı . Sadece biraz homurdandı."

Ben de tebessüm ettim.. Zoe hakkında bir şey öğrendiğim yoktu ama Dot hakkında iyi fikirler ediniyordum. Genç kadın, radyodan ses gelmediğini fark ederek eğildi. Genç kadın romantik bir müzik bulup doğruldu.

Artık sual sorma zamanı gelmişti. Bunun farkındaydım ama nereden başlıyacağımı kestiremiyordum.Cinayet tahkikatı bir bakıma çok güç bir şeydir.İnsan herkese sual sorar. Bu arada sual sorduklarından biri de katil veya katilin suç ortağı çıkabilir tabii. Ufak bir ihtimal de olsa bunu unutmamak gerekir.Sonra cinayetle ilgisi

olmayan masum insanları utandırmak veya onların canlarını sıkmak da doğru olmaz.Bilhassa Dot gibi iyi kalpli mahlûklara ilişmek hatadır.

Epey düşündüm. Nihayet,"Anladığıma göre bu işi Perşembe gecesi Raul'un evine gelenlerden biri yapmış," diyebildim.

-"Ya öyle mi?"

-"O gece biri Zoe'yi boğarak öldürmüş. Zoe'nin o gece kaçta eve geldiğini biliyor musun, Dot?"

Dudak büktü. "Bunu kimse bilmiyor sanırım. Yani Zoe'yi gören olmamış.Ne komik değil mi?"

-"Ya öyle...Şey..O gece Genova, evden kaçta ayrıldı?"

-"Pek bilmiyorum, Shell." Yine dayanamıyarak güldü. "Ben Raul'la dışardaydım. Her halde sekizde gitti o. Veya bir kaç dakika daha sonra."

-"Demek sen Raul'la dışarıdaydın?"

-"Evet."

Bu hesaba göre Raul'la genç kadın dışarıdayken Zoe'nin evin civarına gelmiş olması lâzımdı. Anladığıma göre o sekizi biraz geçe Raul'un evine gelmişti.

-"Siz ne yapıyor...." derken kendime gelip sustum. Raul'la ne yaptıklarını soracaktım. Fakat bu bir terbiyesizlikten başka bir şey olmayacaktı. Böyle şeyler sorulur muydu?"

Ama Dot, aldırış bile etmedi. "Biz bir şey yapmıyorduk.Yani öyle bir şey yaptığımız yoktu." Gözlerini bana dikerek muzip muzip güldü.O zaman iri gözlerinin yeşil olduğunu fark ettim.Cildi de aşağı yukarı ipek pijaması kadar beyazdı. Devam etti. "Biz Raul'la arka taraftaki salıncakta oturuyorduk."

Salıncak havuzdan çok uzaktaydı."Demek

sekizde salıncaktaydınız. Peki, hep orada mı oturdunuz? Yani Raul, hep yanında mı kaldı?"

-"Evet...Yalnız bir ara kalkıp içerden içki getirdi."

Omuzlarını kaldırdı. Sonra dudak büktü. "Bilmem. Yani emin değilim. Biz içeriye girmeden biraz evveldi.İçeriye tam sekiz buçukta girdiğimizi hatırlıyorum."

Cebimden sigara paketimi çıkarıp Dot'a uzattım. Sonra ikimizin sigaralarını da yaktım. "Raul, içki almak için eve girip ne kadar kaldı, Dot?"

-"Bir iki dakika," diye cevap verdi. "Yani kadehlerimize içki doldurup döndü." Gözlerini kırpıştırdı. "Hem bu çok saçma bir şey.Raul kimseye fenalık etmez."

Başımı salladım. "Haklısın Dot. Bundan ben de eminim. Sadece sual soruyorum. Raul'un iki dakikadan daha fazla kalmadığından emin misin?"

-"En fazla iki, üç dakika." Manâlı manâlı göz kırptı. "Geri dönmek için aceleediyordu tabii."

Başımı salladım. "Haklısın Dot. Onun yerinde kim olsaydı acele ederdi."

İyice bana sokuldu. Biraz daha gayret etse kucağıma çıkacaktı. "Bu tatsız şeyleri konuşmamız şart mı, Shell?"

Tatsız şeyden kastı cinayetti herhalde.Ama ben oralı olmadım. "Bir şey daha soracağım.Bu arada King, Helen ve Swallow neredeydiler?"

-"Douglas ve Helen, birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Swallow da sızdı. Budalanın biri o. Yerde boylu boyunca yatıyordu. Raul'la ben içeriye gidince onu çekip köşeye götürdük.Zira gelip geçenler onun üstüne basıyorlardı."

Artık vücûdunun hararetini duyuyordum.

Bana iyice yaslanmıştı. Boğazım kurumuştu, öksürdüm. "Dot, sen Swallow'u iyi tanır mısın? Yani onun ne tip bir erkek olduğunu, nereden geldiğini biliyor musun?"

-"Hayır, kendisiyle fazla ahbaplığım yok. Yalnız arada sırada karşılaşınca konuşuyoruz. Kendisi epeyi yakışıklı.Hem iyi bir yazar. Onun kitabını okudum. Sen de okudun mu?"

-"Şu 'Vahşi Adam' ı mı kasdediyorsun?"

-"Evet. Kitabın adı oydu." Nefesi boynumu yakıyordu.

-"Hayır okumadım. Kitabınmevzuunedir?"

-"Şey.. Şey... Hayat hakkında bir kitap bu. Evet, hakiki hayat hakkında bir kitap. Yani öyle olduğunu sanıyorum Mevzuu pek anlatamıyacağım. Fakat çok güzeldi bu. İçinde bir sürü büyük lâf vardı. Herkesin bilemiyeceği sözler.. Shell."

-"Evet."

-"Shell, artık kitaplardan behsetmiyelim. Ci nayetten bahsetmemize de lüzûm yok.Sen hakikaten benimle konuşmaya mı geldin? Yani sual sormak niyetinde miydin?"

Nefesini yüzümde hissediyordum artık.Başını hafifçe eğerek boynumu öptü.Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Sinirlendiğimi sanmayın. Sadece heyecanlanmıştım.Genç kadın bu sefer kulağımı ısırdı. Sesimi çıkarmadım.Kulağımı kemirebilirdi.Zaten kulağımın bir parçası kopmuştu. Bir parçasını da Dot yiyebilirdi.

Ama henüz işimi bitirmemiştim. Bir an evvel suallere son vermek istiyordum. O vakit Dot'la meşgul olabilirdim. "Buraya gelmemin bir sebebi de buydu, Dot. Zira ben hususi hafiyeyim. Hafiyelerin vazifelerinden biri de sual sormaktır. Daha doğrusu arada sırada sual sorarlarsa fena olmaz.Ama şey....Artık sual kalmadı galiba.".

Nedense kulağımı kemirmekten vazgeçti.

Başını çevirip yüzüne baktım. Gülmüyordu artık. Bilâkis somurtmuştu. Kaşlarını da çatmıştı.Buna bir manâ veremedim.

Genç kadın, "Ne dedin?" diye sordu.

-"Anlıyamadım."

-"Biraz evvel bir şey olduğunu söyledin."

-"Hafiyeyim, Dot. Hususi hafiye. Yani dedektif. Sen benim hafiye olduğumu bilmiyor muydun?".

Gözleri iri iri açıldı. "Dedektif mi? Dedektif... Sen demek rejisör muavini bile değilsin."

O vakit hakikat kafama dank etti. Bu ufak tefek dilber benim güneşten bronzlaşmış vücûduma hayran olmamıştı. Birdenbire aptallaştım. Kadının beni beğendiğini de nereden çıkarmıştım? Helen'le partide tanışıp ahbap olmuştuk. Sonra samimiyetimiz ilerlemişti. Sherry'le de birbirimize hemen ısınıvermiştik. Fakat bütün kadınların beni görünce bayılıvermeleri için sebep yoktu.Dot'un beni beğendiğine nereden kani olmuştum?

Genç kadın halâ somurtuyordu. Kendisini hayâl kırıklığına uğratmışım gibi bir hali vardı. Yutkundum. "Benim ne iş yaptığımı bildiğini sanıyordum. Hususi hafiyeyim. Brodway'in üstündeki Hamilton binasında da büronı var. Emrine amadeyim."

-"Ya!" Bir müddet düşündü. "Peki Genova şirketiyle bir ilgin yok mu? Film dünyasıyla alakan yok mu?"

İçimi çektim. "Hayır Dot. Dediğim gibi hafiyeyim. Film endüstrisiyle hiç bir alâkam yok. Ne oldu Dot?"

Dudakları titriyordu. Kalkıp radyoyu kapattı. Bu arada ben de fırsatını bulmuşken ona uzun uzun baktım. Anlaşılan artık kulağımı kurtarmıştım. Bir dakika kadar havadan sudan konuştuk. Fakat sözlerimiz pek tatsızdı.

Nihayet ben ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim, Dot. Vaktini aldığım için özür dilerim. Artık ben gideyim. İşim var."

Kalkıp gülümsiyerek beni kapıya kadar geçirdi. Fakat tebessümü bile eskisi gibi tatlı değildi. Ben kapıyı açınca alışkanlıktan olacak, "Çok hoş vakit geçirdim," dedi. "İyi geceler."

Az kalsın gülecektim. Ona kızmağa hakkım yoktu. Hoş bir kadındı, Dot. Tam kapıdan çıktığım sırada aklıma parlak bir şey geldi. Hemen döndüm. "Şimdi hatırladım, Dot. Ben de film endüstrisiyle ilgileniyorum. 'Orman Perisi' filminde hissem var."

-"Ya?" Neşesi yerine gelir gibi oldu."Ne kadar?"

Düşündüm. "Fazla değil sanırım.Dahadoğrusu kâfi değil." Ben dönüp yürürken Dot da arkamdan usulca kapıyı kapattı.

ONUNCU BÖLÜM

O gün Jerri'ye de uğradım. Bu kadın hem Perşembe gecesi hem de Pazar günü Raul'un evine gelmişti. Kendisi pek bir şey bilmiyordu. Raul'un davetine bol bol içki içip yemek yemek için gitmişti. Ondan da malûmat alamayınca çıkıp büromun yolunu tuttum.

Büroda masamın başına geçip telefona sarıldım ve film dünyasıyla ilgili ahbaplarımı arayarak onlardan malûmat istedim. Nihayet bir şeyler öğrenmeğe muvaffak oldum.

Swallow, Hollywood'a bir buçuk sene evvel gelmişti. 'Vahşi Adam' romanı Hollywood' luların dikkatini çektiği için onu çağırmışlardı. Adam Genova'nın bundan evvel çevirdiği 'Orman Kadını' adlı filmin senaryosunu yazmıştı. 'Orman Perisi' de ikinci senaryosuydu. Bunlardan başka bir şey de yazmamıştı galiba.

Genova da bu iki filmden başkasını çevirmemişti. Kendisi film dünyasının cazibesine kapılmadan evvel bir nakliyat şirketinin genel müdürlüğünü yapmıştı. Bu arada bir takım sert tiplerle de ahbaplığı ilerletmişti. Sonra Hollywood'daki büyük stüdyolardan birinde iki sene çalışmıştı. Genova, hakkında öğrendiklerim onun katil olabileceğini ortaya koyuyordu. Ama o profesyonele benziyordu. Amatörce işlere kalkışacak bir insan değildi. Halbuki Zoe'yi temizliyenin profesyonel olmadığı da âşikârdı. Biri fırsattan istifade ederek kadını oracıkta öldürüvermişti.

King'e gelince, bütün ömrünce ikinci sınıf filmlerde oynamıştı o. Bir türlü birinci sınıf bir aktör olamamıştı. Bundan sonra da olacağı yoktu tabii. Gazeteler baş sahifelerinde Raul'un evindeki seks alemlerinden bahsettikleri için adamın artık çocuklarının vesayetini almasına da pek imkân yoktu. Buna da üzülmemiştim açıkçası. Anladığıma göre karısı King'in, 'Ben Tarzan, sen Jane' gibi sözlerden ibaret konuşmasından bıkıp evi terketmişti.

Öğrendiklerimi kafamdan geçirdikten sonra telefona sarıldım ve Bondhelm'i aradım. Adama sağ olduğumu ve çalıştığımı bildirdim.

Telefonu kapatarak bürodan çıktım. Bir lokantaya girip biftek yedim. Aklım başıma gelir gibi oldu. Sonra Samson'un verdiği listeye göz attım ve Archer Block'un evinin yolunu tuttum. Bu adam 'Orman Perisi' filminin ikinci senaristiydi.

Orta boylu tıknaz bir adamdı o. Siyah kıvırcık saçları alnına dökülmüştü. Elinde de bir viski bardağı vardı. Kendimi takdim edip lisansımı gösterdim. Beni hemen oturma odasına aldı. Rahat bir koltuğa yerleştim. Elime de bir bardak buzlu viski tutuşturdu.

Block, sâkin ve sevimli bir tipti. Bana yardım etmek de istiyordu. Fakat bir şey bildiği yoktu.

Birkaç dakika konuştuk. Adam, "Genova'yla ilk defa iş birliği yapıyorum," dedi. "Şu ara işim yok. Zaten ben daha ziyade 'arkadan' yazdım. Perşembe gecesi de Genova'ya yardım etmek için o eve gittim. Zira Genova bazı değişiklikler yapmak istemişti. Ama Zoe denilen kadını görmüş değilim. Zaten Genova'dan yarım saat sonra ben de oradan ayrıldım."

-"Çok teşekkür ederim, Block. Yalnız bir şeyi merak ettim. 'Arkadan yazmak'la neyi kasdettin."

Hayretle beni süzdü. "Galiba Hollywood senaryoları hakkında pek bir şey bilmiyorsun?"

-"Hayır."

-"Demek bu hususta cahilsin." Gülümsedi. "Diyelim ki bir şirket bir kitap aldı. Şimdi sana biraz mübalağalı şekilde durumu anlatayım. İlk iş kitabın adını değiştirirler. Bu şarttır. Sonra stüdyo yedi yüz yazar bulup bu kitabın üstünde çalıştırır. Onlar kitabı adapte ederler. Yâni ortaya bir senaryo çıkarırlar. Meselâ kitaptaki bazı karakterleri çıkarır, bunların yerine yenilerini koyarlar. Kitap seksle alâkalıysa bunu çıkarıp yerine saf aşk konulur. Yani kısacası kitapta ne varsa atarsın. Aklına ne gelirse onu yazarsın. Kitabı tanınmıyacak hale getirene kadar uğraşırsın. Bu çok mühimdir. Yoksa film rezil bir şey olur. Anlıyabiliyor musun?"

Sırıttım. "Gayret ediyorum."

-"Bu daha başlangıçtır. Hollywood'da hazırlanan en komik eseri maalesef filme almağa imkân yoktur. Bu müthiş komik eser nedir biliyor musun? Prodüksiyon Sistemi. Bütün senaryoları bu sisteme uyacak şekilde hazırlarsın. Bu sefer de sansürü memnun edersin ama sen üzülürsün. Stüdyo da kim varsa sinirlenir. Zira stüdyonun istediğiyle sansürün beğendiği arasında dağlar kadar fark vardır. Neyse tasdik edilen senaryoyu bu sefer de baş rolde oynayacak yıldızlara uydurmağa çalışırsın. Bu arada prodüktör veya rejisör de bazı değişiklikler isteyebilirler." İçini çekip içkisini bitirdi. "Anlıyorsun değil mi? İşte 'Orman Perisi' denilen tatsız filmde de böyle oldu. Ben Swallow'un arkasından yazdım. Yâni onun orijinal senaryosunu alıp biraz değiştirdim. Nükteli konuşmalar, bir takım şakalar ilâve ettim. Bunun için bana para veriyorlar. Ben de o parayla viski içiyorum."

Kaşlarını çatıp düşünceye daldı. Dayanamadım. "Galiba bu usul hoşuna gitmiyor. Fakat Swallow hayatından memnunmuş gibi geldi bana."

-"Memnun olur tabii. Daha ismini yazmasını bilmiyor o. Bu tatsız filmde de jeneriğe onun adını yazacaklar. Hoş benim ismimi yazmalarını da istemem." Acı acı güldü. "Neden parlak ismimden istifade etsinler? İsmim iki defa jeneriğe yazıldı. Filmlerin ikinci derecede olduğunu söyleme lüzûm yok. Zaten Genova da bu filmle Oscar kazanacak değil. Allah o serseriyi kahretsin." Kadehini kaldırdı. Bunun boş olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Zaten Hollywood'da insana yazı yazdığı için para vermezler. İtaat etmen için para verirler."

Sustu. Başka söyliyeceği yoktu anlaşılan. Ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim, Block. Bir gün ben de sana içki ikram ederim."

-"Olur."

Beni kapıya kadar geçiripiyi geceler diledi. Ben de Cadillac'a atladım. Bu adamın haline bir manâ verememiştim. Bir şeye kızmışa benziyordu. Belki de fazla içki içmekten sinirli olmuştu. Yalnız onda sarhoş hali yoktu. Bilakis kendisinin ayık olduğuna yemin edebilirdim.

Saat yediyi geçiyordu. Bir telefon kulübesine girip Helen Marshal'ın numarasını çevirdim.

-"Alo, Helen. Ben Shell Scott."

-"Müteveffa Shell Scott olduğunu umarım." Hiç de neş'eli değildi. Sesimi duyunca sevinmemişti galiba.

-"Ne demek istediğini anlıyamadım, Helen. Ben hâlâ sağım."

-"Vah vah. Buna üzüldüm işte."

-"Kusura bakma, yavrum," diye mırıldandı. "Dün Bondhelm'le işimiz uzun sürdü. Yolda arabamı yüz on kilometre hızla sürdüm."

Biraz yumuşar gibi oldu. "Ya, öyle mi?"

Hemen atıldım. "Helen, gelip seni görebilir miyim? Sana bir kaç sual sormak istiyorum."

-"Ne gibi sualler?"

-"Sana Zoe'den bahsedecektim ama hepsi bu kadar değil. Güneşte nasıl esmerleştiğini soracaktım."

-"Hımm... Hemen gelecek misin? Yani yarı yoldan dönüp başka bir yere gitmeyeceğinden emin misin?"

-"Beş dakika sonra oradayım."

-"Bekliyorum." Telefonu kapattı.

Altı dakika sonra Wilshire'deki Lexingonton Otelinin önündeydim. Genç kadın otelde küçük bir dairede oturuyordu. Zili çalar çalmaz kapı açıldı. Helen, bana gülümsüyerek gümüş rengi saçlarını eliyle arkaya itti. "Çabuk geldin."

-"Bu sefer geç kalır mıydım hiç?" İçeriye girip kapıyı kapattım. Helen de kapıyı kilitledi.

Sırıttım. "Galiba dostluğumuzun devam ettiğini imaya çalışıyorsun."

Kapıya dayandı. "Bakalım göreceğiz."

Kırmızı bir etek ve uzun kollu beyaz bir bluz giymişti. İncecik çoraplar ve topuklu ayakkabılar kılığını tamamlıyordu. Başka bir şey giyip giymediğini bilmiyordum tabii.

Helen, "Mutfağa gel, Shell," dedi. "Ben içki hazırlarken sen de suallerini sorarsın. İçki içersin değil mi?"

-"Fena olmaz."

Yürüdü. Ben de peşinden gittim. Bu otel dairelerinin küçük mutfakları vardı. Bizim girdiğimiz mutfak ta pırıl pırıl temiz ve lüks sayılacak elektrikli şişe açacakları filanla doluydu. Genç kadın buz dolabından bir şişe viski çıkardı. Sonra bir kaba buz doldurdu.

-"Sana yardım edeyim mi, Helen?" diye

sordum. "İstersen içkileri ben hazırlıyayım."

-"Hayır. Sen suallerini sor. Bir an evvel bu işi bitirelim." Yan gözle bana bakarak mânâlı mânâlı gülümsedi. Sonra kadehlere viski koydu. Dikkatle bakınca kadehleri yarılarına kadar doldurduğunu gördüm. Helen, dalıp viskiyi unutmuştu galiba.

-"İlk sualim, yavrum. Bir içkiyle beni sarhoş mu etmek istiyorsun. Niyetin bu mu?"

Bir kahkaha attı. "Sana fazla mı gelir bu?"

-"Şey... Hayır... Yalnız buz koyacak kadar bir yer bırak bari. Sıcak viski sevmem. İkinci sualime gelelim. Perşembe gecesi olanlar hakkında ne biliyorsun? Şu mahut hadiseyi kastediyorum. O gece Zoe'nin sekizi bir kaç dakika geçe Raul'un evine gittiğini tahmin ediyorum. O sırada evde kimler vardı? Herkes neredeydi ve ne yapıyordu?"

Genç kadın kadehlere buz atıp bildiklerini anlatmağa başladı. Aslında onun da fazla bir şey bildiği yoktu. Nihayet, "Ben iş toplantısından sonra King'le baş başa oturdum," diye devam etti. "Parti bitene kadar King'le konuştum."

-"Peki kaçta dağıldınız?"

-"Zannedersem saat ondu. Daha fazla kaldığımızı sanmıyorum."

İçkimden bir yudum aldım. Doğrusu bir hayli sertti. "O gece Swallow sızmış değil mi?"

-"Evet, kendisi bulut gibi sarhoştu. Zaten hemencecik sızıverdi. King, onu ayıltmak için epeyi uğraştı. En sonunda ıslak bir havluyla ona vurdu. Başka türlü uyanacağı yoktu."

Dikkatle genç kadına baktım. "Beni dikkatle dinle, yavrum. Acaba Swallow, sarhoş numarası mı yapıyordu? Yani kimse kendisiyle meşgul değilken usulca evden çıkıp Zoe'yi boğmuş ve havuza atmış olamaz mı? Sonra gelip tekrar otur-

ma odasında sızmış adam rolüne devam etmiştir. "Doğrusunu isterseniz bu sözlerim bana da bir hayli saçma gelmişti.

Helen, "Hayır," diye cevap verdi. "Buna imkân yok. Swallow, hakikaten sızmıştı. Lüzûmundan çok fazla içmişti sanırım. Hem numara yapmış olsa bile Zoe'yi öldürüp geri dönmesi imkânsızdı. Zira Zoe'nin bahçeye girdiği anı nereden hesaplıyabilirdi? King'le ben hep oturma odasındaydık. Onun odadan çıktığını farkederdik."

Bu hesaba göre Swallow'un o ara Zoe'yi öldürmüş olması imkânsızdı. Helen'in doğru söylediğini tahmin etmekteydim. Zira kadının bana yalan atması için bir sebep yoktu.

Kendisine bir kaç sual daha sordum. Fakat ğım cevaplar bildiğim şeylerdi. Helen, viski- yarısına kadar içip beni elimden tuttu. Çekti. aydi gel. Artık mutfakta işimiz kalmadı."

Birlikte oturma odasına geçip yan yana divana oturduk. Bu iş hakkında soracağım bir şey kalmamıştı. Helen kafamdan geçenleri hissetmiş gibi, "Devam etsene," diye mırıldandı. "Merak ettiğin başka bir şey yok mu, Shell?"

Sırıttım. "Sadece bir sualim kaldı. Güneşi sevdiğini söylemiştin. Nasıl oldu da böyle güzel bir bronz renk aldın?"

Kıkır kıkır güldü. Yan dönüp kolunu renkli yastıklara dayadı. Mânâlı mânâlı yüzüme baktı. "Aslında bu bir sır. Fakat sana hakikati itiraf edeceğim. Kabil oldukça güneşlenirim. Geri kalan zamanlarda da güneş lambasıyla idare ederım. Yatağıma yatıp yarım saat kadar dinlenirim. Veya uyurum. O arada da güneş lâmbası işini görür. Onun için rengim bu kadar güzel.Anladın mı şimdi?"

Birdenbire yatağının üstünde çıplak yatan genç kadının hayali gözlerimin önünde belirdi.

Çok hoş bir manzaraydı bu. Yutkundum. Yalnız hayalle hakikatin birbirine uymadığı bir nokta vardı. "Galiba sen yatakta da mayolu yatıyordun. Hatırladığıma göre vücûdünün her tarafı bronzlaşmamıştı. Eğer yanılmıyorsam..."

Sözümü kesti. "Yanılmıyorsun, Shell. Daima güneşlenirken mayo giyerim. Zira asıl rengimi unutmak istemiyorum. Hem böylece bir zamanlar ne kadar beyaz olduğumu da hatırlıyorum."

Haklıydı doğrusu. Onun vaktivle ne kadar beyaz olduğunu ben de merak etmiştim. Göz göze geldik. Ben yine yutkundum. Aslında konuşkan bir insan olmama rağmen söyleyecek bir şey bulamıyordum. Helen de sesini çı
sini çıkarmıyordu. Viski kadehini başıma di yarısına kadar içtim.

Nihayet Helen, "Soracağın başka bir şe var mı?" diye fısıldadı.

-"İş hakkında bir şey soracak değilim."

Helen ayağa kalkarak kalçalarını sım sıkı saran kırmızı eteğini düzeltti. Sonra bir kaç adım attı. Dönüp yanıma oturdu. Bir taraftan da gözlerimin içine bakıyordu. Ben halâ susuyordum. Genç kadın birdenbire bana arkasını dönerek bacaklarını uzattı. Başını da dizime koyup boylu boyunca divana yattı. Ben de onun omuzunu tuttum.

Genç kadın, tebessüm etti. "Böylesi daha iyi değil mi?"

-"Haklısın Helen. Dün geceden bile daha hoş bu."

Genç kadın, dudak büktü. "Sana ne kadar kızdığımı bilemezsin. İşin olduğunu biliyordum. Beni başka bir sebepten dolayı bırakmadığının da farkındaydım. Ama yine de hiddetlendim. Zira hiç bir kadın bir erkeğin kendisini bırakıp gitmesini istemez. Hele bir kadını evine davet ettikten sonra yatağın üstünde bırakıp gitmen büyük bir kabalık."

İçimi çektim. "Kendimi tutmasaydım seni bırakamıyacaktım, Helen. Son dakikalarda sana bakmamak için elimden geleni yaptım. Hem beş on dakika içinde geri dönebileceğimi sanmıştım."

Gözlerini süzdü. "Bir de geri döndüğün zaman beni evde bulacağını sanıyordun değil mi? Oh, ne âlâ. Beni bırakıp gideceksin. Geri döndüğün zaman da yatağın üstünde bulacaksın."

-"Öyle, yavrum. Yalnız senin yanında beş saniye daha kalsaydım, evden çıkamıyacaktım. Orada yatarken ne kadar güzel ve caziptin, biliyor musun?"

Dudaklarını yaladı. "Hatırlıyorum. Bir hayli yorgundum. Senin yatağın da çok rahattı doğrusu. Aslında yatağına yatmam doğru değildi." Mütereddit bir tavırla beni süzdü. "Saçmaladığımın farkındayım."

Sesimi çıkarmadım. Gümüş rengi saçlarını okşuyordum. Saçları ipek gibi yumuşaktı. Genç kadın doğrulmadan ayağını kaldırdı. Diğer ayağının yardımıyla ayakkabısını çıkardı. İskarpin yere düştü. Bunu diğeri takip etti. Sonra dizlerini büktü. Dar kırmızı etek hemen yukarıya sıyrıldı tabii. Helen'in yuvarlak dizleri ve sonra da biçimli kalçaları ortaya çıktı. Artık çorapla jartiyer arasında kalan altın rengi cildini de görebiliyordum.

Helen,"Dün gece de böyleydi değil mi?" diye sordu. "Yalnız dün gece ben çorap giymemiştim. Shell, çoraplarımı çıkarır mısın?" Başını dizime dayayarak içini çekti.

Bağazımın kuruduğunu hissettim. Sağ kolumla onu tutarak sol elimi uzattım. Güç belâ çorabın koncunu yakaladım. Bunu ağır ağır aşağıya çektim. Genç kadının cildi kadife gibi pürüzsüz ve sıcaktı. Neyse çorabı çıkarmağa muvaffak oldum. Helen bu sefer de sağ bacağını havaya kaldırdı. "Şimdi de bunu çıkar." Sesi hafiflemiş ve boğuklaşmıştı.

Onun üstüne eğilerek çorabı tutacağım sırada ceketimin kolu sıyrıldı ve o zaman saatin sekize geldiğini gördüm. Ama bunun ne mânaya geldiğini düşünmedim bile. Çorabı çıkarıp attım. Sonra ağır ağır genç kadının bacağını okşadım.

Yalnız kafamdan saati çıkaramıyordum. Ben saat sekizde bir şey yapacaktım. Evet, sekizde çok mühim bir işim vardı. Ne olabilirdi bu? Birdenbire aklım başıma geldi. Saat sekizde Sherry'i görecektim.

Şimdi Sherry'i düşünmenin sırası değildi. Helen, fevkalâde bir kadındı. Okşadığım bacakları da az bulunacak kadar biçimliydi. Ama nedense gözlerimin önünde Sherry belirmişti. Kendisini itip hayatını kurtardığım için bana teşekkür eden Sherry. Kolumu sıkan genç kadın. O anda aklıma başka bir şey daha geldi. Ben birinin beni öldürmeğe kalktığına karar vermiştim. Evet, arabama bir kurşun sıkılmıştı. Fakat stüdyoda beni öldürmeğe kalktıklarına dair elimde bir delil yoktu. Belki de beni değil Sherry'i öldürmek istemişlerdi. Zira projektör ikimizin üstüne doğru gelmişti. Aklıma başka şeyler de geldi tabii. Sherry, Zoe'nin oda arkadaşıydı. Zoe, ölmüştü. Swallow da Sherry'nin sözlerini duymuştu. Genç kadının kendisini katil sandığını biliyordu.

O sırada Helen, kımıldandı. Doğrularak beni kendisine doğru çekti. Aklımı başıma toplamağa çalıştım. Hayali tehlikeleri düşünerek boşuna korkuyordum. Durumu mübalağalı bir hale sokmamın mânası yoktu. Helen'in güzel yüzü yaklaştı. Genç kadın "Shell..." diye fısıldadı. Dudakları aralanmıştı. Hafif ışıkta bu nemli dudaklar pırıl pırıl parlıyordu. Dayanamıyarak eğildim. Onu omuzlarından tutarak uzun uzun dudaklarından öptüm.

Genç kadın, boynuma sarılarak beni ken-

disine çekti. Tırnakları sırtıma ve boynuma batıyordu. Ben de ona sımsıkı sarılmıştım.Fakat yine de rahat değildim. Kafamdaki tatsız fikirlerden bir türlü kurtulamamıştım.

Nihayet Helen, başını geriye attı. Kirpiklerinin arasından beni uzun uzun süzdü. Çok güzel bir kadındı o. Bir hayli ateşli olduğu da belliydi.

Uzun bir an ikimiz de bir şey söylemedik. Nihayet ben sessizliği bozdum. "Yavrum, beni kilitlediğine göre kaçmıyacağımı biliyorsun. Yalnız bir yere telefon etmem lâzım. Kısa bir konuşma olacak bu." İçimi çektim. "Bu ara böyle tatsız şeylerle canını sıkmak istemezdim ama çok mühim."

Kaşları çatılır gibi oldu. Sonra şaka yaptığıma kanaat getirerek güldü. "Çok şirinsin, Shell."

-"Şaka etmiyorum, yavrum. Çok mühim bu."

Bu sefer hayretle yüzüme baktı. "Neden?"

-"Zira saat sekizde bir yerde olmam lâzımdı... "Kolundaki saate bir göz attım. "Yâni tam şimdi... Onun için oraya telefon ederek özür dilemeliyim. Randevunu bir kaç saat geriye atmalıyım."

Hafifçe gülümsedi. "Randevunu yarına bırak. Hem muhakkak telefon etmen lâzım mı?"

-"Mecburum, yavrum."

Dudak büktü. "Pek alâ. Madem mecbursun.. Yalnız geçen sefer telefona gittiğin zaman olanları biliyorsun."

Sırıttım. "Bu sefer iki dakika konuşacağım. Bir yere de gidecek değilim."

Telefon, divanın baş ucundaki alçak masanın üstündeydi. Helen, doğrulup telefona uzandı. O anda ben tehlikeyi filan unuttum. Helen o haliyle fevkalâde cazipti.

Neyse kadın apareyi kaldırıp bana uzattı. Kendisi de divana oturdu.

Ben Sherry'den aldığım numarayı çevirdim. Ben beklerken Helen, dudaklarını büzerek bana bir öpücük gönderdi. Sherry'i aradığıma memnundum. Hiç olmazsa genç kadın saatlerce beni bekleyip sinirlenmezdi. Ona işim olduğunu ve gecikeceğimi söyleyecektim. O sırada karşı taraftan hafif bir ses aksetti. Biri ahizeyi kaldırmıştı.

Ben hemen, "Alo," dedim. "Ben Shell Scott."

Ama cevap veren olmadı.

Bu sefer sesimi yükselttim. "Allo, allo, allo!"

Yine çok hafif bir ses duydum. Biri ahizeyi yerine bırakmıştı. Şaşırdım tabii. Bir an durduktan sonra ben de telefonu kapattım. Sonra tekrar açıp Sherry'nin numarasını çevirdim.

Helen, "Ne var, Shell?" diye sordu. "Çok tuhaf oldun. Bir şeye mi üzüldün?"

Dalgın dalgın Helen'i süzdüm. "Bilmiyorum, yavrum. Biri cevap verdi. Daha doğrusu biri ahizeyi kaldırdı. Sesimi dinleyip tekrar ahizeyi yerine bıraktı."

Biraz evvelki endişelerim korku halini almıştı artık. Telefon çalmağa başladı. Fakat bu sefer telefonu açan da olmadı. Bir dakika kadar bekledikten sonra telefonu kapattım . Kafam allak bullak olmuştu. Sherry'le stüdyoda konuşmamızı hatırladım. Genç kadına kendisini saat sekizde ziyaret edeceğimi söylediğim zaman biri bizi duymuş olacaktı. O ara civarımızda kimlerin olduğunu hatırlıyamıyordum.

Bu sefer santrali arayıp Joseph lokantasının numarasını aldım. Hemen o numarayı çevirdim. Biri cevap verince de hemen atıldım. "Lokantanızda sık sık yemek yiyen Lola Sherrard

adında bir müşteriniz varmış. Kendisi orada olacak sanırım."

Karşımdaki adam, "Miss Sherrard, biraz evvel çıktı, " diye cevap verdi.

-"Kaç dakika evvel çıktığını biliyor musunuz?"

-"Evet, efendim. Bir kaç dakika evvel buradan ayrıldı. Siz kimsiniz?"

Telefonu kapatıp Helen'e döndüm. "Yavrum, sana bunu söylemek istemezdim. Fakat gitmem lâzım. Beni anlıyacağını ümit ederim. Çok mühim bu."

Kızmadı. Hâttâ itiraz etmeğe bile kalkışmadı. Sadece, "Ne oldu Shell?" dedi. "Sen Sherry'i mi aradın?"

-"Evet, kendisine cinayet hakkında bazı sualler soracaktım. Kadına ne olduğunu bilmiyorum." Ayağa kalktım. "Ama korkarım kötü bir şey..." Sözümü bitirmedim. Bu sözleri söylemek bile istemiyordum. Dönüp kapıya doğru yürüdüm.

O sırada Helen, seslendi. "Dur, Shell! "

Başımı çevirince onun elini bluzunun içine sokmuş olduğunu gördüm. Genç kadın kapının anahtarını çıkararak yanıma yaklaştı. Anahtarı kilide soktu. Kapıyı açıp yüzüme baktı.

Ben bir şey söyliyemedim.

Helen de soğuk bir tavırla, "Güle güle," diye mırıldandı.

-"Allaha ısmarladık, yavrum." Hemen dışarıya çıktım. Arabama atlıyarak gaza bastım. Korku içimi kemiriyordu.

O O

O

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sherry, Cypress Bulvarında oturuyordu. Helen'in oturduğu otelle orasının arası ancak altı kilometreydi. Gaz pedalini yere yapıştırmıştım. Köşelerden dönerken lastikler inler gibi sesler çıkarıyordu. Neredeyse araba devrilecekti. Ama ben bunu düşünecek halde değildim. Zira korkuyordum. Müthiş bir korku benliğimi sarmıştı. Sherry'e bir şey olduğunu sanıyordum. Veya o anda genç kadını öldürüyorlardı. Onu kurtaramıyacağımı düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Kendi kendimi teselliye çalışıyordum ama bunun da faydası yoktu. Zira Zoe'nin cesedi gözlerimin önünden gitmiyordu. Belki Sherry'i de boğmuşlardı. Veya boğacaklardı. Birdenbire Sherry'i kaybetmişim gibi geldi bana. Bu kadına bir şey olduğu takdirde çok üzülecektim.

Nihayet evin önüne geldim. Cadillac'dan atlayıp merdiveni çıkarak kapıyı yokladım. Kilitliydi bu.

Bu sefer kapıyı yumruklamağa başladım. Bir taraftan da içerisini dinliyordum. Etraf sessizdi. Fakat bana içeride bir şey hareket ediyormuş gibi gelmişti. Biri ayaklarının ucuna basarak yürüyordu sanki. Kimse kapıya gelmedi. Korkudan ağzım kurumuştu. Geri geri gidip birden saldırdım. Omuzumla kapıya yükleniverdim. Kapı sarsıldıysa da açılmadı. Bir daha denedim. Bu sefer kapı rezelerinden çıktı. Ben de içeriye dalıp odanın ortasına kadar yuvarlandım.

Oturma odasına girmiştim. Burada ışık yoktu. Fakat arka taraftaki açık kapıdan süzülen ışık içerisini biraz aydınlatıyordu. Telâşla ayağa kalkıp o kapıya koştum.İçeriye girdim.

Sherry, yerde yüz üstü yatıyordu. Onun profilini görebiliyordum. Durup genç kadına baktım. O anda evde başka birisinin olabileceğini bile düşünemedim. Sherry'nin nefes alıp almadığını bilmiyordum . Fakat ona dokunmağa da korkuyordum. Ölmüş olabilirdi. Nihayet kendimi zorlayarak yanına eğildim ve nabzını tuttum. Aynı anda da onun nefes aldığını hissettim. Genç kadının yüzü pembeydi. Ağzı hafifçe açılmıştı. Ağzından nefes alıyordu. O anda ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Elimi başına götürdüm. Saçları ne kadar yumuşaktı. Bu yumuşak saçların altında da tamkulak üstünde bir yumurta gibi bir şişlik vardı. Demek Sherry'nin kafasına vurup bayıltmışlardı.

İşte Sherry'nin kafasını vurduklarını anladığım zaman aklım da başıma geldi. Bu hesaba göre eve biri girip genç kadının kafasına vurmuştu. Bu hadise bir kaç dakika evvel olmuştu. Yani genç kadını bayıltan namussuz evde olabilirdi. Ayağa kalkarak etrafımâ baktım. Ama yalnızdım.

Daha doğrusu odada Sherry'le yalnızdık. Genç kadın hafifçe inledi. O sırada hafif bir ses işittim. Biri evin arka tarafındaydı. Zira onun ayak sesini duymuştum.

Dikkatle etrafımı dinleyerek koltuk altımdan 38'liğimi çektim. Tam karşımda açık bir pencere vardı. Hafif rüzgarda yatak odasının çiçekli perdesi hafif hafif sallanıyordu. O vakit dısarıda duran biri beni rahat rahat görebileceğini de anladım. Hattâ istediği takdirde beni kolaylıkla vurabilirdi. Ben böyle bakarken yine aynı sesi duydum. Hem bu açık pencerenin yanından aksetmişti.

Hemen dönüp elektrik düğmesini çevirdim. Oda karanlığa gömüldü. Bir an daha durarak dinledim. Sinirlerim iyice gerilmişti. Kalbimin atışından başka bir şey duyamıyordum. Usul usul odadan çıkarak evin arka tarafına gittim. Gözlerim karanlığa alışmıştı. Arka taraftaki bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. O kapıya doğru gittim. Üstündeki camdan ay ışığı süzülüyordu. Ağır ağır tokmağı çevirdim. Dışarıya baktım. Önümde tel bir kapı vardı. Birdenbire titredim. Mide adelelerim tekallüs etti. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti. Sherry'nin kafasına vuran namussuzun civarda bir yerde olduğunu biliyordum. Belki adam kaçmıştı. Belki de aramızda bir, iki metre mesafe vardı. Kapıyı bıraktım. Hafifçe gıcırdayarak kapandı bu.

Ben de olduğum yerde kaldım. Zira arka tarafta biri varsa benim nerede durduğumu biliyordu. Nihayet kararımı verip tel kapıyı birdenbire ittim. Kendimi de hemen yan tarafa attım. Kapı o hızla duvara çarpıp geri geldi. Gürültüyle kapandı.

Sağ taraftan bir silâh ateş kustu. Sonra büyük çapta bir tabancanın çıkardığı korkunç sesi işittim. Hemen kendimi yere attım. Dönüp, sol kolumun üstünde doğruldum. 38'liğimi kaldırarak sağ tarafa ateş ettim. Aynı anda bir patlama daha oldu. Karşımdaki namussuzun silâhı bir top gibi derin akisler yaptı. Ben yuvarlanmağa devam ettim. Bir kurşun ıslık çalarak başımın üstünden geçti. Dizlerimin üstünde doğruldum. Sonra donup kaldım. Nefesimi tutmuş etrafı dinliyordum.

Kötü bir vaziyete düşmüştüm. Yuvarlanarak evden epey uzaklaşmıştım. Onun için tekrar ateş kurşun evin bir yerine isabet edebilirdi. Veya bu işle hiç alâkası olmayan birini de vurabilirdim.

Ama karşımdaki serseri beni vurmağa çalışırken eli kolu bağlı beklememe de imkân yoktu.

Bir taraftan da mehtaba küfrediyordum. Evet, ay henüz küçüktü. Onun için ışıkları da kuvvetli değildi. Buna rağmen avludaki şeylerin siluetlerini seçmek mümkündü. Ben gölgede kalıyordum galiba. Bir adım arkamda kalın gövdeli bir ağaç vardı sanırım. Bunun hakikaten bir ağaç gövdesi olması için dua ediyordum. Kütük sandığım şey düşmanım da olabilirdi. Etrafa daderinbir sessizlik çökmüştü. Eğilip ellerimle yeri yokladım. Bir taş veya tuğla arıyordum. Bunu karşıya fırlatacaktım. Düşmanım sesi duyup ateş ettiği zaman da tabancanın yerini tayin ederek ona göre harekete geçecektim. Ama yerde bir şey bulamadım.

Biraz daha arandım. Nihayet tabancamın şarjörünü açıp bir kurşun kapsülü çıkardım. Bunu karşı tarafa attım. Dinlemeğe başladım. O sırada caddeden ayak sesleri aksetti. Bunlar gitgide uzaklaştı. Galiba Sherry'i bayıltan namussuz kaçmıştı. Ben de doğrulup fırladım. Evin yanından dolaştım. Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı. Bir duvar çıktı karşıma. Bunu takip ederek koştum. Caddeye çıktım. Yarım blok ötede bir araba duruyordu. Birdenbire hareket ederek sür'atle uzaklaştı bu. Epey uzakta olduğu için plâka numarasını da alamamıştım. Sherry'i bayıltan şahıs kaçmıştı.

O vakit karanlık evde tek başına kalan Sherry'i hatırladım. Genç kadın kendisine gelip korkmuş olabilirdi. Geri dönüp arka kapıdan içeriye daldım. Doğru yatak odasına gittim. Dizimi bir iskemleye çarptım. Neyse elektrik düğmesini bulup çevirdim. Etraf birdenbire aydınlandı.

Birdenbire gözlerim kamaşmıştı. Onun için önce Sherry'i göremedim. Genç kadın kapının yanında duruyordu. Siyah bir etek ve pembe bir kazak giymişti. İki eliyle yakalamış olduğu bir şeyi de

yukarıya kaldırmıştı. Yüzü korkudan allak bullak olmuştu. Birdenbire bir adım atıp elindeki şeyi kafama doğru salladı.

-"Hey!" diye haykırarak yana sıçradım. "Aman Sherry! Dikkatli ol kuzum!"

Neyse tam zamanında durdu. Sherry, neredeyse gece lâmbasıyla kafamı yaracaktı. Ama son anda beni tanıyıp elini yana çekmişti. Bu hareketin tesiriyle de iki büklüm olmuştu. Güç belâ doğrulup bana baktı. Elindeki lâmba kayarak yere düştü. Gözlerini bana dikmişti. Yüzünde dehşet ifadesi silinmemişti. Kuru kuru hıçkırarak bana bakıyordu. Onun bu halini görünce boğazıma bir yumruk tıkandı sanki. Zavallı Sherry, fena halde korkmuştu.

Yaklaşıp onu kendime doğru çektim. Hafif hafif saçlarını okşadım. Sherry'nin omuzu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Zavallı, "Aman yarabbi! diye inliyordu. "Aman Yarabbi! Aman Yarabbi!"

-"Artık üzülmene lüzûm yok, Sherry. Bak yanındayım. Sana bir şey yapamazlar. Yanındayım."

Kollarını belime dolayıp başını da göğsüme yasladı. Öyle hareketsiz kaldı. O anda Sherry'nin bana böyle sarılması için vurulmağa bile razı olabileceğimi anladım. Bu kadında bambaşka bir hava vardı.

Bir müddet öyle kaldık. Sonra Sherry, başını kaldırdı. Yüzü göz yaşlarıyla ıslanmıştı. Bana bakarken birdenbire gözleri büyüdü. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

Ben de şaşırdım. "Ne oldu, yavrum? Ne var?"

Cevap vermedi. Halâ bana bakıyordu. Daha doğrusu gözlerini elimdeki tabancaya dikmişti. Ben bu arada 38'liği kılıfına sokmayı unutmuştum. Galiba genç kadın kendisine hücum eden serserinin ben olduğumu sanmıştı. İşte buna tahammül

edemezdim. Böyle bir şeyi aklından geçirmesibile doğru değildi.

-"Sakin ol, yavrum. Biraz kendini topla." Tabancayı kılıfına soktum. "Sana yardıma geldim, Sherry, biraz oturup dinlen. Kendine gelmeğe çalış."

Derin derin içini çekti. Gidip yatağa çöktü. Artık ağlamıyordu. Bana da öyle korkuyla bakmıyordu. Ben ne yapacağımı bilemezmiş gibi odanın ortasında kala kalmıştım.

Nihayet genç kadın, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne oldu Shell? Bunların manâsı nedir?"

Bir iskemle çekip Sherry'nin karşısına oturdum. Bir hayli korkmuş ve şaşırmış olmasına rağmen yine de fevkâlâde güzeldi o. Pembe süveteri dim dik göğüslerinin güzelliğini büsbütün ortaya koymuştu. Sherry'i kelimelerle tarif etmeme imkân yoktu. Onun ne kadar cazip olduğunu anlamak için kendisini görmek gerekirdi.

Ama bu sırada böyle şeyleri düşünmem doğru değildi. "Ne olduğunu ben de pek bilmiyorum, Sherry. Anladığıma göre biri senin kafana vurmuş. Kulağının biraz üstünde kocaman bir şiş var. Fakat neden kafana vurulduğunu bilmiyorum. Saat sekizde sana telefon ettim. Biri telefonu açtıysa da cevap vermedi. Bunun üzerine şüphelenerek doğru buraya geldim. Sen yerde baygın yatıyordun. Arka tarafta biri vardı. Çıkıp arka tarafa bir baktım. Fakat başına vuran şahıs kaçtı.Onu göremedim bile."

Genç kadın korkuyla titredi. Elini kaldırıp başındaki şişi yokladı. Can acısıyla yüzünü buruşturdu. Sonra bana bakarak tebessüm etmeğe çalıştı. "Biri... Biri kafama vurdu, Shell. Eve döndüğüm zaman yatak odasında bir ışık vardı." Etrafına bakındı. "Yani burada ışık vardı. Önce senin gelmiş olduğunu düşündüm."

Sırıttım. Sherry'nin sinirleri iyice bozulmuştu. Onu biraz oyalamam, korkusunu unutturmam lâzımdı. "Nereden aklına geldi bu? Yatak odana neden gireyim? Evet, böyle bir şey bana zevk verir ama müsaade almadıkça bu tip işlere kalkmam."

Dayanamıyarak güldü. Içim açıldı. "Mükemmel, Sherry. Kendine geldin sayılır. Şimdi bana olanları anlat, yavrum."

-"Arka odadaki ışığı görünce merak ettim tabii. Önce senin gelmiş olduğunu düşündüm. Zira sekizde geleceğini söylemiştin, Shell. Onun için senin ismini seslenerek içeriye girdim. Ondan sonrasını bilmiyorum. O anda can acısı bile duymadım sanırım. Hepsi bu kadar." Kaşlarını çattı... "Biraz evvel kendime gelince çok canım yandı. Zaten başım müthiş ağırıyor. O sırada bir takım patlamalar duydum. Birinin ateş ettiğine kanaat getirdim."

-"Bir değil iki tabanca yavrum. Bir dakika." Kalkıp pencereyi kapattım. Perdeyi de çektim. Sonra çıkıp arkadaki kapıları da kilitledim. Yalnız ön kapıya bir şey yapmama imkân yoktu. Zira kilit yuvasından çıkmıştı. Rezeler de öyle. Bunu da yalandan kapattım. Oturma odasının ışıklarını yakıp kapının tokmağının altına bir iskemle yerleştirdim. Tekrar yatak odasına döndüm.

Neşeli bir tavır takınarak, "Her tarafı kapattım," dedim. "Bir müddet her tarafı kilitlemen doğru olur yavrum. Duyduğun sesler tabanca patlamalarıydı. Senin kafana vuran serseri arka taraftaydı. Onu yakalamağa çalıştım. İkimizde silâhlara sarıldık. Fakat ne o beni vurabildi, ne de ben alçağı yakalayabildim. Hepsi bu kadar."

Gözlerini iri iri açarak beni süzdü. "Ya?"

Ciddileştim. "Şimdi beni iyi dinle, Sherry. Buraya gelen kimsenin niyeti kötüydü. Senin kafana

vuran şahsın Zoe'yi öldüren adam olduğundan emindim. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi? Adamın silâhı da vardı. Buraya girmesi de manidar . Evine geldiğine göre mühim bir sebep olması lâzım."

Acı acı yutkundu. "Eve giren adamın erkek olduğundan emin misin, Shell?"

-"Öyle sanıyorum, yavrum. Fakateminde-ğilim. Neyse şimdilik bunu bırakalım.Kafan ne âlemde?"

Bana bakıp, gözlerini kırpıştırdı."Canım çok yanıyor. Başım zonkluyor."

Tekrar başındaki şişe baktım. İlk telâşımın arasında şiş bana bir yumurta kadar gözükmüştü. Yumurta kadar büyük değildi bu ama yine de hatırı sayılır bir şeydi. Neyse deri yırtılıp kanamamıştı. "Bir doktor çağıralım, Sherry."

Dudaklarını büktü. "Doktor istemem. Sadece canım yanıyor. Her halde aspirin alırsam geçer."

Bir müddet münakaşa ettik. Fakat genç kadının inadı tutmuştu. Onu sinirlendirmemek için çaresiz kabul ettim. Ona iki aspirin içirdim. Sonra, "Evde uyuşturucu bir mayi var mı?" diye sordum.

-"Eter mi istiyorsun?"

-"Yanlış anladın, yavrum. İçilecek bir şey olup olmadığını sordum. Şöyle boğazımızı ıslatacak bir şey."

Gülümsedi. "Cin var. Cin ve portakal suyu."

Yüzüne baka kaldım. "Cinle portakal suyu mu? Bunu içmektense başıma vurup beni bayıltmalarını tercih ederim."

Bir kahkaha attı. "Zannettiğin gibi fena bir şey değil bu."

Çaresiz mutfağa geçip ikimize de içki ha-

zırladım. Aslında bunlara içki denilemezdi. Çok korkunç bir şeydi ama çaresiz içecektik. Bardakları alıp yatak odasına geçtim. İçkilerimizi içerken de onu oyalamak için havadan sudan bahsettim. Neyse kendisine gelip, biraz açıldı.

Bardağı komidinin üstüne bırakıp, "Pek alâ," diye mırıldandım. "Artık işten bahsedelim."

Muzip muzip güldü. "Olur, Shell."

Ben de sırıttım. "Ben ciddi işten bahsediyorum. Şimdi Swallow bu sabah odaya girene kadar bana anlattıklarını düşün. Geriye kalanları da izah ediver. Yalnız, bu çok mühim, Sherry. Sana hücûm edilmesi de bunu gösteriyor zaten."

-"Sana inanıyorum." Bir müddet düşünüp başını salladı. "Sana Zoe'nin Swallow'dan nefret ettiğini söylemiştim. Fakat bu daha sonra oldu. Yani daha önceleri ikisi çok samimiydiler. Fakat Swallow, Zoe'ye kötü muamele etmiş."

Sözünü kestim. "Sherry, polis Zoe'nin hamile olduğunu tesbit etmiş. Bunun Swallow'la bir ilgisi var mı?"

Gözlerini iri iri açtı. "Şey.. Evet.. Yani, Swallow.. Çocuğun babası Swallow'du. Bu hadiseden sonra o adam Zoe'yi yüz üstü bıraktı. Bir daha kadının yüzüne bile bakmadı. Zoe de bunun üstüne fena halde sinirlendi tabii. Swallow'a garez oldu."

Zoe, bu durum karşısında kendisini aldatıp bırakan adamdan intikâm almağı düşünmüştü demek. Her halde zavallının gururu da kırılmıştı. Zaten gururu kırılan bir kadından korkmak lâzımdı.O anda aklıma Helen geldi. O da bana fena halde kızmıştı tabii.

-"Sherry, sen Zoe'nin Swallow'u rezil edecek bir şey öğrendiğini söylemiştin. Şimdi Perşembe gecesine geliyoruz. Sen Zoe'nin ne yapacağını biliyor muydun?"

-"Hayır. Yalnız Zoe, bu hadiseden sonra Swallow'un şehirde kalamıyacağını söylediydi. 'Bir daha onun yüzünü görmiyeceğim,' dediydi. 'Bu şehirde kalamıyacak o.' Hepsi bu kadar."

-"Peki, Zoe, bu sırada halâ Swallow'un yanındaydı değil mi? Yani onun sekreteriydi."

-"Öyle. Son güne kadar da Swallow'un yanında çalıştı. Zoe, o ara sesini çıkarmıyordu. Yani Swallow'u rezil edecek bir fırsat beklemekteydi. Cuma günü stüdyoya gelmedi. O vakit endişelendim tabii. Onun için Genova'ya gidip Zoe dönene kadar onun işini bana vermesini istedim. Ben Zoe'nin çıkıp geleceğini umuyordum. Yalnız bu arada Swallow'u kontrol etmek niyetindeydim."

-"Zoe'yi eskiden beri mi tanıyordun?"

-"Hayır. Kendisiyle bir buçuk sene evvel tanıştık. İkimiz de stüdyoda sekreter olarak çalışıyorduk. Kısa zamanda ahbap olduk. Sonunda da beraber oturmağa karar verdik. Bu evi tuttuk."

-"Onun mazisi hakkında bir bildiğin var mı?"

-"Hayır."

Sherry, halâ içkisini yudumluyordu. Doğrusu ben o içkiden bir şey anlamamıştım. İki ölçü, cin, bir ölçü portakal suyu koymuştum ama bir şeye benzememişti. Portakal suyu içmişim gibi gelmişti bana.

-"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Bildiğimiz şeyler mahdut. Bu gece o adam neden senin evine girdi? Bana kalırsa o şahıs bu evde bir şey arıyordu. Belki de Zoe'nin eşyalarını karıştırdı. Adamın aradığı şey ne olabilir? Bu hususta bir bildiğin var mı? Kafanı biraz yor bakalım."

Dudak büktü. "Maalesef aklıma bir şey gelmiyor."

-"İstersen etrafı bir arayalım?" diye tek-

lif ettim. "Tabii bitkin değilsen."

Kadehini başına dikti. "Olanlara rağmen kendimi fevkalâde hissediyorum, Shell." Tatlı tatlı gülümsedi.

Hakikaten fevkalâdeydi. Cazip yumuşak ve sıcak bir kadındı o. Bu arada vücûdunun nefis hatlarından filân bahsetmiyordum. Genç kadın ayağa kalkıp karşımda durdu. Pembe süveterini aşagıya çekti. Artık dik göğüsleri kazağı delecekmiş gibi duruyordu.Baka kaldım. Sonra kendimi zorlayarak gözlerimi kaçırdım. Zira bu hadisenin başlangıcını düşünmüştüm. Sırasıyla Helen, Fanny, Dot ve yine Helen yüzünden üzülmüştüm. Bu kadar sıkıntıya hiç bir erkek tahammül edemezdi.

-"Buraya bak, Sherry," dedim. "Giyebileceğin eski bir bornozun filân yok mu? Şöyle tüylü, boyu uzun, bol bir şey....."

Hayretle yüzüme baktı. "Bornoz mu? Evet bir bornozum var ama....." Sonra durumu anlıyarak muzip muzip güldü."Aman, Shell. Sululuğu bırakkuzum."

İçimi çektim. "Açıkçasını istersenbu pembe süveter beni rahatsız ediyor. İstediğim gibi konuşmama mani oluyor."

Billur gibi bir kahkaha attı. "Kusura bakma, Shell. Bu hususta yapabileceğim bir şey yok. Kazağımı da çıkaramam ya!"

Neredeyse çıkarmasının fevkalade bir şey olduğunu söyliyerek onu iknaya çalışacaktım. Güç belâ kendimi tuttum. Genç kadın da, "Haydi gidip Zoe'ye ait şeylere bakalım," diye mırıldandı.

Ben Sherry'e ait şeylere bakmayı tercih ederdim. Ama çaresiz kalktım."Pek alâ, yavrum. Ben de peşinden geliyorum."

Kaşlarını çattı. "Fakat neyi arayacağımı bilmiyorum ki...."

-"Orasını ben de bilemiyorum yavrum. Ama bu adam bir şey arıyordu. Senin başına vurması için bir sebep vardı." Ciddi bir tavırla ilâve ettim. "Adam seni öldürmek istemiyordu, Sherry. Zira öyle bir niyeti olsaydı, bunu çabucak yapabilirdi. Bana kalırsa o bir şey arıyordu. Sen de üstüne geldin. Adam çaresiz kalıp seni bayılttı."

Sherry, heyecanla, "Bak!" diye bağırdı. "Şimdiye kadar bunun farkına varmamıştım."

Eliyle şifonyeri işaret ediyordu. Üstteki iki çekme çekilmiş ve içindekiler karıştırılmıştı. Ama hiç bir şey yere atılmamıştı. Hemen çekmeleri aradık fakat işe yarayacak bir şey bulamadık. Zaten ne aradığımızı biz de bilmiyorduk.

Sherry beni ön odaya geçirip kitaplığın önünde durdu. "Bu kitapların yarısı Zoe'ye ait. Alt rafta duran mecmualar ve mektuplar da onundu."

Mecmuaları çektiğim sırada bir deste mektup yere düştü. Bunları kitaplığın üstüne koyup döndüm. "Bu mecmualar, Zoe'nin miydi, Sherry?"

-"Evet."

Mecmualara bir göz attım. Ekserisi film dünyasıyla alâkalıydı. Bir kaç tane de feza hikâyeleriyle ilgili mecmua vardı. Sherry, yanımdan ayrılıp biraz sonra iki bardak portakal suyuyla geldi. Bu sefer bardağı kapıp yarısına kadar içtim. Yine portakal suyuna benziyordu bu. Cin tadı yoktu. "Sen bunun içine cin koydun mu?"

-"Yarısından fazlası cin onun."

Acaba bu cin Helen'in evinde içtiğim viskiyle karışınca ne olacaktı. Hoş bir şey olacağa da benzemiyordu. Yere oturmuş kitaplara bakarken hiç bir şey hissetmemekteydim. Sherry de yanımda duruyordu. Genç kadına sırıtıp bir mecmua çektim. Bunun üstünde sekiz bacaklı bir canavar yarı çıplak güzel bir kadını kovalıyordu.

İçimi çektim. "Ressamların hayatı çok enterasan olmalı. Resim yapmasını öğrenirsem bana modellik eder misin?"

Elimdeki mecmuaya baktı. Dudakları hafifçe titredi. "Böyle resimler mi yapacaksın?"

-"Neden olmasın?"

Bir an tereddüt etti. Sonra omuzlarını silkti. Pembe süveteri giydiği zaman omuzlarını silkmesi bir felâketti doğrusu. "Neden olmasın?" Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Benimle alay ediyordu hınzır.

Boğazım kurumuştu. Yalandan öksürdüm. Sonra portakal suyunu içtim. Mecmuaların hepsine teker teker baktım. Fakat bir ip ucu bulamadım. Doğrulup mektupları aldım."Bunlar nedir, Sherry?"

-"O mektupların hepsi Zoe'ye ait. Fakat şimdiye kadar onlara bakmak aklıma gelmedi. Zaten Zoe öleli beri ne yapacağımı şaşırdım. Her halde bu arada mektupları da unuttum."

En üstteki mektuba bir göz attım. Sol üst köşede 'Swallow'yazılıydı. Altında da bir adres vardı. "Sherry, bu mektupları okusak fena olmayacak galiba."

Bir düzine mektup vardı. İçkilerimizi içerken bunları okuduk. Mektupların hepsini Swallow yazmıştı. Fakat ben bunlarda da bir ip ucu bulamadım. Bazı kısımlarda vıcık vıcık aşk kelimeleri vardı. Yani Swallow ne kadına evlenmeği vaadetmiş ne de doğacak çocuktan bahsetmişti. Sadece gezdikleri yerlerden yapacakları pikniklerden filân bahsediyordu. Mektupların hepsinin sonunda 'Sevgiler Oscar' yazılmıştı. Bu mektupların mehkemeye verildiği takdirde bir şey ifade edeceğini de sanmıyordum.

Nihayet bunları tekrar rafa koyup kalktık.Açıkçasını isterseniz, bir şey bulamamış, bir şey öğrenememiştik. Bu sefer de köşedeki küçük

yazı masasına gittim. O arada elime karton kaplı bir kitap geçti.Üstüne bakınca 'Orman Perisi' yazılı olduğunu gördüm.İçine baktım. Baskı değildi bu. Teksir edilmişti.

Sherry'e döndüm. "Çevrilen film bu mu?"

Genç kadın, bunu alıp sahifeleri çevirdi. "Evet 'Orman Perisi'nin senaryosu. Daha doğrusu senaryonun bir kopyesi."

-"Zoe, bunu neden almış acaba?"

Sherry omuzunu silkti. "Bilmiyorum, Shell. Zoe bazen eve iş getirirdi. Öyle bir şey olacak."

-"Bu işi anlıyamadım. Bu senaryo teksir edilmiş. Ondan sonra Zoe'nin yapacağı bir şey olabilir miydi? Bu filmin çekilmesine iki hafta evvel başlanmış. Film başladıktan sonra Zoe'nin senaryo üstünde çalışması imkânsız."

-"Belki de senaryoyu tetkik etmeğe kalkmıştı. Zira Zoe de yazar olmak istiyordu." Yine omuz silkti. Fena halde hırslandım. Bu kadına omuz silkmemesini tenbih etmem lâzımdı. "Fakat, Shell, eve giren şahıs her halde bu senaryoyu aramıyordu. Zira stüdyoda böyle bir sürü kopya var."

-"Doğru fakat bu evde kimsenin ilgisini çekecek başka bir şey de yok. Belki adam bu senaryonun peşindeydi. Dur! Belki de adam senin peşindeydi."

Bir kahkaha atarak benden uzaklaştı. Yirmi dakika daha dolaşıp evin her tarafını didik didik ettik. Sonra mutfağa geçtik. Sherry, yine portakallı içkiden yaptı.

-"O adamın neyi aradığını öğrenemedik. Hoş belki de adam aradığını bulup aldı."

Şişenin dibinde iki parmak cin kalmıştı. Sherry, bunu iki bardağa taksim etti. "Sana Zoe'ye ait her şeyi gösterdim Shell. Başka bir şey yok."

Nasıl oldu bilmiyorum yine yatak odasına

döndük. Ben rahatsız iskemleye oturdum. Sherry de yine karşıma geçti. Kısa bir sessizlikten sonra, "Shell, " diye mırıldandı. "Bu gece başka bir şey olur mu dersin? Yani o adam geri gelir mi? Hayatımda böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bir daha da böyle bir şey istemem tabii."

İşin tuhafı bunu o vakite kadar düşünmemiştim. Adamın geri gelebileceğini kafamdan geçirmemiştim. Etrafa bakarken tamamıyle başka şeyler düşünmüştüm.. Zaten Sherry'e baktıkça da kafam karmakarışık olmuştu. "Bilmiyorum, yavrum. Ama adamın gelme ihtimali var." Kaşlarımı çattım."Evet, geri gelebilir o. Sherry, istersen bu gece burada kalayım.Oturma odasındaki divanda yatarım... Yahut öndeki çimenliğe uzanırım. Ne dersin?"

Yüzüme baktı. Anlaşılan bu teklifim onu korkutmamıştı. Bilâkis memnun kalmıştı. "İyi olur, Shell. Böylece kendimi emniyette hissederim, korkmam." Dudaklarının uçları yukarıya doğru kıvrıldı. Manâlı manâlı güldü. "Biraz rahatsız olacaksın, Shell. Artık hatırım için bu rahatsızlığa katlanırsın."

Bardağı kafama diktim. "Ne...ne münasebet."

Sherry, de içkisini bitirip bardağı yere bıraktı. Doğrulup esnedi.Ağzını eliyle kapatıyordu. Sonra beni öldürmek istermiş gibi kollarını havaya kaldırıp gerindi.

Ben yerimden bile kımıldayamadım.Hep aynı şeyleri düşünüyordum. Sinirlerim harap olmuştu. Helen, Dot ve Sherry, bende akıl fikir bırakmamışlardı. Bu gidişle yüreğime inecekti galiba. Bu kadınlar Shell Scott denilen zavallıyı mahvetmişlerdi. Bir kere daha heyecanlandığım takdirde kalbim tahammül edemiyecekti. Sabaha çıkamıyacaktım galiba Sherry'nin evinde ruhumu

teslim edecektim. O cini de bitirdiğim için memnundum zira artık boğazımdan içki filân geçemezdi.

Sherry içini çekti.Ben de onu taklit ettim. Genç kadın ayağa kalkarak, yumuşak bir sesle, "Anlaştık değil mi?" diye mırıldandı.

Ağzımı açtımsa da sesim çıkmadı onun için başımı sallamakla iktifa ettim.

Sherry gidip karşı taraftaki dolabı açtı. Ayaklarının ucuna basarak yükseldi. Üst taraftan çarşaf, battaniye gibi şeyler çıkardı. Bunları ön odaya götürüp divanın üstüne bıraktı. Sonra yatak odasına döndü.

Gözlerimin içine baktı. "Uykun var mı?"

Hayatımda bu kadar uyanık olduğumu bilmiyordum. Hırıltılı bir sesle, "Hayır, pek yok." diyebildim."

-"O haldeyatmadan evvel biraz konuşalım." Kıkır kıkır güldü. "Yani 'Allah rahatlık versin' demeden biraz ahbaplık edelim. Hem böylece sıkıntılı işi de unutmuş oluruz."

-"İyi olur, Sherry." Bardağımı yere bıraktım. "Ama konuşup konuşamıyacağımı bilemiyorum. Zira sırtındaki kazak ahbaplığı güçleştiriyor. Bunu söylemiştim sanırım."

Karşımda durup uzun uzun yüzüme baktı. Sonra elini uzatıp bileğimi tuttu. Beni iskemleden kaldırdı. "Arkanı dön, Shell."

Şaşırmıştım. Ne olacaktı? Neden dönmemi istiyordu? Çaresiz döndüm. Sherry, beni yatağa doğru itti. Çok şaşırmıştım ama yatağa oturmak beni memnun etmişti.

-"Shell, sakın yataktan kalkma. Hem başını çevirip a[illegible]ana da bakma. Böylece daha rahat konuşabilırsin."

Ne demek istediğini anlar gibi olmuştum. İçimin ezildiğini hissettim. Sonra titremeğe başladım. Hastalanıyordum galiba. "Ya öyle mi? Peki

Hah hah ha....."

Yanımdan geçip dolaba gitti. Bu benim arkamda kalıyordu. Dolap kapısının açıldığını duydum. Bir hışırtı oldu. Genç kadın, "Sakın başını çevirme, Shell," dedi. "Rica ederim. Çok ciddiyim. Söz veriyorsun değil mi?"

-"Tabii." Çaresiz söz vermiştim. Genç kadının odada dolaştığını duyuyordum. Bir şeyler hışırdadı. Ama ben bakmadım. İçimden kendime küfrü basıyordum. Fakat iradem sağlam olduğu için kendimle iftihar etmekteydim.

Yine genç kadının sesini duydum. "Kalın ve bol bir bornoz demiştin değil mi? Eski bir bornozum olduğundan eminim. Onu nereye koydumdu acaba? Evet hem de epeyi boldu. Bornozu bir bulabilsem mesele kalmıyacak Shell."

Bornozu hiç bulmasa daha memnun olacaktım tabii. Zaten bornozun sırası mıydı şimdi? Nihayet, "İşte," diye bağırdı. "Buldum. Tahminimden daha eskiymiş bu bornoz." Yine bir takım hışırtılar oldu. Sherry'nin güldüğünü duydum. "Tamam. Artık her şey yoluna girdi demektir."

Bu sözlerden artık başımı çevirebileceğimi anladım. Hiç olmazsa böyle anladığımı bahane ederek bakabilirdim. Dönünce Sherry'nin karyolaya yaklaşmış olduğunu gördüm. Genç kadın koyu mavi renkte kalın bir bornoz giymişti. Bunu iki eliyle kavuşturmuştu. Havlu epeyi kalındı. Buna rağmen dik göğüslerini gizliyemiyordu bu. Dikkatle bakınca felâketi anladım. Sherry bornozun altına bir şey giymemişti. Başımın döndüğünü hissettim. Yutkunmağa çalıştım ama olmadı. Ağzım dilim kurumuştu.

Genç kadın, bana yaklaştı. "İstediğin buydu, değil mi Shell?" Tatlı tatlı gülüyordu. Belki benim kadar heyecanlıydı o. Fakat o kadar sakin duruyordu ki. Yahut ben kendi kendimi kandırıyordum. Kendinden emin bir hali vardı. Daha doğrusu benden emindi.

Ben de kendimi toplamağa karar verdim. Yalandan güldüm. "İyi buldun, Sherry. Tam benim istediğim gibi bir bornoz. Ama bunun da bir faydası olmıyacak sanırım. Ben yine konuşamıyacağım. Bu gidişle dilim tutulacak."

Başını arkaya atarak güldü. Bornozu artık bir eliyle tutuyordu. Onun için tüylü koyu mavi havlunun önü bele kadar hafifçe açılmıştı. Genç kadınını sedef gibi parlak beyaz cildini görüyordum. Sherry, gözlerini kısarak beni süzdü. Kırmızı dudakları aralanmıştı. İnci gibi dişleri hafif hafif parlıyordu.

Kanın başıma çıktığını hissettim. Bir parmağımı yakamın içine sokarak çekiştirdim.

Genç kadın, "Sana bir şey söyliyeyim mi?" diye mırıldandı. "Bu havlunun pek işe yaramıyacağını ben de biliyorum. Ama hatırını kırmamak için giydim. Beğendin mi bari?"

-"Cevap vermem şart mı?" Sesini çıkarmadı. Uzun bir sessizlik oldu. Ben halâ karyoladaydım. Ellerimi uzattım. "Buraya gel, Sherry,"

Yerinden kımıldamadı. Gözlerini bana dikmişti. Lacivert gözleri daha koyulaşmıştı. Siyah gibi duruyordu artık. Nihayet. "Bu gece beni bırakmanı istemiyorum, Shell," diye fısıldadı. Dalgın dalgın bornozu tutan eline baktı. "Ne tuhaf değil mi? Bunun kuşağını bulamadım."

Birdenbire elini bornozdan çekti. Bana doğru geldi. Havlunun önü açıldı. Yürürken biçimli bacakları gözüktü. Tahminimde yanılmamıştım. Sherry, havlunun altına bir şey giymemişti.Halâ gülümsüyordu o. Gözlerinde tuhaf bir ifade belirmişti. Bakışları çılgınlaşmıştı.Ağır ağır bana sokuldu.

Önümde durduğu zaman bileklerini yakaladım. Sonra ellerimi havlunun içine soktum. Kadife gibi kalçalarını tutarak onu kendime çektim.

Direnmeğe kalktı. Yalandan beni itti. Bir taraftan da iç gıcıklayıcı bir sesle gülüyordu. hayatından memnun olduğu belliydi. Doğrusunu isterseniz benim keyfime de diyecek yoktu. İkimiz de durumun farkındaydık.

Sherry, "Pek alâ," diye mırıldandı. "Biraz bekle."

Omuzlarını silkti. Koyu mavi havlu ağır ağır kayarak yere düştü. Sherry, tekrar omuzunu silkti. Buna lüzûm yoktu ama bu kadın galiba bu hareketten zevk alıyordu.

Hoş benim buna itirazım da yoktu ya. Sherry ne yaparsa yapsın kendisine yakışıyordu. Şimdiye kadar bir çok şey görmüştüm. Fakat insanı bu kadar başdan çıkaran bir omuz silkmeye rastlamamıştım. Eğilip onu tekrar kendime çektim. Bu sefer itiraz etmedi. Bilâkis munis bir tavırla bana sokuldu.

Onu kollarımın arasına alarak kaldırdım ve yatağa yatırdım. İnanılmayacak kadar güzel bir vücûdu vardı. Dirseğinin üstünde doğrularak bana baktı sonra öne doğru eğildi. Eğilip dudaklarını öptüm. Bu dudaklar kadife gibi yumuşak ve son derece sıcaktı. Başımın döndüğünü hissettim. Geri çekilip güzel yüzüne baktım.

Genç kadın, boğuk bir sesle, "Öp beni, Shell," dedi. "Öp beni."

Tekrar dudaklarımız birleşti.....

ONİKİNCİ BÖLÜM

Pencereden güneş gözüme giriyordu. Zaten uyanmama da bu sebep olmuştu. Bir an nerede olduğumu anlıyamadım. Yerdeki gri halı bana yabancıydı. Zira kendi yatak odamdaki halının siyah olduğunu biliyordum.

Sonra yanımdaki kadının kımıldadığını hissettim. Başımı çevirince Sherry'i gördüm. O vakit aklım başıma geldi tabii. Dirseğimin üstünde doğrularak bir kolumu onun incecik beline doladım. Genç kadın yine kımıldadı. Sonra uzun siyah kirpikleri aralandı. Uyanmıştı.

Uykulu uykulu, "Merhaba," diye mırıldandı. Sonra gözlerini kırpıştırdı. "Seni tanıyorum sanırım. Adın Shell gibi bir şeydi galiba." Gülmeğe başladı. "Sen hoş bir şeysin."

Anlaşılan bu cazip mahlûk sabahları benden çok daha neşeli kâlkıyordu. Başımı salladım. "Yanılmıyorsam tanışmıştık. Günaydın, Sherry. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Uzun uzun gerindi. Fevkâlâde.. Fevkâlâde." Kolunu boynuma dolayarak gülümsedi. "Sen böyle.. Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Dayanamıyarak sırıttım. "Fevkâlâde, yavrum."

Daha sonra bir sigara yakarak arkama yaslandım. Neyse sinirlerim düzelmişti. Sherry, eliyle yüzümü okşadı. "Sakalın uzamış, Shell. Traş olman lâzım."

-"Öyle yavrum."

-"Shell."

-"Evet?"

-"Senin için.. Senin için rastgele bir kadın değilim sanırım..... Öyle değil mi?"

Dönüp hafifçe dudaklarından öptüm. "Neler söylüyorsun, Sherry? Sen harikûlade bir mahlûksun."

İnci gibi dişlerini göstererek güldü. "Buna memnun oldum. Çok memnun oldum. Oh! Kim bilir yüzüm ne haldedir? Ne dudak boyam var ne pudram....."

Yorganı itip üstünü açtım. "Belki boyan yok ama sen fevkalâde bir kadınsın." Son derece ciddiydim. "Seni nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Güzelsin, cazipsin, şahanesin......"

Dudaklarını büzüp bana bir öpücük yollayarak yataktan çıktı. "Haydi sen kalk, duş yap. Giyin . Ben de kahvaltı hazırlıyayım."

Doğrusunu isterseniz. Kahvaltı sözü hoşuma gitmemişti. Zira sabahları hiç iştahım olmazdı. Fakat bütün gün cinayet tahkikatıyla uğraşacaktım. "Sherry," dedim. "Bana bir kahve yaparsan yeter. Bir dilim de kızarmış ekmek..."

Beni dinlemedi bile. Omuzunu silkip odadan çıktı. Ben de banyoya geçip duş yaptım. Giyindim.

Sherry, mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. İtirazlarıma, yalvarmalarıma aldırmadan tabağımı doldurdu. Sesimi çıkarmadım.Karnımı iyice doyurdum. Kahvemi içerken ona bakarak gülümsedim. "Biliyor musun, çok sert bir kadınsın sen."

-"Sokağa aç çıkmanı istemiyorum."

-"Açıkçasını istersen, Sherry. Benim canım sokağa çıkmak bile istemiyor. Bütün gün senin yanında kalmayı tercih ederim. Hem artık

iyice doydum. Aç olmadığıma yemin edebilirim."

-"Demek hazırladığım kahvaltıyı beğendin?"

-"Kahvaltıyı bırak şimdi. Asıl ben seni beğendim." İkinci fincan kahvemi de bitirdim. "Yavrum, seni bırakıp gitmek bana çok acı gelecek ama artık buradan ayrılmam lâzım. Biliyorsun çalışmam şart. " Saatime bir göz attım. "Aman Yarabbi! On olmuş." Şaşırmışım gibi onu süzdüm. "Vakit nasıl geçti?"

-"Sululuğu bırak. Filmin çekildiği yere gidecek misin?"

-"Evet," diye cevap verdim. "Öyle bir niyetim var. Yalnız film nerede çekiliyor?"

Bana yeri tarif etti. Sonra da içini çekti. "Benim stüdyoda olmam lâzımdı."

Kaşlarımı kaldırdım. "İşe gitmeyeceğini ümit ederim, Sherry. Dün gece olanlardan sonra ortalıkta dolaşma pek. Bana kalırsa kapını kilitle ve evinde otur."

Başını salladı. "Haklısın, öyle yapacağım."

-"Bu arada Zoe'yi düşün," dedim. "Belki yeni bir şeyler hatırlarsın. Tekrar kadının eşyalarına bak. Belki bir ip ucu bulursun. Yahut kadının evde olmayan bir eşyasını filân hatırlarsın. En küçük teferruat bile çok mühim olabilir. Bakarsın durup dururken aklına bir şey gelir. Olur mu, Sherry?"

-"Pek alâ, Shell. Dediğini yapacağım. Hattâ belki tekrar polise baş vururum."

-"Öyle bir niyetin varsa, polisler gelip seni evinden alsınlar. Ben merkeze telefon edip olanları anlatırım." Durakladım."Yalnız durumu onlara dün gece haber vermemiz lâzımdı. Kendilerine bir gece evvelden neden telefon etmediğimi nasıl anlatırım."

Manâlı manâlı güldü. "Anlatmaman daha

doğru olur."

İskemlemi itip kalktım. Sherry, benimle kapıya kadar geldi. Kapının tokmağının altına yerleştirmiş olduğum sandalyeyi çektim. "Ben çıkınca bunu aynı yere koy. Evden de ayrılma. Böyle bir niyetin varsa polis çağır." Bir an düşündüm. Koltuk altımdan 38'liğimi çıkardım. "Al bunu. Silâh kullanmasını biliyor musun."

Tabancamı alıp baktı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Tetiği çekeceğim değil mi?"

İnledim. "Evet, tetiği çekeceksin. Fakat fazla sert çekme. Bir de silâhı nasıl tutacağına dikkat et. Zira bu tabancalarda emniyet mandalı yoktu. Bunu birine çevirip tetiği çekeceksin. Silâhtan korkunç bir ses çıkar. Adam da yere yıkılır. Ha, unutmadan söyliyeyim. Tetik de şu."

Kadına bunları neden anlattığımı bilmiyordum. Zira bu silâh onun bir işine yaramıyacaktı. Belki eline bir oklava geçirse daha faydalı olurdu. Silâh kullanmasını bilmeyen iki insan karşılıklı geçip bütün gün ateş etseler bile bir şey olmazdı. Sadece etraftaki masum insanlar yaralanırdı. Bu çok tecrübe edilmiş bir şeydi. Ama Sherry'nin tabancayı alakoymasını istiyordum. Zira o takdirde kendisini emniyette hissedecekti. Ceketimi çıkarıp tabanca kılıfının tokasını açtım. Bunu iskemleye bırakıp ceketimi giydim.

Genç kadın, silâhı da iskemlenin üstüne koydu. "Pek alâ. Fakat senin tabancaya ihtiyacın yok mu?"

-"Ben filmin çekildiği yere gideceğim. Etrafta bir sürü insan olacak. O arada bana ilişeceklerini sanmıyorum. Tabancamı bu gece senden alırım. Daha erken de dönebilirim belki. Neyse, sana uğrayacağım. Sakın, kimseyi içeriye alma. Silâhın olsa bile eve kimseyi sokmamalısın. Bu işi

halledene kadar kendini korumalısın."

Gülümsedi. "Emredersiniz, efendim."

-"Sana emir verdiğimi zannetmeni istemem, yavrum. Yalnız başına bir şey gelmesini arzu etmiyorum. Haydi Allaha ısmarladık."

Genç kadın, işe gitmiyeceği için giyinmemişti.Yine sırtında o koyu mavi bornoz vardı. Birdenbire gözlerini kapatarak dudaklarını büktü. Bana doğru eğildi.Kendisini öpmemi istiyordu.Onu uzun uzun öptüm tabii. Bir iki saniye daha kalsaydım oradan ayrılamıyacaktım.

Neyse, Sherry, beni hafifçe itti. "Bu kadar yeter. Beni hatırlaman için kâfi bu." İçini çekti. "Kimbilir, belki bir daha karşılaşamavız?"

Bu sözleri duyunca tüylerimürperdi."Böyle konuşma, yavrum. Bugün görüşürüz. Sakın aklına kötü şeyler getirip kendini üzme. Biraz ihtiyatlı ol, kâfi. Hem seni unutmama da imkân yok. İskemleyi tokmağın altına yerleştirmeyi de unutma. Aklına bir şey gelirse bana telefon edebilir misin?"

Başını salladı. "Filmin çekildiği yerden bir blok ötede küçük bir lokanta var. Oraya telefon edebilirim.Onlar söylenilenleri kaydederler. Sen arada sırada lokantaya uğrayıver."

Bu arada mavi bornozu unutmuştu.Az kalsın geri dönüyordum. Ama dişimi sıkıp onunla tekrar vedalaştım. Arkama bakmadan evden ayrıldım. Cadillac'a bindim. Sherry, kapıyı kapatana kadar bekledim.

Filmin çevrildiği yere ancak on birde gidebildim. Zira önce bir telefon kulübesi bulup Samson'a telefon ettim ve durumu bildirdim.

Radyolu bir araba göndemeği vaad etti. Otomobil arada sırada Sherry'nin evinin önünden geçip merkeze durumu bildirecekti. Bu arada Zoe'nin cinayetiyle ilgili bir şey öğrenememişlerdi. Yalnız durum kadını Perşembe gecesi Raul'un evinde bulunanlardan birinin öldürdüğünü gösteriyordu. Sam'la konuştuktan sonra traş olup filmin çevrildiği yerin yolunu tuttum.

Sherry, bana dış sahnelerin çevrildiği yeri tarif etmişti. Royal Caddesinden geçip bir toprak yola çıktım. Genova'nın grubu Andersen çiftliğinin bir kısmında çalışıyordu. Çiftliğin o köşesi ağaçlarla kaplıydı. Üstelik bakımsızlıktan otlar da diz boyu olmuştu. Genova'nın adamları epey uğraşıp oraya Afrika ormanlarından bir köşe havası vermeğe muvaffak olmuşlardı. LouisGenova'nın beni görünce hiç de memnun olmıyacağını biliyordum. Fakat tekrar Swallow'la konuşmak istiyordum. Sonra Raul ve King'e de söylenecek bir çift sözüm vardı.

Royal Caddesinden toprak yola çıktım. Fakat biraz ileride bir tren yolu vardı ve bir marşandiz ağır ağır geçiyordu. Kontağı kapatıp arkama yaslandım. Bir de sigara yaktım. Acelem olmadığına memnundum.

Hava çok güzeldi. Gök yüzü masmaviydi. Uzun uzun gerindim. Kendimi son derece kuvvetli hissediyordum. Her şeye hazırdım. Şimdiye kadar bir filmin dış sahnelerinin çekildiği bir yerde bulunmamıştım. Onun için ne gibi bir vaziyetle de karşılaşacağımı bilemiyordum. Her şeye karşı hazırlıklı olmalıydım. Hollywood gibi bir yerde daima hazırlıklı olmanın faydalarını da biliyordum. Hollywood başka yerlere benzemezdi. İnsanın her an başına türlü türlü şeyler gelebilirdi. Böyle düşünürken bir taraftan da tren sesini dinliyordum.

Hollywood'da türlü türlü dolaplar dönüyordu. Şimdiye kadar burada aldığım işlerin çoğu tuhaf tuhaf neticeler vermişti. Halbuki böyle şeyler başka şehirlerde olmazdı.Hollywood fevkalâde bir yerdir. Fakat çılgınlar şehridir burası.İnsanlar gibi şehirleri de tımarhaneye atmak kabil olsaydı ilk iş Hollywood'u içeriye tıkarlardı.Belki ben bu yüzden Hollywood'da çalışmayı seviyordum.Karıştığım işler tuhaftı. Zira şehir acaipti. Hoş belki de acaip olan bendim.

Sigaramı bitirmiştim. O sırada trenin son vagonu da önümden geçti. Motörü çalıştırıp gaza bastım. Genova'nın yapma ormanının yolunu tuttum. Neyse bu yol kısaydı. Dört yüz metre kadar gidince sağ tarafa park etmiş olan arabaları gördüm. Ben de Cadillac'ı onların yanına bırakıp yürüdüm. Biraz ilerleyince elli metre kadar ileride mühim bir faaliyet olduğunu fark ettim. Ağaçların yan tarafında bir düzlük vardı. Buraya kameralar, ışıklar ve türlü türlü şeyler yerleştirilmişti. Film çekiliyordu. Ben biraz daha ilerleyipdurdum. Setle aramda on beş metre kadar bir mesafe vardı. Film çevrilirken oraya sokulup işlerini bozmak istemiyordum. Böyle bir şey yaptığım takdirde Genova, köpürüp bas bas bağıracaktı. En iyisi o sahne bitene kadar beklemekti.

Yarım düzine kadar güzel kadın bir gün evvel Helen'in giydiğine benzer kılıklarda ortalıkta gezinivorlardı. Ağaçların yanına sazdan bir kulübe yapılmıştı. Herkes bu kulübeye girip çıkıyordu. Hele içlerinden birisi tıpkı kabile sihirbazına benziyordu. Adam başına canavar kafasına benzer bir şey giymişti. Serseri zıp zıp zıplayıp şarkıya benzer bir şey söylüyordu. Kulak verdim."Zoombala, magga hotchahotcha. Zoombala," diyordu galiba. Nihayet adam sustu. Böylece dini merasim de sona erdi.

Sahnenin çekilmesi bitince Raul'u gördüm. Kabilenin sihirbazı başından o acaip nesneyi çıkarıp kafasını kaşıdı. Ben de Raul'a yaklaşıp omuzuna dokundum.

Arkadaşım, beni görünce, neş'eli neş'eli, "Merhaba, Shell," dedi."Galiba Genova film şirketinin cazibesine dayanamadın.Keşke son sahneye yetişseydin. Kabile sihirbazı yerine seni çıkarabilirdik. Hem maske takmana da lüzûm yoktu."

-"İşte buna bayıldım. Pek neş'elisin Raul. Yoksa sabahtan içmeğe mi başladın?"

Bir kahkaha attı. "Hayır, içmeme lüzûm yok. Söyliyeceğim şeye inanmayacaksın. Evely, geri döndü. Geri geldi, Shell." Hayatından son derece memnundu tebessüm ediyordu. "İnanılacak gibi değil! Dün gece geldi o. Kalıp kalmıyacağ bilmiyorum. Fakat bu... bu iş temizlenene kadı beni bırakmayacağını söyledi. Evelyn, hadiseyi radyodan öğrenmiş. Dün gece eve gittiğim zaman beni bekliyordu. Çok neş'eliyim dostum. Beni kabahatli bulmuyorsun değil mi? Elimde değil. Çok seviniyorum. Karımı görünce neler hissettiğimi bilemezsin."

-"Buna çok memnun oldum, Raul. Şaka da etmiyorum. Bundan sonra her şeyin yolunda gideceğini umarım."

Biraz durgunlaştı. "Evelyn'in gitmemesi için elimden geleni yapacağım, Shell. Buna inanabilirsin. Artık boyumun ölçüsünü aldım ben. Bir hayli akıllandım."

Sırıttım. "Görürüz bakalım."

-"Nasıl olsa göreceksin." Çok ciddiydi. Neredeyse ona inanacaktım yani.

-"Yine mi sen!"

Bu sözleri kimin söylediğini anlamak için dönüp bakmama lüzûm yoktu. Louis sinirli Genova, beni görmüştü anlaşılan. Başımı çevirmeğe bile

ihtiyaç görmedim. Kendisi yanıma yaklaştı. Sonra vals yapar gibi etrafımda dolaştı. En sonunda başını kaldırıp yüzüme baktı. "Burada ne işin var, Scott?"

Doğrusu bu küçük adamdan sıkılmağa başlamıştım. Kaşlarımı çatarak, "Benim yerime polisleri görmeği mi tercih edersin, Genova?" diye sordum. "Zoe'nin Perşembe gecesi senin gurubundan biri tarafından öldürüldüğü belli oldu. Onun için geldim buraya. Katili bulana kadar da aranızda dolaşacağım. Anladın mı?"

Sesi daha da yükseldi. "Perşembe gecesi orada başkaları da vardı. Neden beni takip ediyorsun sanki?"

-"Orada başkaları olduğunu ben de biliyorum. Hem seni kovaladığım filân da yok. Bunu nereden çıkardın? Raul, dahil Perşembe gecesi evde kimlerin olduğu malûm."

Budala, bana kafa tutmağa kalktı. "Buradan gidebilirsin artık. Hemen gitmeni istiyorum."

İçimi çektim. "Biliyor musun, beni sinirlendirmeğe başladın. Hem neden burada kalmıyacak mışım? Üstelik ben bu filmin hissedarlarındanım."

Bunu gayri ihtiyarı ağzımdan kaçırmıştım. Genova'yla zaten aramız açıktı. Bir de Bondhelm'in bana para yerine hisse senedi verdiğini söylemem işi büsbütün tatsız bir hale koydu tabii. Ama artık olan olmuştu. Durumu düzeltmeme imkân yoktu.

Genova'nın kalın kaşları havaya kalktı. Bir an kaşlarının saçlarına karışacağını sandım. "Ne.....Ne dedin? Nesin sen? Hissedar mı? O hisse senetlerini Bondhelm'den aldın değil mi? Bunu anlamıştım zaten. Ah, anlamıştım."

-"Sus artık," diye homurdandım.

Birdenbire şaşırdı. Hiddetle bana baktı ama ben gözlerimi onun kravatına dikmiştim. Gözlerim-

deki tuhaf pırıltıyı ve dikkatle kravata baktığımı gördü tabii. Yüzü allak bullak oldu. Telâşlı telâşlı dudaklarını yaladı. Her halde bu kadar insanın önünde benden dayak yemek istemiyordu. Kravatını yakaladığım takdirde durumu biraz tuhaf olacaktı.

Nihayet kendini topladı. Yüksek bir sesle çıkıştı. "Pek alâ, Scott. Yalnız sözlerimi unutma. Filmin çekilmesine müdahaleye kalkışma. Yoksa fena olur."

Genova bir bakıma haklıydı.Onun için üstelemedim. "Anlaşıldı. Sen çalışırken gürültü edecek değilim. Hattâ yüksek sesle nefes bile almıyacağım."

-"Fena olmaz." Başıyla bana sert bir selâm verip hızlı adımlarla uzaklaştı.

Ben de Raul'a döndüm. "Swallow, nerede? Buraya geldi mi? Yoksa stüdyoda mı kaldı?"

-"Stüdyoda sanırım. Fakat bir ara buraya uğrayacağını söylemişti. Şimdiye kadar dış sahnelerin nasıl çekildiğini görmemiş. Onun için muhakkak gelecekti."

-"Anlıyorum. Ha, aklıma gelmişken sorayım Raul. Zoe'nin yanında 'Orman Perisi' senaryosunun bir kopyası varmış. Siz bu kopyaları dağıtıyor musunuz?"

Omuzunu silkti. "Bizim dağıttığımız yok. Fakat stüdyoda bir sürü kopya var. Onlardan birini almıştır. Hattâ belki de ilk senaryoyu kendisi talep etmiştir. Bilmiyorum. Swallow, her şeyi ona dikte ederdi. Kadın onun bütün yazılarını temize çekerdi. Neden sordun? Senaryonun nesi var, Shell?"

-"Her halde bir şeyi yoktu. O senaryoyu olduğu gibi tatbik ediyorsunuz değil mi? Yani eseri olduğu gibi filme alıyorsunuz?"

Başını salladı."Önce kısa bir mevzu hazırlanır. Bunun üstünde epeyi uğraşılır. Sonra ilk

müsvedde yazılır. Bunu ikincisi ve hattâ üçüncüsü takip eder. Nihayet film hikâyesini veya senaryoyu hazırlarlar. Mamafih ekseriyetle son senaryoda da değişiklikler yapılır. Film çekilirken bir taraftan da bazı yerler değiştirilir."

-"Ne gibi?"

-"Meselâ Genova, filmde hususî sahne ister. Yahut bir sahneyi beğenmez. Hattâ ben bile bazı değişiklikler yapılmasını teklif ettim. " Gülümsedi. "Mamafih teklif ettiğim şeyler hiç de fena değildi.Her şeyden evvel seyircinin seviyesine düşmeliyiz."

Aklıma Archer Black'ın sözleri geldi. "Bu hesaba gore senaryo tam manâsıyla Swallow'un eseri sayılmıyor demek."

-"Ne münasebet. Hissedar olmana rağmen film endüstrisi hususunda hiç bir fikrin yok.Bu senaryoyu yazabilmek için Swallow 'dan başka iki yazar daha çalıştı." Yine omuzunu silkti. "Mevzu onun kafasından çıktı tabii. İlk senaryo onun. Fakat dediğim gibi çok değişiklikler yaptık. Sonra King, kendi rolünün daha zenginleştirilmesini istedi."

-"Yani onun kasılıp adele göstermesi ve arada sırada hırlaması için bir kaç sahne daha ilâve ettiniz."

Bir kahkaha attı. "Onun gibi bir şey. Gel sana yaptıklarımızdan biri göstereyim."

Raul ayağa kalktı.Birlikte ileride oturan bir kadının yanına gittik. Kadının kucağında kalın bir senaryo vardı. Raul, bunu alıp sahifelerini çevirdi. "İşte senaryonun son hali."

-"Peki o kırmızı kalemle çizilenler nedir?"

Raul, çabucak sahifeleri çevirerek üstüne kocaman bir kırmızı X konulmuş birini işaret

etti. "Bu senaryoda yapılan değişikliklerden biri bu. Bu sahneyi çıkardık. Zira bütçemiz bunu çevirmeğe müsait değildi. Bazı sahneleri olduğu gibi attık. Bir kısmını da değiştirip daha ucuz hale getirdik."

-"Bütçeniz ne alemde?"

Raul, kalın bıyığını dişledi. "Zannedersem fena değil." Senaryoyu kadına iade etti. "Şimdilik bütçe şikâyetimiz yok. Fakat masraf çıkarsa yıkılırız. Masrafla paramız başa baş gidiyor." Kaşını kaldırarak beni süzdü. "Her halde sen de bunun farkındasın."

-"Farkında olmaz olur muyum? Bu işi bilmeseydim bile Genova'dan öğrenirdim. Adam en az yirmi kere aynı şeyi söyledi."

Neşeli neşeli güldü. "Haklısın." Başını çevirip saz kulübeye baktı. "Bizimkiler hazırlanmış. Artık işe devam etmeliyim. Daha sonra görüşürüz değil mi?"

-"Tabii... Raul, şey... Evelyn'in dönmesine senin kadar sevindiğimi söylemeliyim."

Tebessüm edince yüzü aydınlandı. "Çok teşekkür ederim, dostum. Bu habere memnun olacağını biliyordum." Yanımdan uzaklaşırken sağa sola emirler vermeğe başladı.

Biri koluma dokunduğu için döndüm. Helen karşımda duruyordu. Güneşte saçları pırıl pırıl parlıyordu. Manâlı manâlı beni süzerek, "Merhaba," dedi. "Beni hatırladın mı?"

Eskisi gibi neş'eli değildi. Bir hayli durgundu. Gözlerinde sitem dolu bir ifade belirmişti. İçimi çektim. "Seni nasıl unutabilirim? Yalnız sana bir şey söyleyeceğim. Dün gece seni bırakıp gitmem iyi oldu."

Gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?"

-"Telefon ettiğim zaman olanları biliyorsun. Doğru Sherry'nin evine gittim. Kadının başı

belâdaymış meğer. Biri kafasına bir darbe indirip onu bayıltmış."

Hayretle, "Ne?" diye sordu. "Başına mı vurmuşlar. Sahi mi söylüyorsun, Shell?"

-"Evet, yavrum. Ben gittiğimde onu baygın buldum. Bu arada biri de beni vurmağa kalktı. Ama neyse isabet ettiremedi." Gayri ihtiyarı elimi koltuk altıma götürdüm. Tabancamı çekecektim. Sonra aklım başıma geldi. Silâhı Sherry'e bırakmıştım.Elimi çekip devam ettim. "Ben de o şahısa bir kaç kurşun sıktım. Ama isabet ettiremedim sanırım." Tatsız bir hisse kapılmıştım. Nedense silahımın olmaması beni üzmüştü. Halbuki bu kalabalıkta bana bir şey yapamazlardı. Mamafih burası Hollywood'du. Hattâ kafama bir füzenin inmesi bile kabildi. Gayri ihtiyarı başımı kaldırıp gök yüzüne baktım.

Helen heyecanla bağırdı. "Çok üzüldüm, Shell. Geçmiş olsun. Mamafih bir bakıma da memnun oldum."

Hayretle yüzüne baktım. "Anlamadım."

-"Şey.." Mahçup bir tavırla gülümsedi. "Yanlış anlama. Dün akşam beni bırakıp gidince sana çok kızdım. Hattâ beni istemediğine kanaat getirdim. Kaçmak için o bahaneyi icat ettiğini sandım. Demek hakikaten mühim bir bir şey oldu?"

-"Aman Helen," diye mırıldandım. "Saçmalama kuzum. Bunu anlıyacağını sanıyordum. Senin yanından ayrılmak istemediğimi fark etmiştin herhalde. Telefondan şüphelenmeseydim, seni kat'iyen bırakıp gitmezdim. Halimden de belliydi bu."

Genç kadın, tatlı tatlı tebessüm etti."Haklısın, budalalık etmişim.Peki, Shell..Neden geri dönmedin? Yani neden tekrar gelmedin?"

İçimden Helen'e küfrü bastım.Şimdi böyle suallerin sırası mıydı? Evet, Helen çok güzel

bir kadındı. Onun bir heykelini yapıp bal gibi Seks ilâhesi diye dikebilirlerdi. Fevkalâde cazip bir mahlûktu. Güzellikten başka cilâsı da vardı. Nasıl konuşacağını, hareket edeceğini ve kendisini beğendirmek için neler yapacağını biliyordu. Ben ne cevap vereceğimi düşünürken o konuşmasına devam etti. Tereddütümü de fark etmişti tabii. "Neyse ciddi bir şey olmadığına sevindim. Beni nasıl buluyorsun, Shell?"

Genç kadın, kahverengi pantalon, beyaz erkek gömleği giymişti. Ayakkabıları topuksuz olduğu için o kadar boylu durmuyordu. Ama yine de enfesti.

-"Tam manâsıyla bir yıldızsın," diye cevap verdim. "Fakat bu kılık 'Orman Perisi'ne uymuyor değil mi?"

Başını salladı. "Öyle. Yalnız bugün fazla işim yok. Daha sonra mühim bir sahnem var. King, bir ağaçtan atlayıp beni kurtarıyor."

-"Seni omuzuna vurup taşıyacaksa o sahneyi görmek isterim. Geçen sefer ki sahne çok hoşuma gitti."

Bu sefer tuhaf tuhaf güldü. Gözlerinde yine o ihtiraslı ifade belirmişti. "King, beni sırtına vurmuyor bu sahnede. Ama sen istersen....." Sözünü bitiremedi.

-"Neyi istersem?"

Tebessümü siliniverdi. "Hiç.. Bu bahsi kapatalım."

Bir müddet havadan sudan bahsettik. O sırada yeni sahneyi çekmeğe başladılar. Biz de sustuk. Bu sahne bitince herkes kameraları filân toplamağa başladı.

-"Elli metre öteye gideceğiz. Orada da bir kaç sahne çekilecek.Ondan sonra da sıra büyük sahneye gelecek."

-"Senin olduğun sahneye mi?"

-"Evet. Mamafih, daha epeyi vakit var. O kısmı saat dörtten evvel çekemezler." Bir şey daha söyliyecekti ama nedense vazgeçti. Kısa bir sessizlik oldu. Helen, bana bakmadan ilâve etti. "Ben bu arada küçük göle giderim her halde. Orası çok güzel." -"Göl nerede?"

-"Ağaçların arasında. Buradan sekiz yüz metre kadar ileride."

Oraya nasıl gideceğimi bana uzun uzun anlattı. Gölün yolunu iki defa tarif etti. "O kadar güzel bir yer ki orası... Bazı sahneleri orada çekmemelerine şaştım. Ama nedense gölün civarına bile gitmiyorlar."

-"Ya öyle mi? Çok tuhaf."

-"Hem çok sâkin bir yer. Haydi biz de diğerlerinin peşinden gidelim."

Adamların peşine takılıp başka bir düzlüğe çıktık. Makineleri yerleştirmeğe başladılar. Burası daha serindi. Ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş de insanı o kadar yakmıyordu. Los Angeles'de doğup büyümeme rağmen burasını ilk defa görüyordum. Doğrusu yeri çok beğenmiştim. Burada bir ay dinlenebilirdim.

Birdenbire aklıma bir şey geldi. "Bugünkü Crier'i gördün mü?"

-"Hayır . Mühim bir şey mi vardı. İstersen sana bir gazete bulayım."

-"Teşekkür ederim, Helen. Lüzûm yok. Birlikte arayalım. Belki birinde vardır."

-"Hayır," diye israr etti. "Sen burada bekle ben gazeteyi bulup getiririm." Tatile çıkmış bir çocuk gibi neş'eli neş'eli gülerekyanımdan ayrıldı.

Bir kaç dakika sonra da elinde bir gazeteyle döndü. "İşte Crier'i buldum."

-"Çok teşekkür ederim, yavrum." Gazeteyi açarak, 'Anahtar Deliğindeki Göz'ü buldum. Yazıyı

baştan sonuna kadar okudum. Sonunda da apıştım. Fanny Hilman, dün kendisine bağırmamın intikamını almıştı. Yazıyı bir kere daha okudum:

'Şehrin on binlerce hususi hafiyesinden biri olan Shell Scott, dün büroma gelerek beni ziyaret etti. Kendisi bir gün evvel size bahsettiğim Zoe Towsend'in katiliniyakalıyarak büroma getirmek niyetinde. Daha doğrusu bana böyle söyledi. Shell Scott, Polis Müdürüyle rekabete kalkıyor galiba?'

Kendi kendime,"Allahın belâsı kaltak!" diye mırıldandım.

Helen, hayretle bağırdı. "Ne dedin?" Anlaşılan sesim biraz yüksek çıkmıştı.

-"Kusura bakma, yavrum. Yüksekses ledüşünüyordum." Gazeteyi ona verip yazıyı işaret ettim. Helen bunu dikkatle okuyup yüzüme baktı.

-"Öyle mi, Shell? Yani kadına bunu söyledin mi?"

-"Helen, bu ihtiyar keçinin sütununda okuduğun hiç bir şeye inanma. Zaten bu kadının yazılarını okumamak daha doğru." Kaşlarımı çattım. "Kadına bunu söyledim. Fakat bu şekilde değil. Kendisini de boğması için Zoe'nin katilini getireceğimi haykırdım. O sözlerimin bir kısmını almış . Yani buna tam manasıyla yalan da denilemez. Fakat doğru da değil. Bu kadın bana musallat oldu bir kere. Ne yapsam yapayım, yakamı bırakmıyacak."

Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimin önünde Fanny'i canlandırdım. Neler tahayyül ediyordum bilseniz. Fanny'i vahşi atlar tepiyordu. Bir silindir ona çarpıyordu.....

Dalmışım, Helen koluma dokununca kendime geldim. "Sonra görüşürüz, Shell. Canın sıkılırsa küçük göle gel.Orası çok güzel. Yalnız gelecek olursan gürültü etmelisin.Zira belki ben

yüzerim." .

-"Tabii, tabii yavrum. Belki görüşürüz."

Genç kadın, bir iki kelime daha söyledikten sonra yanımdan ayrıldı. Ben de bulunduğum yerden uzaklaşmağa karar verdim. Film çekmeğe başladıkları sırada kameraların en az elli metre gerisinde olmalıydım. Bir ara başımı çevirince Raul'la konuşan King'i gördüm.Serseri yine kaplan postuna bürünmüştü. Onların arkasında duran Swallow'u da fark ettim.Bugün krem rengi spor bir ceket giymişti. Kahverengi gömleği ve açık yeşil pantalonuyla bir mankenden farksızdı. Bu adamın elbiseleri daima tiril tiril ütülü ve iyi cinstendi. Fakat fazla süslüydü o. Bu yeşil pantalonu nereden bulmuştu? Swallow, yarı çıplak orman kızlarıyla konuşuyordu. Onlara doğru yürüdüm...

Daha aramızda on metre varken Swallow beni gördü. Sanki can ciğer dostmuşuz gibi, "Merhaba, Scott," diye haykırdı. "Nasılsın dostum? Sen de hep içimizde dolaşıyorsun artık. Galiba filmcilik hoşuna gitti. Yoksa aktörlüğe mi merak sardın?"

Serseri yine İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Ben de aynı aksanla kendisine cevap verdim. "Evet, öyle oldu.İngiliz bozuntusu züppe..."

Swallow'un yüzü allak bullak oldu. Bir an suratının derileri aşağıya sarkmış gibi geldi bana. Güç belâ kendisini topladı. Fakat artık eskisi gibi neşeli değildi. Bana hakaret etmek için biraz düşündü. Nihayet, dudak büktü. "Dedektif.. Meşhur dedektif." Bu kelimeleri tükürür gibi söylemişti. Bir an gırtlağına sarılmayı düşündüm ama kendimi tuttum. "Neden buraya geldin, Scott?"

-"Bir kaç kişiyle konuşacağım, Swallow. Bunların başında da sen varsın."

-"Tabii... Tabii. Benimle istediğin kadar konuşabilirsin."

Serseri aklı sıra benimle alay ediyordu. Benimle konuşmağa lütfen tenezzül ediyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Bunu da anlamamazlıktangeldim. "Burası çok kalabalık. Şöyle tenha bir yer bulsak."

İki güzel kadın merakla bizi dinliyorlardı. Swallow, onlardan birinin kalçasını okşayıp kulağına bir şeyler söyledi. Genç kadın, gülümsiyerek başını salladı. Swallow, onlardan ayrıldı. Beraber yürüdük.

Swallow, bir ağacın yanında durdu. Lastik altlı kahverengi süet ayakkabısını kaldırıp ağacın kütüğüne dayadı. "Konuşabiliriz. İstediğin nedir, Scott?"

Mühim, bir şey öğrenemiyeceğimi biliyordum. Yalnız bu kendisinden emin züppeyi biraz şaşırtmak ve sinirlendirmek istiyordum. "Pek alâ, Swallow. Her şeyden önce bana dün gece sekizde nerde olduğunu söyle."

Eski zaman aktörleri gibi bir kaşını iki santim havaya kaldırdı. Hepsi bu kadar. Kendisine saati sorsaydım da aynı şeyi yapacaktı herhalde. "Çok tuhaf dün gece o saatte evdeydim. Televizyon seyrediyordum. Bu kadar mühim mi?"

-"Gece sekizde bana ateş etmiş olabileceğini düşündüm de... ."

Cevap vermedi. Fakat yüzündeki o alaylı ifade kayboldu. Ya şaşırmıştı ya da endişelenmişti. "Sana ateş etmek mi? Allah Allah neden sana ateş edecek mişim sanki?"

-"Orasını ben de bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ama bir kere sormayı uygun buldum. Zira bana ateş eden şahsın Zoe Townsend'le alâkası olduğuna inanıyorum."

Pis pis güldü. "Zannedersem benim buişle bir ilgim olmadığını anlamıştın. Listeden benim adımı silmiştin."

Gözlerinin içine baktım. "O vakit Zoe'nin hamile olduğunu bilmiyordum. Polisten öğrendim bunu."

-"Oh," Dudağını dişlemeğe başladı."Peki bunun benimle ne alâkası var?" Artık kendisinden pek emin değildi. Poz almayı da unutmuştu.

-"Numara yapmaktan vazgeç, Swallow." diye homurdandım."Bunun seninle ne ilgisi olduğunu biliyorsun. Senin ahlâk telâkkilerin veya ahlâksızlığın beni alâkadar etmiyor. Sadece Zoe'nin senden hamile kalmasıyla meşgûlüm.Bu arada kadının öldürülmüş olduğunu da aklımızdan çıkarmıyalım."

-"Bir dakika dur!" Uzun bir nutuk çekecekmiş gibi derin bir nefes aldı. "Sözlerinin doğru olmadığını biliyorsun. Bu işle ilgim yok.Bu tip iddiaları da şiddetle reddederim. Hem ortada bir delil de olamaz. Zoe'nin hamileolduğunu söylüyorsun. Demek kadının biriyle alâkası varmış O bir adamla sevişmiş olacak. Dediğin gibi çocuk benim değil. Ben salyalı veletlerden nefret ederim. Fakat çocuk benim olsaydı tereddüt etmeden Zoe'yle evlenirdim. Aslında evlilik komik bir şey. Buna rağmen gülünç mevkiye düşmeği kabul ederdim. " Susup yüzüme baktı.Galiba kendisini alkışlamamı istiyordu.

Konuşmasını biliyordu. Fakat söylediği sözler çok duyulmuş şeylerdi. Sesimi çıkarmadım dayanamadı tabii. "Hem bana inanıp inanmaman mühim değil Scott. Senin fikirlerin bana vız gelir. Dün gece yaptıklarım ise...." Bana uzun uzun televizyondan seyrettiği piyesi anlattı. Bu arada evde yalnız olduğunu ve sözlerinin doğruluğunu ispat edecek bir şahidi bulunmadığını da belirtti. Benim fikrime aldırmamakla beraber kendisini temize çıkarmak için çare arıyordu. "Hem benim Zoe'yi

öldürmeme imkân yoktu. Bunu sen de biliyorsun. Sana ateş etmeme gelince, " Omuzunu silkti. "Büyük hafiyemiz Scott'a ilişmek aklımdan geçmedi. Zira ben hiç bir şeye ateş etmem."

'Hiç bir insana ateş etmem' deseydi daha memnun olacaktım. Ama o beni insan yerine koymuyordu anlaşılan.' Namussuza sinirleniyordum. Fakat bana samimi konuşmuş gibi geldi. Yalan attığını sanmıyordum.

-"Pek alâ, Swallow," dedim. "Bana hak vereceğini umarım. Bana ateş eden adamı arıyorum. Onu öldürmek niyetindeyim."

Nedense bu sözlerim hoşuma gitti. Dost bir tavırla tebessüm etti. "Onu bulacağını ümid ederim, Scott."

-"Bundan eminim. Ha, sana başka bir şey daha soracaktım. Zoe'nin Perşembe gecesi Raul'un evine gelmek üzere yola çıktığını biliyorsun."

Başını salladı. "Kadın, senin şehirden kaçacağını söylemiş. Yani buradan uzaklaşmana sebep olacağını iddia etmiş. Bunun...."

Sustum. Zira Swallow'un yüzü yine allak bullak olmuştu. Bir kaç kere yutkundu. Sonra güç belâ kendisini topladı. Ama rengi bir hayli solmuştu. Dudakları da titriyordu. "Beni şehirden mi kaçıracakmış? Ömrümde bu kadar saçma bir şey duymadım. Kadın, nereden bu fikre sahip olmuş acaba? Çok tuhaf doğrusu."

-"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu Zoe'nin aklına nereden gelmiş dersin?"

Sesini çıkarmadı. Devam ettim. "Bu filmin senaryosunu yazdığına göre bilirsin, Zoe'nin eşyaları arasında 'Orman Perisi'nin bir kopyası var. Kadının bu senaryoyu neden aldığını tahmin edebilirsin her halde."

Bu sualim onu rahatsız etmişti. "Neden senaryonun bir kopyasını almasın? Stüdyoda bir sürü

kopya var. Hem bunlar bedava." Kahkaha attı ama sesi pek titrekti.

Sesimi çıkarmadım. Devam edeceğini umuyordum. Fakat o sustu. Suallerimi bekliyordu. Bir kaç dakika daha konuştuk ama mühim bir şey öğrenemedim. Nihayet onu bıraktım.Çekilen filmi seyretmeğe gittim. Swallow da esmer kadının yanına döndü.

O sahne çekildikten sonra Raul'un yanına gittim. King, de oradaydı.Goril yine suratlıydı.

Raul'a "İşler nasıl gidiyor?" diye sordum.

-"Fena değil, Shell. Şimdi Douglas'ın bir sahnesini çekeceğiz. İstersen sen de gel."

King, bana müthiş bir nazar atfetti. Aklı sıra beni korkutacağını sanıyordu. Raul'a tebessüm ettim. "Memnun olurum. Yeni işim hakkında bir şeyler öğrenmeliyim."

King, ilk defa ağzını açtı. Galiba benim hafiyelikten bahsettiğimi sanmıştı. "İşini öğrensen fena olmaz."

Ona aldırış bile etmedim. Raul'la birlikte yürüdük. Ben Raul'un sağındaydım. Goril de solunda. Üçümüz ağaçların arasına daldık. Doğrusu burası balta girmemiş bir ormanı hatırlatıyordu. Genova'nın adamları burada epeyi çalışmışlardı. Ağaçların arasına türlü türlü plastik sarmaşıklar, otlar, çiçekler yerleştirmişler, hattâ bir patika bile yapmışlardı. Biz patikadan geçtik. Raul, ulu bir ağacı işaret etti. "İşte bu. Kullanacağın ip de orada . Tam platformun yanında."

Oradan geçerken baktım. Ağacın yan tarafında tahtadan bir platform vardı. Altı metre yüksekliğindeydi bu. Konuşmadan ilerledik.Raul, başka bir ağacın yanında durdu. Bunun kalın gövdesine bir merdiven dayanmıştı. Ben de arkadaşımın yanına sokuldum.Raul güldü. "Böylece film dünyası hakkında malûmatın artıyor, Shell."

Sonra King'e döndü. O konuşmağa başlayınca ben büyülenmiş gibi kaldım."Douglas, sen şimdi goriller gibi kaçıyorsun.Hayvanlar sana çok kızmışlar. Bu ağaca fırlayarak olanca sesinle aaaeeeee-iiii, diye bağırıyorsun."

Demek King, ağaca fırlayacaktı. Merdivene baktım. Tam on iki basamağı vardı. Doğrusu King, iyi fırlayacaktı.

Raul, devam etti. "Onların yaklaştıklarını duyuyorsun.Peşinde on goril var. Hepsiyle birden başa çıkman imkânsız. Hem zaten yamyamların biraz ileride kazıklara bağladıkları kadınları yaktıklarını da biliyorsun. Bu arada anneni de kızartmalarına mani olman lâzım. Yâni tam manâsıyla müşkül bir durumdasın."

Doğrusu buna ben de inandım.Bruta'nın hali yamandı. Bu kadar işle nasıl uğraşacaktı?

-"Bu arada biz kadınları ekrana alacağız. Onlar senin haykırmanı duymuşlar. Neredeyse kurtulacaklarını biliyorlar. Ondan sonra seni çekeceğiz. Sen ipi yakaladığın gibi öbür ağaca geçeceksin. Sonra oradaki ipi tutacaksın. Karşı tarafa sallanacaksın. Böylece tam açıklığın yanına geleceksin. İpi bırakıp aşağıya atlıyacaksın. Kazığa bağlanmış yanan genç kadının yanına ineceksin."

Bruta, "Peki," dedi.

Raul, eliyle karşıyı işaret etti. "Biz orasını tamamiyle temizledik. Filmi yukarıdan alacağız. Sen sanki dallara takılmamak için bütün gayretini sarfediyormuş gibi gözükeceksin. Halbuki aslında böyle bir şey yok. İpe tutunup tutunup sallanacaksın. Cup aşağıya atlıyacaksın. Kadını kurtaracaksın."

Bruta, "Kolay," dedi.

Bir müddet daha konuştular. Daha doğrusu Raul, konuşuyor, Bruta da bir kelime söylüyordu. Ben sola doğru gidip etrafıma bakındım. İleride

otlar seyreliyordu. Orada elle yazılmış bir levha dikkatimi çekti. Yaklaşıp bakacağım sırada Raul'un bağırdığını duydum. "Dikkat et, Shell. Aşağısı uçurum."

Arkadaşıma teşekkür edip birkaç adım attım. Levhaya baktım. Aşağıda uçurum olduğunu ve dikkatli bulunulmasını bildiriyordu bu. Ben de usul usul yaklaştım. Tam ortada bir açıklık vardı. Aşağıya bakınca şaşırdım. Zira çimenlik ve otluk arazi birdenbire bitiyordu. Aşağıda kayalık bir sarp yamaç vardı.

Kayalara bakarken burada insanın kolaylıkla kazaya uğrayabileceğini düşündüm. Belki de beni itip uçuruma yuvarlamağa kalkarlardı. Boğazıma bir şey takıldı sanki. Silâhım yoktu. Raul'la King'de arkamdaydılar. Telâşla döndüm. Fakat ikisi de hararetli hararetli filmi konuşuyorlardı. Boşuna korktuğum için kendi kendime kızarak onlara yaklaştım. Ama yine de bacaklarım titriyordu.

King, beni görünce, "Allah aşkına hafiye," dedi. "Ayak altında dolaşmaktan vazgeç. Neden bir oyuk veya kovuğa girmiyorsun? Yahut kendini uçurumdan aşağı at."

-"Sen de neden çeneni tutmuyorsun, King?"

Tuhaf tuhaf güldü. "Artık sen fazla ileri gittin. Anlaşılan seninle dost olmamız imkânsız."

Omuzlarını geriye atarak karşıma dikildi. Ben de onun gözlerine baktım. Boyu benden beş santim kısa olduğu için hafifçe başımı eğmiştim. O vakit King'in gözlerinin birbirine çok yakın olduğunu fark ettim. Sâkin bir tavırla konuştum. "Beni dinle ahbap. Artık aklını başına toplamalısın. Dün senin aptal suratını allak bullak etmememin bir sebebi vardı. Senden korktuğumu sanma. Sadece Genova, bu Allah'ın belâsı filmi mahvetmeğe çalıştığımı sanıyor. Bir kaç kemiğini kırmak bana

büyük zevk verecek. Ama şimdilik sana ilişmiyeceğim. Zira hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Budalalara bile yardım etmek gerektiğine inanıyorum."

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıp gözlerini kırpıştırdı. Sözlerimi güç belâ anlamıştı. Birdenbire sinirlendi, "Tabii. Tabii. Benden korktuğunu itiraf etmiyeceksin. Şurada seninle ikimiz....."

Raul, onun kolunu tuttu. "Douglas, ricaederim kendine gel. Shell, sen de sakin ol. O kadar istiyorsanız gelecek hafta dövüşürsünüz. Film çekilirken böyle şeyler istemem. Zaten başımızdertte. Bir de sizinle uğraşmayalım."

Ben geri çekilip mahçup bir tavırla gülümsedim. "Haklısın, Raul. Birdenbire kendime hakim olamadım. Kusura bakma."

King, "Sen de hemen kaçıyorsun," diye homurdandı.

O zaman müstehcen bir küfür salladım. King denilen serserinin kafası çalışmıyordu. Vücûdu gelişmiş ama beyni olduğu gibi kalmıştı. Onun için başı sıkışınca işi döğüşle halledeceğini sanıyordu, "Pek alâ, King. Beni korkuttun. Korkudan tir tir titriyorum. Bir an evvel buradan bas git. Zira titremem geçebilir. O vakit ne olacağını bilmem." Namussuza saldırmamak için kendimi güç tutuyordum.

Raul, King'in kolundan çekti. "Gel, Douglas. Her halde seti hazırlamışlardır. Oraya gidip bir bakalım."

King, homurdandı. Sonra etrafına bakındı. Durdu durdu ve nihayat ayaklarının dibine tükürdü. Kabara kabara yürüdü. Ormanların Kralı olduğunu hatırlamıştı galiba.

Onların arkasından baktım. Nihayet gözden kayboldular. O vakit yumruklarımı gevşettim. Vücûdum ter içinde kalmıştı. Yüz adelelerim de ge-

rilmişti.

Ben de dönüp aksi istikamete gittim. Kameralardan, sette çalışanlardan, King ve Genovadan uzaklaşmak istiyordum. Zira artık bu iş fena halde canımı sıkmağa başlamıştı. Dalgın dalgın yürürken birdenbire aklım başıma geldi. Ben göle doğru yürüyordum. Helen'in bahsettiği sakin ve küçük göle doğru.

Bir an durup düşündüm. Sonra adımlarımı sıklaştırdım. Artık nereye gittiğimi biliyordum.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Helen'i göremedim. Dahadoğrusuonu fark edemedim. Genç kadının 'göl' diye bahsettiği şey şöyle büyükçe bir su birikintisiydi. Uzunluğu yüz metre kadar vardı sanırım. Gölün etrafı ağaçlarla kaplıydı. Onun için insan kıyıya gelmedikçe suyu göremiyordu. Helen'e hak verdim. Burası çok sessiz ve sakin bir yerdi. Kenardaki kayalardan birinin üstüne oturdum.Güneş yüzümü yakıyordu.

-"Merhaba! Ben de seni bekliyordum'."

Önce sesin nereden geldiğini tayin edemedim. Fakat Helen'in sesini tanımıştım tabii. Etrafıma bakındım. Nihayet elli metre kadar uzakta suyun dalgalandığını gördüm. Helen oradaydı.Yüzüyordu galiba. Başına da beyaz bir deniz şapkası giymişti. Gümüş rengi saçlarını ıslatmak istememişti demek.

Genç kadın neşeli neşeli gülerek yüzmeğe devam etti. "Haydi gel, Shell' Su çok güzel!"

-"İmkânı yok, Helen. Şortumu getirmedim."

Bir kahkaha attı. "Çok çekingensin sen. Bu kadar sıkılacak bir şey yok." Dönüp bana doğru yüzmeğe başladı. Krovl yüzüyordu. Bronzlaşmış kolları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Yaklaşınca onun çıplak olmadığını gördüm. helen, beyaz bir bikini giymişti.

Biraz daha yakınıma gelince bikininin çok dar olduğunu da fark ettim. İki mendil parçasından ibaretti bu galiba. Genç kadın bana daima mayo giydiğini söylemişti. Fakat sırtındaki şeye mayo de-

mek doğru değildi.

Genç kadın, yüzmekten vazgeçerek yere bastı. Ağır ağır bana yaklaştı. "Merhaba, Shell. Ben de mayolu değilim. Yani sırtımda mayomyok."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Demek benim bikini sandığım beyaz şeyler Helen'in güneşten yanmamış cildiydi. "Çok enteresan, yavrum. Ben de bikininin fazla dar olduğunu düşünüyordum."

Helen'in sadece başıyla omuzları suyun dışındaydı. Onun için vücûdunu pek göremiyordum. Fakat suyun altında beyaz kısımlar pırıl pırıl parlıyordu.

Genç kadın, "Gelecek misin?" diye sordu. Sonra kıkır kıkır güldü. "Su o kadar hoş ki... Bayılacaksın, Shell. Haydi gel. Bak ne kadar memnun kalacaksın."

-"Bundan eminim ama...."

-"Burada yalnızız. Şimdiye kadar kimse gelmedi buraya. Dünyayla tamamiyle ilgimizi kesmişiz gibi bir şey bu. Haydi gel. Seninle yarış edelim."

Bir şey söyliyemedim. Aptal aptal Helen'e baktım. O halâ tebessüm ediyordu. Benim kımıldamadığımı görünce birdenbire suyun yüzüne çıkıp sırt üstü yattı. Ağır ağır yüzmeğe başladı. Ben halâ onu seyrediyordum. "Geleceğini ümid etmiştim, Shell. Haydi çabuk ol. Hemen soyun. Elbisenle suya girip yüzemezsin. Kararını ver artık. Bu son fırsat. Haydi Shell. Çabuk ol."

Dönüp ağır ağır kıyıdan uzaklaştı. Bir an bu durumu düşündüm. Bu güzel kadına çok kabalık etmiştim. Aslında onu üzmek istememiştim. Fakat bazı hadiseler yüzünden buna mecbur olmuştum. Genç kadın, kendisini neden üzdüğümü düşünecekti tabii. Belki de cazibesini kaybettiğini sanacaktı. O takdirde de kendisine itimadı kalmıyacaktı. Böyle bir şey yapmağa hakkım yoktu. Hayır, hiç hakkım yoktu.

Hem su da beni çekiyordu. Kalkıp kayanın arkasına geçtim ve elbisemi çıkardım. Artık kararımı vermiştim. Bunu Helen'e borçluydum. Hoş, bunu asıl kendime de borçluydum ya.

Artık suya girebilirdim. Ama yine de kayanın arkasından çıkamadım. Aklıma Sherry gelmişti. Fakat artık kaçmam imkânsızdı. Zaten açıkçasını isterseniz ben de kaçmayı arzu etmiyordum. Ama yine de tereddüt ediyordum. İçimde tuhaf bir his vardı.

Helen, yirmi metre kadar ileriden, "Çabuk ol, Shell." diye seslendi. "Gelsene..."

Kayanın arkasından çıkıp suya koştum. Kendimi bıraktım. Helen, neş'eli bir çığlık attı. Ben de bağırmıştım. Sonra sür'atle Helen'e doğru yüzmeğe başladım.

Genç kadın, yüzmekten vazgeçmiş beni bekliyordu. Öyle benimle yarışa filân da niyeti yoktu. Aramızda beş metre kalınca ona baktım. Helen sırt üstü yatmıştı. Bir yere gidecek de değildi galiba.

Genç kadın, bağırdı. "Neyse gelebildin. Tereddüdüne bir manâ verememiştim doğrusu. Su ne kadar güzel değil mi?"

-"Öyle." Ağır ağır Helen'e yaklaştım.

Helen, seslendi. "Dur ben geliyorum."

Nasıl oldu bilmem birdenbire yüz yüze geldik.

Helen, gülerek benden uzaklaştı. Sonra yine dönüp yanıma geldi. "Sana suyun çok hoş olduğunu söylemiştim, Shell. Ne kadar güzel değil mi?"

-"Fevkalâde." Dayanamıyarak ilâve ettim. "Fakat bu gidişle boğulabilirim."

Genç kadın, yüzüyor, etrafımda daireler çiziyordu. Bir taraftan da neş'eli neş'eli gülmekteydi. Son derece rahat ve tabii hareket ediyordu. Onun ahlâk telâkkileri başkalarınınkine pek uymu-

yordu. Fakat Helen, ahlâksız değildi. Bir bakıma son derece dürüst bir insandı. Sadece bazı kaidelere aldırış etmiyrdu.

Helen bir deniz kızından farksızdı. Suda vücûdu yaldızlıymış gibi parlıyordu. Yüzerken hareketleri son derece ahenkliydi. Hem sanki suda yaşayan bir mahlûkmuş gibiydi o. Bir an onun efsanevî bir deniz ilâhesi olduğunu sandım.

Genç kadın benden uzaklaşmıştı. Bir kaç kulaç atarak ona yetiştim. Omuzlarından tutarak aşağıya çektim. Artık birbirimize sıkı sıkı sarılmıştık. Ama Helen, yine kollarımın arasından sıyrıldı. Suyun yüzüne çıkarak küçük gölün karşı sahiline doğru yüzdü. Ben de peşinden gittim.

Helen, sudan çıkarak otlara basa basa ilerledi. Sonra dönerek beni bekledi. Bir iki adımda ona yetiştim. Dudaklarımız birleşti. Kızgın güneş yüzümü yakıyordu. Helen'in kalbinin atışlarını duyuyordum. Benim kalbim de deli gibi çarpıyordu.....

Epeyidir konuşuyorduk. Helen'e Los Angeles'de geçirdiğim hayatı, Bahriye silahendazı olarak harbe gitmemi ve başımdan geçenleri anlatmıştım. Genç kadın da bana hayatından bahsetmişti. Colorado'nun ufak bir kasabasında doğmuştu. Küçük yaştan beri aktris olmak istiyordu. Onun için epeyi uğrasmış ve talihini denemişti.

Genç kadın, çimenlerin üstünde doğrularak, "Stüdyoda bana bir tecrübe filmi çevirttiler," diye devam etti. "Ondan sonra da Paramount'da ikinci derece rollere çıktım. Fakat nedense Kontratımı yenilemediler. Ondan sonra Genova bana 'Orman Kadını' filminin baş rolünü verdi. 'Orman Perisi' ise Genova hesabına çevirdiğim ikinci film."

-"Film çevirdiğim zaman sanabaş rolüvereceğimden emin olabilirsin yavrum."

-"Ya? Sen film mi çevireceksin?"

-"Hayır."

-"Her şeye rağmen teşekkür ederim." Başını kaldırıp vücûduna baktı. "Dikkatli olmalıyım. Yoksa güneşte yanacağım."

-"O halde giyin. Ama biraz güneş yanığının ne zararı olabilir sanki? Herhalde vücûdumun her tarafı soyulacak." Sırıttım. "Galiba sırtım soyulmağa başladı bile."

Helen, bir kahkaha attı. "Öyle mi?..Biliyor musun, Shell. Beni beğenmediğini sanıyordum. Kendimde bir eksiklik olduğuna kanaat getirmiştim."

-"Şimdi bunun doğru olmadığını anladın."

-"Öyle...Yüzmeğe geldiğine memnun musun?"

-"Buna cevap vermem lâzım mı yani?"

Helen, ciddileşti. "Bana kalırsa ikimiz de yüzmesini iyi biliyoruz. Öyle değil mi Shell?"

-"Kabul. Yalnız bir an evvel giyinmeni tavsiye ederim. Zira..."

Helen bir kahkaha atarak ayağa fırladı. Suya koştu. Ben de güç belâ ayağa kalktım. Fakat o bağırdı. "Sen orada kal. Üstüm ot içinde... Giyinip sete dönmem lâzım."

-"Peki elbisen... Yani giydiğin şeyler nerede?"

Güldü. "Orada. Ağaçların arasında. Ben hemen giyineceğim."

Ben de başımı kaldırıp karşı tarafa baktım. Arkasına elbiselerimi gizlediğim kaya çok küçük gözüküyordu. Acaba oraya kadar yüzebilecek miydim?"

Helen, baktığım yeri görmüştü. "Seninle orada buluşuruz, Shell."

-"Pek alâ."

Genç kadın, bir ağacın arkasına geçip gözden kayboldu. Ben de Mişigan Gölüne baktım. Biraz daha baktığım takdirde küçük gölün gözümde Atlantik kadar büyüyeceğini biliyordum.

Otuz metre kadar yüzdükten sonra durdum. Sırt üstü yatıp dinlendim. Belki de bu gölde kalıp boğulacaktım. Buna da bir sürü insan memnun olacaktı tabii. Fakat her erkeğe böyle bir ölüm nasip olmazdı.

Nihayet kâfi derecede dinlendiğime kanaat getirerek yüzmeğe karar verdim. Aynı anda burnumun dibinde su fışkırdı. Korkunç bir patlama duydum. Doğrusu çok tuhaftı bu. Patlama tıpkı tabanca sesine benziyordu. O suyun fışkırması da

garipti. Sanki suya düşen bir kurşun suları etrafa fışkırtmıştı. Şaşırmıştım. Acaba civarda avcılar mı vardı? İyi ama avcılar burada ne yakalayacaklardı? Tüfekle balık vurulduğunuda hiç işitmemiştim Başımı kaldırınca av mevsiminin açılmış olduğunu anladım. Artık Shell Scott'u vurmağa çalışıyorlardı.

Gölün sağ tarafında iki adam duruyordu. Aramızda kırk metre kadar bir mesafe kalmıştı sanırım. Birisinin elinde tabancası vardı. Galiba. Buna pek aldırmadım. Bu mesafeden tabanca kurşunu pek bir şey yapamazdı. Ama diğerinin tüfeği midemi bulandırdı doğrusu. Serseri tüfeğini omuzuna dayayıp nışan aldı. Ben de can havliyle yüzmeğe başladım. Bir yarış motörü de ancak benim kadar hızlı gidebilirdi. Bir uçan balık gibi suya dalıp dalıp çıkıyordum. Kollarım birer pervaneden farksızdı.

Sahile yaklaşmıştım. Fakat iki adam kıyıda koşuyorlardı. Yolumu kesmek niyetindeydiler. Bir an ne yapacağımı bilemedim. Sonra kafam sür'atle çalışmağa başladı. Beni öldürmek için bir kabak göndermişlerdi. Fakat o işe yaramamıstı Bu sefer peşimde iki kişi vardı. Demek bana çok sinirlenen bir insan ne pahasına olursa olsun ölmemi istiyordu. Hemen bir şeyler yapmadığım takdirde geberip gidecektim.

Ne yapacağıma karar verdim. Bu serserileri şaşırtmak için suyun dibinden gidecektim. O vakit beni göremiyeceklerdi. Ama nefes almak için bir ara suyun yüzüne çıkacaktım. Yakınlarına düştüğüm takdirde de kafama bir delik açacaklardı.

Göz ucuyla bakınca adamların koştuklarını gördüm. Sonra biri durup diz çöktü. Bana nışan aldığının farkındaydım. O anda dalmadım. Bu işten kurtulmam için adamın bana isabet ettirmemesi lâzımdı. Öyle olacağını umuyordum. Sola doğru

sür'atle yüzmeğe başladım. Böylece onlardan uzaklaşabileceğimi sanıyordum. İki saniye içinde sırtıma bir sürü kurşun saplanmış gibi geliyordu bana.

Ama neyse kurşun bana isabet etmedi. Silâhın patlamasını duydum. Kurşunsuyunyüzünüyalayarak geçti. Ben de can havliyle dalmıştım. Suyun dibine inince sür'atle yüzmeğe başladım. İki adamı son gördüğüm tarafa gidiyordum. Onların bu arada daha ilerlemiş olduklarını ümit etmekteydim.

Gözlerim açık yüzüyordum. Epey derinden gitmekteydim. Su kulaklarıma tazyik ediyordu. Başım da zonkluyordu. Göğsüm de gerilmişti. Ciğerlerim patlıyacak gibi olmuştu. Daha fazla dayanmama imkân yoktu. Fakat sahile yaklaşmış olduğumdan da emindim.

Neyse elim gölün dibine değdi. Su iyice sığlaşmıştı. Sahille aramda bir kaç metre vardı. Can havliyle bir kulaç daha attım. Sonra kafamı dışarıya çıkarttım. Sahile çıkar çıkmaz koşacaktım. Artık suyun içinde yürüyordum. Başımı çevirince iki adamın sol tarafta durduklarını gördüm. Aramızda otuz metre kadar bir mesafe vardı. İki serseri de halâ gölün ortasına bakıyorlardı.

Güç belâ ilerledim. O sırada da adamladan biri haykırdı. Tabanca ateş kustu. Bir kurşun başımın üstünden vızıldıyarak geçti. Göz ucuyla bakınca iki alçağın bana doğru koştuklarını gördüm. Can havliyle sudan çıkıp otların arasına daldım. İlerideki ağaç ve çalılar beni gizliyecekti. Hemen o tarafa doğru atıldım.

Biraz koştuktan sonra yavaşlamam icapetti. Zira başım dönmeğe başlamıştı. Gözlerimin önünde benekler uçuşuyordu. Kalbim de göğsümü delecekmiş gibi çarpmaktaydı.

Fakat yola devam ettim. Kendi kendime,

'Koş oğlum, Scott,' diyordum. Ama aslında koştuğum filan yoktu. Buna hızlı bir yürüyüş demek daha doğru olacaktı.

Hiç olmazsa serserileri Helen'den uzaklaştırıyordum. Evet, genç kadını korumak için koşuyordum. Nihayet durup etrafımı dinledim.

Serseriler peşimi bırakmamıştı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Nihayet adamlardan birinin yeşil gömleğini fark ettim. Tabancalı serseriydi o. Namussuz yine bana ateş etmez mi?

Ben yine koşmağa başladım.

Bir, iki saniye durmanın faydası olmuştu. Artık sür'atli koşuyordum. Bu hızla Los Angeles'e dönmeme imkân yoktu ama bir müddet gidebilirdim. Hem artık daha rahat nefes alabiliyordum. Beni öldürmek isteyen iki adam hâlâ peşimdeydi. Fakat aramızdaki mesafenin artmış mı yoksa azalmış mı olduğunu da bilemiyordum. Bana ateş ediyorlardı. Ben kurşunlardan hiç hazetmiyordum tabii. Bir tavşan gibi sekerek koşuyordum.

Korkmuştum. Hem de çok korkmuştum. Bu yüzden pek düşünemiyordum. Vaktim olsaydı ormanın bir yerine çökecektim. Fakat vakit çok kıymetliydi. Öyle hızlı gidiyordum ki neredeyse sür'atten bacaklarım gövdemden ayrılıverecekti. Karşıma bir ağaç çıkmaması için dua ediyordum. Bu hızla yana kaçmama imkân yoktu. Ağaca toslıyacaktım. O vakit ya ağaç yıkılacak ya da ben yere serilecektim.

Dikenlere, taşlara, çalılara basıyordum fakat yoluma devam etmekteydim. Kendi kendime, "Ayaklarım bir şey hissetmiyor," diyordum. Ama git gide hızım kesilmekteydi. Bütün gücümle uğraşmama rağmen artık sür'atle koşmama imkân yoktu. Arkamdaki adamlar da yaklaşmışlardı sanırım. Zira ayak seslerini iyice duyuyordum. Ama bir müddetten beri ateş etmemişlerdi.

Birdenbire karşıma o açıklık çıkmaz mı? Neredeyse yüreğime inecekti. Yolumu değiştirmem lâzım geldiğini anlamıştım. Biraz evvel tetkik etmiş olduğum uçurum tam karşımdaydı. Üstelik bacaklarımda mecal kalmamıştı. On metre bile gidebileceğimi sanmıyordum. Artık durup beni vurmalarına müsaade etmeliydim. Onlarla mücadele edecek kuvvetim bile yoktu. Yumruk salladığım takdirde bıyıklarının bir telini bile bükemezdim.

Bitmiştim. Yine de koşuyordum. Arkadakiler çok yaklaşmışlardı. Biraz sonra King'le Raul'un uzun uzun konuştukları ağacı gördüm. Bunun yan tarafına dayanmış olan merdivene acı acı baktım. Artık gülecek halim de yoktu. Tam merdivenin yanından geçeceğim sırada durdum. Bu merdiveni tırmanabildiğim takdirde arkamdan gelenleri kandırabilirdim belki. İki budala koşup uçuruma düşerlerdi. Ben de platformda durup onların düşmelerini düşünerek gülerdim. Evet, katıla katıla gülerdim. Hattâ gülerken platformdan da yuvarlanabilirdim. Bu iş bana çok makul gözükmüştü. Onun için merdivene tırmandım.

Daha doğrusu güç belâ platforma çıktım. Ben ağacın dalları arasında büzülmüş dururken iki serseri ortaya çıktı. Koşarak açıklığa doğru gittiler. Fakat maalesef uçuruma yuvarlanmadılar. Biri heyecanla arkadaşına bağırdı. Bir şeyler söyledi. Sonra ikisi de yaklaşıp uçuruma baktılar. Ama beni aşağıda göremediler. Sonra ağır ağır dönüp yaklaştılar. Aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Sözlerini duymadım. Zaten ben nefes almağa bile cesaret edemiyordum. Zira namussuzlar nerede olduğumu anlamak ister gibi etrafı dinlemeğe başlamışlardı.

Ben dalların arasında tir tir titrerken tabancalı adam, eliyle merdiveni işaret etti. Yani benim ağacımı işaret ediyordu namussuz.

Sonra ağır ağır başını kaldırdı. Evet, elimden geleni yapmıştım. Ama bu sefer tam manâsıyla kapana kısılmıştım. Beni delik deşik edeceklerdi. Hiç olmazsakanımın onların üstüne akacağını ümit etmekteydim. Başımı çevirip ileriye baktım. Orada yüzden fazla insandurumunfarkında olmadan rahat rahat çalışıyorlardı. Halbuki ben ölümle burun buruna gelmiştim. Karşımda da o ip sallanıp duruyordu.

İpe bakarken şaşırdım. Bu da nenin nesiydi? Sonra aklım başıma geldi. Evet, bu bizim goril Bruta'nın ipiydi. İp çok yukarıda bir yere bağlıydı galiba. Zira ben sadece bunun ucunu görebiliyordum. Belki de ipi bir melek tutuyordu. Ama bu da umurumda değildi. İpi birinin veya bir şeyin sıkı sıkı tutması kafiydi. Bunu yakalayıp bağlı olup olmadığını anlamak için çektim. Sonra donup kaldım.

Zira, yeşil gömlekli namussuz, "İşte orada!" diye bağırmıştı. "Bak, budala orada."

-"Aman yarabbi, ağaca çıkmış!"

Sol tarafa baktım. Ufak tefek adam tabancasını bana doğru kaldırmıştı. Evet, beni tabancasıyla işaret ediyordu. Başka çarem kalmamıştı. Hollywood yeni bir goril adam kazanmıştı. İpteki ilmiğe sarılarak havalandım. Boşlukta uçarken bir tabanca sesi duydum. Sonra da bir kuş gibi uçtum, uçtum...

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir patlama daha oldu. Fakat ses çok geriden aksetmişti. Böyle olması lâzımdı. Zira ben saatte yedi yüz elli kilometre hızla gidiyordum. Herşeyi yeşil ve kahverengi bir bulut gibi görüyordum. Ağaçlar, dallar sür'atle altımdan geçiyordu. Tam karşımda da dev gibi bir ağaç vardı. Bu da benim üstüme geliyordu. Ağaç kollarını açmış hücûma hazırlanan bir ejderhadan farksızdı. Ben havada bir kavis çizerek adeta yere indim ve sonra yine yükseldim. İpi bıraktığım takdirde neler olacağını bilemiyordum. Şimdiye kadar başıma böyle bir şey gelmemişti zaten. Sinirden her adelem ayrı titriyordu sanırım. Gözlerimi kapatarak bekledim. Nihayet bir şeye çarptım.

Neyse bu arada ip de eski sür'atini kaybetmişti. O iri gövdeli ağacın yan tarafındaki platformu gördüm. Ona doğru gidiyordum. Platforma çıkmalıydım. Yoksa ip geri sallanacak ve beni iki düşmanımın kollarına atıverecekti.

Bruta'nın rahat rahat hareket etmesini sağlamak için ağaca bir de tutunmaya yarar kol çivilenmişti. Can havliyle buna sarıldım. Kola bir kene gibi yapışmıştım. Kendimi zorla çektim. Platforma yığıldım. Artık King'e karşı büyük bir hürmet beslemekteydim. Adam bu işten bahsederken, "Kolay," demişti. Hoş belki de Bruta daha bu ipi tecrübe etmeğe vakit bulamamıştı.

Diğer ip de hazır beni bekliyordu. Hemen bunu yakaladım. Bir kurşun yemek istemiyordum.

İpe sarılmamla oradan ayrılmamız da bir oldu. İnanır mısınız bu iş hoşuma gitmeğe başlamıştı. Zevkle ileriye bakıyordum. Rüzgâr kulaklarımda ıslık çalarken ben de kendime münasip bir ağaç aramaktaydım.

Aklım başıma çok geç geldi. Başka ağaç olmadığını unutmuştum ben. Birdenbire bu sahnenin nerede biteceğini hatırladım. İçime derin bir acı çöktü. Evet, çok geç kalmıştım. Geri dönmeme de imkân yoktu.

Onun için iki ağacın arasından geçtim. Ağırlaşmıştım. Nihayet açıklığa çıktım. Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bir sürü insan bir kazığın etrafında dans ediyordu. Artık yapabileceğim bir şey yoktu. İpi bıraktım.

Havada uçarken kameraları, insanları ve karışıklığı gördüm. Ama asıl ben yere düşünce kıyamet koptu. Toprağa düşerek yuvarlandım. Derim boydan boya soyuldu sanırım. Sonra doğrulup oturdum. Hayretle kazığa bağlanmış olan kadına baktım. Onu çok sağlam iplerle bağlamışlardı galiba. Rosto gibi sarılmıştı zavallı.

Ben böyle düşünürken iplerin sağlam olmadığı da anlaşıldı. Kadın bana bakıp, "Aaaahhh!" diye bir çığlık attı. Sonra hiç sıkıntı çekmeden iplerinden kurtuluverdi. Kadın, haykırmağa devam ederek koştu. Kaçıyordu galiba. Bu arada başka bir kadının da cıyak cıyak bağırdığını duydum. Bir erkek tatsız bir takım lâflar etti. Bir başka adam da, "Kesin!" diye gürledi. "Kesin!"

Senaryoyu kucağına almış olan kadın telâşla sayfaları çevirmeğe başladı. Orada fazla oturmadım doğrusu. Civarda bir tüfek görmüştüm. Bu at pantalonu, çizme ve Kolonyal şapka giymiş bir adamın yanında duruyordu. Hemen kalkıp tüfeği kaptım ve koşarak ormana daldım.

O kadar hiddetlenmiştim ki karşıma ilk

çıkacak insanı vuracaktım. Bu arada bir hayli de mahçup olmuştum. Evet, korkunç derecede mahçup olmuştum. Zira insanın çırıl çıplak soyunup havadan yüz kişinin içine düşmesi her gün olacak şeylerden değildi.

Tüfeği koluma yaslıyarak beni kovalamış olan iki adamı bulmağa gittim. Yine koşuyordum. O namussuzları bir an evvel yakalamalıydım. Başıma gelenlere onlar sebep olmuşlardı. Gözlerimi kan bürümüştü. Kımıldayan iki şeye ateş edecektim. Evet, serserileri bulup onlar hareketsiz kalana kadar ateş edecektim.

Adamlar, ben havalandıktan sonra peşimden koşmuşlardı. Onun için bu civarda olduklarını tahmin ediyordum. Ama serseriler işin ters gittiğini anlıyarak kaçmış olabilirlerdi. O takdirde de ben kendilerini kovalayacaktım. Artık rollerimiz değişmişti.

Bir an durup elimdeki silaha baktım. Bu Winchester marka gıcır gıcır bir tüfekti. Ama herşeyden emin olmalıydım. Şarjöre baktım. Mermiler sıra sıra yatıyordu. Silahı kapatıp emniyet sürgüsünü de açtım. Serserileri görür görmez kurşunu yapıştıracaktım.

Tekrar koşmağa başladım. Namluya da bir mermi sürmüştüm. Karşıma bir fil bile çıksa bir şey yapamazdı. Hazırdım ben.

Elli metre kadar gidince adamların seslerini duydum. Usul usul yaklaştım. Yeşil gömlekli adamı gördüm. Yüzü bana dönüktü onun. Arkadaşına bir şeyler söylüyordu. Çok bitkindim. Kollarımın titrememesi için bir ağaca yaslandım. Tüfeği omuzuma kaldırdım. Parmağım tetiğe gitti. Nişan aldım. Serseriyi yeşil gömleğinin sağ cebinin üstünden vuracaktım. Ağır ağır çekecektim tetiği.

Ama çok yorgundum. Elim titriyordu. Bu

yüzden de tüfeğin namlusu sallanıyordu. Birdenbire hiddetimin geçtiğini hissettim. Tetikteki parmağım gevşedi. Ben soğuk kanlılıkla birini öldüremezdim. Buna cinayet denirdi. Ama onu vurabilirdim. Buna hakkım vardı. Derin bir nefes aldım. Bu sefer tüfeği hafifçe kaldırdım. Namussuzu omuzundan vuracaktım. Nefesimi tutarak tetiğe asıldım.

Tüfeğin kabzası şiddetle omuzuma çarptı. Korkunç bir patlama etrafta akisler yaptı. Güç belâ tüfeği omuzuma oturttum. Parmağımı da tetiğe soktum. Bir an bir şey olmadı. Sonra yeşil gömlek dönüp tabancasını kaldırdı. Ben ağacın yanından ayrılıp ateş ettim. Serseri de bana bir kurşun salladı. Sonra acı acı bağırarak dönüp koşmağa başladı. Arkadaşı da peşindeydi. Artık o alçağı öldürebilirdim. Ayaklarımı açıp durdum. Ağır ağır nişan aldım. Yeşil gömleklinin sırtının ortasına bir kurşun gönderdim. Sonra bekledim. İsabet fevkalâdeydi. İki küreğinin arasından vurmuştum onu. Fakat namussuz halâ koşuyordu.

Koşmasına müsaade ettim. Zira filleri öldürecek kadar kuvvetli olan silâhımda bir tuhaflık fark etmiştim. Adamların uzaklaşmasını bekledim. Sonra tüfeği kaldırıp karşıdaki ağacın gövdesine ateş ettim. Yaklaşıp ağacı gözden geçirdim. Kurşun deliği arıyordum. Halbuki ağaçta delik filân yoktu.

Kendi kendime küfrü bastım. Benim gibi bir budala daha bulunamazdı. Ağaçta delik olmaması çok tabiiydi. Kendi kendime, "Delik senin kafanda, oğlum," dedim. "Dikkat etmezsen beynin toz gibi olup delikten dökülecek."

O kurşunlar benim kafamın içi kadar boştu. Boş kapsülleri mermi sanmıştım. Neyse kaçan iki cesur arkadaşın ayak sesleri gitgide uzaklaşmaktaydı. Artık silâhım olduğu için civarımda dolaşmak bile istemiyorlardı. Halbuki kuvvetli

silahta boş kapsül bile kalmamıştı. Tüfeğimi kolumun altına alarak gölün yolunu tuttum.

Ama daha oraya gitmeden kendimi bir gözden geçirdim. İyileşmem için epeyi zaman lâzımdı. Her tarafım kesik, çizik ve çürük içindeydi. Hele ayaklarım bir âlemdi. İpler de ellerimi kesmişti. Parmaklarım sızım sızım sızlıyordu artık. Ama şimdi can acısını düşünmenin sırası değildi.

Göle gelince dikkatle etrafıma bakındım. Kımıldayan bir şey göremedim. Gidip kayanın arkasından elbiselerimi aldım. Galiba talihim dönmüştü. Serseriler elbiseme ilişmemişlerdi. Ağaçların arasına dalıp giyindim. Neyse adam kılığına girmiştim. Geri dönebilirdim. Sete doğru yürümeğe başladım. Fakat ayaklarım gerigeri gidiyordu. Kabil olsaydı aksi istikamete doğru uzaklaşacaktım. Bu hızla Kuzey Kutbuna bile gidebilirdim. Fakat bir ömür boyunca yetişecek kadar koşmuştum. Çaresiz sete gidecektim. Biraz evvel kıyametin koptuğu yerin yolunu tuttum.

Ama bu sefer dikkatli davranmak niyetindeydim. Bir sahneyi mahvetmiştim zaten. İkincisine ilişmemeliydim. Ağaçların arasından dolaşıp setin yüz metre gerisine çıktım. Film çekilmesine devam ediyordu. Nihayet o sahne bitti. Ben de Raul'u aramağa başladım. Bu kalabalıkta ondan başka arkadaşım yoktu. Belki onun da sabrı tükenmişti.

Daha ben kalabalığa sokulmadan oradakiler beni gördüler. İşin pis tarafı beni ilk gören de Genova oldu. Adam, fena halde sinirlenmişti tabii. Rengi uçmuştu. Fakat beni görünce kızardı. Hattâ morardı. Yumruklarını sıktı. Havaya zıplayıp yüzüme bir yumruk sallayacağına kanaat getirdim. Hoş onu kabahatli bulduğum da yoktu. Bana vursaydı ona mâni olmağa kalkmazdım.

Adam, bana yaklaşıp önümde durdu. Olanca sesiyle, "Seni hapise attıracağım!" diye hay-

kırdı. "Bondhelm'i de deliğe tıktıracağım!" Uzun uzun kimleri hapise atacağını saydı döktü. Çıldırmıştı galiba. Evet, hapishaneyi düşünerek oynatmıştı o. Genova, bana hakkımdaki fikirlerini açıkladı. Ailem ve atalarım hususundaki düşüncelerini ballandıra ballandıra renkli bir lisanla anlattı. Bu arada doğabilecek çocuklarımı ve hattâ torunlarımı da ihmal etmedi. Genova'ya göre ben insanlık dışı bir mahlûktum. Benim gibi mahlûklar insan neslinin tükenmesine sebep olacaklardı.

Epeyi bağırdıktan sonra sesi kısıldığı için veya söyliyecek şey kalmadığından sustu. Başka bir zaman olsaydı, onu fazla konuşturmazdım. Başını tutup bir topaç gibi çevirirdim. Fakat bu sefer kızmadım bile. Adam haklıydı. Orada bekledim. Zaten yapabileceğim bir şey de yoktu. Aklıma söyliyecek bir kelime bile gelmiyordu. Zaten durumu nasıl izah edebilirdim. Anlatacak çok şey vardı. Fakat neresinden başlamalıydım?

Öyle dururken gözüm Helen'e ilişti. Genç kadın 'Orman Perisi' kılığına bürünmüştü. Bana tatlı tatlı gülüp göz kırptı. Bu haliyle, "Sana hak veriyorum," der gibiydi.

Nihayet, Genova'nın nutku bitti. Dik dik yüzüme bakarak, "Eee?" dedi. "Eee? Eee?"

Ödünç almış olduğum tüfek halâ kolumun altındaydı. Hafif bir sesle mırıldandım . "Silahını geri getirdim."

Bir an adamın ağzından alevler çıkaracağını sandım. Ama neyse sesini çıkarmadı. Bu sefer, "Beni dinle, Genova," diye atıldım. "Bu hadiseye ben de üzüldüm. Çok müteessirim. Ama kasten yapmadım bunu. Böyle bir niyetim olsaydı filmi durduracak basit bir usule baş vururdum."

-"Müteessirmiş! Müteessirmiş!" Genova'nın yüzü yine morarmağa başlamıştı. Daha fazla tahammülü kalmamıştı galiba. Birdenbire dönerek

yanımdan uzaklaştı.

Bu arada Raul da yanıma gelmişti. Elini omuzuma koyarak merakla yüzüme baktı. "Shell, ne oldu kuzum? Ömrümde bu kadar acaip bir şey daha gördüğümü hatırlıyamıyorum. Ne oldu Allah aşkına?"

İçimi çektim. "İster inan ister inanma, Raul. İki adam beni vurmağa çalışıyorlardı."

Başını salladı. "Silâh seslerini biz de duyduk. Hattâ bu yüzden işi durdurmak mecburiyetinde kaldık. Sesler kesilince tekrar çalışmağa başladık."

-"Peşimde iki kişi vardı. Beni... beni... Şeyden... Yani bir kilometre kadar öteden kovalamağa başladılar. Silâhım da yoktu. Halbuki ikisi de ateş ediyorlardı. Bugün bahsettiğin ağaca tırmanmak zorunda kaldım."

-"Anlıyorum, Shell."

-"Ama onlar benim ağaca çıktığımı fark ettiler. Bunun üzerine ipe tutunup kendimi bıraktım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Uçamıyacağım için ipten istifade ettim."

Raul dayanamıyarak sırıttı. "Fevkalâdeydin, Shell. Hayatımda böylebir manzaragörmedim. Korkarım King, aynı sahneyi senin gibi fevkalâde oynayamıyacak."

Etrafıma bakındım. Fevkalâde bir numara yapmıştım doğrusu. Civarda yüz kişi vardı zannederim. Hepsi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sarışın bir kadın kendisine baktığımı görünce kıpkırmızı kesildi. Elleriyle ağzını örterek güldü. Billûr gibi bir kahkaha etrafı çınlattı. Kanın yüzüme çıktığını hissettim. Kızarmıştım. Utandığımın farkındaydım zaten.

Raul'a döndüm. "Çok zarar verdim mi size?"

Dudak büktü. "Yok canım. Sadece Genova'nın asabı bozuldu tabii. Hoş kendisi günde on beş

defa sinirlenir zaten. Zararımız yok. Çektiğimiz filmi de kullanacağız." Güldü. "Yani filmin mühim kısmını kullanabileceğiz. Sadece filmin bir ikiyeri kesilecek."

Raul, durmadan gülüyordu. Fakat o ara kafam karışık olduğu için kendisinin neden bu kadar neşelendiğini çözemedim. Bunun sebebini daha sonra anlıyacaktım. "Raul, aklıma gelmişken sorayım. Burada iki yabancı gördün mü? İki goril? Son saat içinde arabayla buraya gelen oldu mu?"

-"Hayır," diye cevap verdi. "Kimseyi görmedim. Araba filân da gelmedi."

Böyle bir cevap alacağımı biliyordum. O iki namussuz kimseye gözükmek istememişlerdi tabii. İkisi de usulca buraya girmişlerdi. Herhalde çoktan çiftlikten uzaklaşmışlardı. Bu hesaba göre, benim çiftliğe geldiğimi gören biri çıkıp Sherry'nin bahsettiği lokantaya gitmiş ve oradan serserilere telefon etmişti. Artık işler gitgide heyecanlanıyordu. Biri ne pahasına olursa olsun beni ortadan kaldırmak istiyordu.

-"Raul, son saatler zarfında küçük lokantaya gidip telefon eden oldu mu acaba?"

-"Bilmiyorum, Shell. Orasını Allah bilir." Birdenbire kaşlarını çattı. Ne demek istediğimi anlamıştı sanırım. "Yoksa sen birinin buradan telefon ederek....."

Sözünü kestim. "Evet, öyle. O birinin, 'Scott burada gelin temizleyin,' demesi kâfiydi."

Sinirli sinirli bıyığını dişledi. "İçimizden biri gitmiş olabilir, Shell. Zira aşağı yukarı hepimiz o lokantada yemek yedik. Yalnız sana bir şey söyliyebilirim. Ben kimseye telefonetmedim." Sustu beni süzdü. "Hakikaten sana ateş ettiler mi, Shell? Yoksa adamlar havaya mı kurşun sıktılar?"

-"Bana kaç el ateş ettiklerini bilmiyorum. Bir ara sırtımdan vurulacağımdan korktum. Ama

talihim varmış." İçimi çektim. "Bugün bir hayli yoruldum." Saatime bir göz attım. Dördü geçiyordu. "Artık gideyim ben."

Raul, sırıttı. "Biz de bu günlük işi bitirdik sayılır. Biraz sonra buradan ayrılacağız. Sen de bekle. Şimdi büyük sahneyi çekeceğiz. King, ipe tutunup ağaçların arasında sallanacak. Bu son sahnemiz. Ondan sonra dağılacağız."

Yüzümü buruşturdum. "Bu sahneyi seyretmek istediğimi pek sanmıyorum. Sen sonra bana sahnenin nasıl olduğunu anlatırsın. Haydi Allaha ısmarladık."

Dönüp arabama doğru yürüdüm. Vücûdumun her tarafı sızım sızım sızlıyordu. Sinirlerim de bozulmuştu tabii. İpi bırakıp düştüğüm sırada sırtımı vurmuştum. Arkamın derileri liyme liyme olmuştu. Ama artık sırtım kanamıyordu. Vakit bulduğum zaman bunu bir doktora gösterecektim. Cadillac'a atlayıp küçük lokantaya gittim. Telefon kulübesi lokantanın dışındaydı. İçerdeki garsonla mal sahibi o gün yemek listesinde ne olduğunu bile bilmiyorlardı. Bu adamlara sual sormak boşuna vakit kaybetmek demekti.

Arabama binip oradan uzaklaştım. Fakat bitkin haldeydim. Karnım da fena halde acıkmıştı. Onun için biraz gidip rastladığım ilk temiz halli lokantanın önünde durdum. Kanlı bir biftek ısmarladım.

Karnımı doyurduktan sonra da bir sigara yakıp kahvemi içmeğe koyuldum. Bir taraftan da olanları düşünüyordum. Hadiseyi başından sonuna kadar inceledim. Ama bir şey anlıyamadım. Şüpheli bulduğum şahıslardan King hariç hepsiyle konuşmuştum. Bana bir sürü şeyler anlatmışlardı. Fakat bunların ne manâya geldiğini de bilemiyordum.

Böyle düşünürken Bondhelm'i hatırladım. Bu

gün müşterime telefon etmemiştim. Bondhelm, son hadiseyi duyunca benim gibi budala bir hafiye seçtiğine memnun kalacaktı her halde. Şimdiye kadar arkadaşım Raul dahil herkesin katil olabileceğini düşünmüştüm. Fakat Bondhelm'in üstünde durmamıştım. Bondhelm, filmin bütçesini alt üst edebildiği takdirde bol para kazanacaktı. Fakat Zoeyi öldürmekle eline ne geçmişti? Hayır, bu şişkonun kadının ölümüyle bir ilgisi yoktu. Hem kendisi Perşembe gecesi Raul'un villasına da gitmemişti. Ben katilin Perşembe gecesi Raul'un evindeki davetlilerden biri olduğuna kaniydim. Aksi taktirde işim daha da güçleşecekti. O vakit katil Hollywood veya Los Angeles'den biri olabilirdi. Ben de milyonlarca adamın içinde katili çabucak bulurdum ya

Kafam kızmağa başlamıştı. Aklıma türlü türlü şeyler geliyordu. Zoe'nin çocukluk sevgilisi şehire gelip kadını takip etmiş olabilirdi. Sonra tanınmamak için bir bıyık takarak kadını Raul'un bahçesinde temizleyebilirdi. Hırsla sigaramı tablaya bastırdım. Bir yenisini yaktım. Ağaçtan atlayınca beynim sarsılmıştı. Anlaşılan. Fevkalâde bir hafiyeydim ben doğrusu. Artık katilin bu dünyadan biri olduğunu anlamıştım.

Gidgide içim sıkılıyordu. Bu gidişle sinir hastası olmam işten bile değildi. Elimde küçük bir ip ucu bile yoktu. Daha da kötüsü bütün çalışmalarıma rağmen bir şey öğrememiştim. Sadece Genova'nın filmini sabote etmek için elimden geleni yapmıştım. King'i de dövememiştim. Şişko Fanny, benimle açıktan açığa alay ediyordu. Genova da beni hapise attırmak için bir yol arıyordu. 'Orman Kızı' filminde çalışanların yüzde doksanı benim çıldırmış olduğumu sanıyorlardı. Üstelik kendi kendime kızıyordum. Ne vücûdumdan ne de kafamdan memnundum.

İçimi çekerek beni sevindirecek küçük bir şey bulmağa çalıştım. Aklıma 'Orman Kızı'nın hissedarı olduğum geldi.Evet hiç olmazsa hisse senetlerim vardı.

İşte bu beni mahvetti. Başımdan bir kova kaynar su döküldü sankı. Raul'un neden güldüğünü şimdi anlamıştım. Ben sadece 'Orman Perisi'nin hissedarı değildim. Filmde rol de almıştım.

İnledim.Omuzlarım düştü. İçimi çekerek, "Hafiyelik lisansımı yırtarak Sherry'e gidebilirim," diye düşündüm. "Onunla otururum." Neyse genç kadını hatırlayınca biraz kendime geldim. Garsona borcumu verip çıktım. İlk telefon kulübesine girerek polis Merkezini aradım. Cinayet Şubesi Şefi Samson'u istedim. Ben ağaçların arasında koşup ipte sallanırken Los Angeles Polis Teşkilâtı boş durmamıştı tabii. Onlar Zoe'nin katilini yakalamak için durmadan çalışıyorlardı. Buna memnun olmuştum. Zira birimizden birimizin bir şeyler yapması lâzımdı.

Samson'un adamları Zoe'nin ölümüyle ilgili olan herkes hakkında inceden inceye tahkikat yapmaktaydılar. Belki Samson, bir şeyler öğrenmişti. Bu sayede ben de bir ip ucu yakalayabilirdim. Hoş belki de Zoe'nin katilini bulmuşlardı. O vakit bir şişe cin ve bir kesekâğıdı portakal alıp Sherry'nin evine giderdim.

Samson, cevap verince, "Ben Shell." dedim. "Vaziyet nasıl?"

-"Şöyle böyle. Sesin bir tuhaf geliyor, Shell. Yoksa hasta mısın sen?"

-"Hasta değilim. Her halde içtiğim bir şey dokundu."

Bir kahkaha attı. "Veya okumuş olduğun bir şey dokunmuştur. Görüyorum yine gazetede ismin çıkmış. Los Angeles'in on binlerce hususi hafiyesinden biriymişsin sen."

-"Alayı bırak, Sam. Sen o Allahın belâsı Fanny'nin son derece kötü niyetli bir mahlûk olduğunu bilirsin her halde."

Sam benim her halimi bilirdi. "Pek alâ, söyle bakalım. Canın sıkılıyor galiba. Ne istiyorsun? Kefâlet parası mı?"

-"Daha buna lüzûm yok. Fakat yakında lâzım olacak sanırım. Sam, son senelerde ne kadar garip şeylerle uğraştığımı bilirsin. Başıma türlü türlü şeyler geldi. Fakat bugün olanları duysan şaşarsın." Ona hadiseyi kısaca anlattım. Sonra sorduğu sualleri cevaplandırdım. Nihayet, "Zoe hakkında yeni bir şey öğrenebildin mi?" diye sordum. "Bir ip ucuna ihtiyacım var."

-"Sadece biraz teferruat, Shell." Sesi boğuklaşmıştı. Yine o kokulu pürolardan birini içiyordu her halde. "Öğrendiklerimizi sayayım. Zoe Kansas Ctiy'de doğmuş. King'in çocuklarını yanına almasına imkân yokmuş."

-"Buna çok üzüldüm," diye homurdandım. "Neredeyse ağlıyacağım."

Sam, devam etti. "Sherry, Genova şirketine girmedenevvel bir reklâm ajansında çalışmış." Ben dalgın dalgın dinliyordum. Açıkçasını isterseniz aklım başımda değildi. Ama birdenbire irkildim. Arkadaşımın söylediği bir şey sebep olmuştu buna.

-"Sam, bunu bir daha söyler misin? Oscar Swallow hakkındaki sözleri tekrarlayıver."

-"Ha.. Peki. Swallow o kitabı yazmamış meğer. Yani 'Vahşi Adam' onun eseri değilmiş. Dediğim gibi kitabı yazan şahısla konuştuk. Adamın adı Paul Jarvis. Swallow bu eseri yazması için ona az bir para vermiş. Sonra kitabı kendi adıyla bastırmış. Eser epey tutulmuş. Jarvis de bu işten zararlı çıkmış tabii. Kendisiyle uzun uzun konuştuk. Hakikati söylemek istemedi. Anlaşılan

iş namusuna aykırı telâkki ediyordu bunu. Ama sonunda kitabı kendisinin yazdığını itiraf etti. Yalnız bu hususu kimseye anlatmamamızı rica etti."

-"Demek kitabı yazan Swallow değilmiş..."

Sustum. Bu yeni vaziyeti düşünmeğe başlamıştım. Swallow'dan da uydurma İngiliz aksanından da hoşlanmamıştım hiç. Onun süslü elbiseleri, türlü türlü pozları sinirime dokunmuştu. Onun aşağılık bir züppe olduğuna kanaat getirmiştim. Fakat o daha da kötü bir mahlûktu. Başkalarının eserlerinin üstüne oturan bir alçaktı.

Sam, "O güzel vücûtlü kadın bugün bize uğradı," diye devam etti. "Hani telefon edip bahsettiğin kadın....."

-"Sherry mi? Lola Sherrad mı?"

-"Evet, o. Kendisine de bu meseleyi anlattım. Senin kadar o da ilgilendi. Bu kadar mühim bir şey mi bu, Shell? Yani cinayetle bir ilgisi var mı dersin?"

-"Orasını bilemiyorum, Sam. Kadın oraya kendiliğinden mi geldi. Yoksa sen memur göndertip onu mu aldırdın?"

-"Bir araba yollayıp onu evinden aldırttım. Sonra yine arabayla evine yolladım. Kadın, senin bir ip ucu bulduğuna kani. Hem senin fevkâlâde bir erkek olduğuna inanıyor. Buna da nereden kâni olmuş bilmem? Zira ben sende bir şey göremiyorum."

-"Kadını ne zaman evine yolladın, Sam? Saat kaçta oldu bu?"

-"Bilmem. Galiba yarım saat oldu."

Biraz daha konuştuk. Sonra kendisine teşekkür ettim. Merkeze uğrayıp iki serseriyi şikâyet edeceğimi söyleyerek telefonu kapattım.

Üzüntüm geçmeğe başlamıştı. Sam'ın söylediklerini düşündükçe aklıma türlü türlü şeyler geliyordu. Heyecanlanmaya başlamıştım. Zira ar-

tık bir faraziye kurar gibi olmuştum. Düşündüğüm şeyle Swallow hakkında bildiklerimi karşılâştırdım.Oscar Swallow, aşağılık bir adamdı. Zoe, epey müddet onun yanında kalmıştı. Sonra kadını öldürmüşlerdi. Kadının hamile olduğu ortaya çıkmıştı. Swallow, havuzdan ceset çıkınca bağırarak Zoe'nin intihar ettiğini iddiaya kalkışmıştı.

Cebimden on sent çıkarıp telefonun kumbarasına attım. Numarayı çevirdim. Telefon çalarken ben de Swallow'un Zoe'yle olan münasebetini düşünüyordum.

Telefon çaldıysa da ses çıkmadı. Birdenbire ürperdim. Geçen sefer Sherry'e telefon edişimi hatırlamıştım. Ne yapacağımı düşünürken biri ahizeyi kaldırdı. Sonra Sherry'nin yumuşak ve tatlı sesini duydum. "Alo."

-"Sherry. Ben Shell. Bir şey öğrendim sanıyorum."

-"Oh, Shell. Neredesin sen? Seni bulmak için bir çok yere telefon ettim. Ben de şimdi sokağa çıkıyordum."

-"Sokağa mı çıkıyordun? Ne....."

-"Shell, Zoe'yi kimin öldürdüğünü biliyorum. Biliyorum."

-"İyi ama...."

Beni konuşturmak niyetinde değildi. Sözümü kesti. "Katil Oscar Swallow.Bunu geçen sefer de söylemiştim sana. Shell, o adam yalancının biri. 'Vahşi Adam'da onun eseri değilmiş. Şimdi sana her şeyi anlatacak vaktim yok. Ama Polis Merkezinden döndükten sonra vaziyeti anladım. O adam ömründe bir şey yazmamış. 'Orman Kadını' veya 'Orman Perisi'nin senaryoları da ona ait değil. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi? O adam....."

Sözünü kestim. "Evet yavrum. Anladığımı sanıyorum.Yalnız sen ne demek istiyorsun? Neden

vaktin yok?" Bu işte bir tuhaflık vardı. Manâ veremediğim bir şey beni rahatsız ediyordu. Adetâ endişelenmiştim.

Sherry, heyecanlı heyecanlı devam etti. "Shell, o adam her iki senaryonun mevzuunu da başka yerlerden çalmış. Zaten Zoe'nin 'Orman Perisi' senaryosunu eve getirmesinin sebebi de buymuş. Zoe'nin neden o tatsız mecmuaları aldığını merak etmiştim. O kapağında çıplak bir kadını kovalayan bir canavar resmi olan mecmua var ya... İşte ona baktım. Swallow, mevzuları o mecmualardan çalmış. Hikayeleri biraz değiştirmiş tabii. Senaryolar birkaç defa yazıldığı için sonunda hikaye tanınmayacak bir hal almış. Anlıyorsun değil mi Shell? İşte Zoe, o gece partide herkese bunu anlatacakmış. Swallow'u böyle rezil edecekmiş. Bu yüzden de zavallı Zoe öldü tabii."

Genç kadın, sustu. Nefes nefese kalmıştı. "Yavrum," dedim. "Belki haklısın. Belki..."

Yine sözümü kesti, "Shell, hemen gitmeliyim. Seni çok aradım. Bulamayınca Genova'yı yakaladım. Ona Swallow'dan bahsettim. Oscar'ın Zoe'yi neden öldürdüğünü anlattım."

-"Ne... Ne yaptın?"

Sherry, oralı bile olmadı. "Genova, bana çok iyi davrandı. Kafamı kullandığım için beni tebrik etti. Hemen film çevrilen yere gelmemi söyledi. Eski senaryoyu ve mecmuaları da yanıma olmamı tenbih etti. Kendisi de polis çağıracak. Yâni böylece Swallow'a bir tuzak hazırlıyor. Nefevkalâde değil mi?"

-"Her halde öyledir," diye mırıldandım. "Sen bu işi bildiğin gibi halletmişsin anlaşılan." Durumu kafama sokmağa çalışıyordum. Ben suçlunun kim olduğunu düşünürken Sherry, katili buluvermişti. Artık kendime başka bir iş bulmam yerinde olacaktı. Hafiyelik yapabilecek bir insan de-

ğildim ben. Belki de Meksika'ya giderafyonkaçakçılığına başlardım. Bu arada kendim de bol bol afyon çekip hafiye olduğumu tahayyül ederdim.

Sherry halâ konuşuyordu. Bir ara, "Yavrum," diyecek oldum. "Oraya gitmen tehlikeli değil mi? Ya Swallow, bir numara yapmağa kalkarsa? Böyle bir şey olabilir. Hayatını tehlikeye atman doğru mu? Herşeyden evvel kendini düşünmelisin."

Güldü. "Saçmalama, Shell. Polisler orada olacak. Hem artık gitmem lâzım. On dakika evvel buradan ayrılmam şarttı. Sen buraya gel. Beni bekle, Shell. Nasıl olsa çabuk dönerim."

Telefonu kapatıverdi. Daha ben ona istediklerimi söyliyememiştim bile. Hem kafamı kurcalayan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu anlıyamamıştım. Ama endişeliydim. Telefonukapatıpkulübeden çıktım. Cadillac'a atlayıpağır ağır Sherry'nin evine doğru gittim. Saat altıya on vardı.

Cypress Bulvarına saptığım sırada halâ Swallow'un Zoe'yi nasıl öldürmüş olduğunu bulamamıştım. Bunu enine boyuna düşünmüştüm. Adamın bulut gibi sarhoş olup sızdığını biliyordum. Perşembe gecesi Raul'un evinde toplananlardan biri Zoe'yi öldürmüştü. Fakat Swallow'un bunu yapması imkânsızdı.

Evet, Swallow, bir hırsız olabilirdi. Mecmualardan hikayeleri çalabilirdi. Merih gezegeninde geçen bir hikayeyi adapte edip Afrika'ya uydurmuştu belki. Bu arada senaryo da on defa değiştiği için sonunda asıl hikayeye benzemeyen bir film çevrilmişti. Bunları kabul ediyordum. Bugün film çevrildiği sırada kadının kucağındaki senaryoyu da görmüştüm. Bunun bir çok sahifesi kırmızı kalemle çizilmişti. Raul, son dakikada bile değişiklik yapıldığını söylemişti. Yalnız, Swallow, ömrünün sonuna kadar hikaye çalamayacağını bili-

yordu tabii. Günün birinde başına bir iş çıkacağını tahmin etmemiş miydi o?

Sherry'nin evi üç blok ilerideydi. Ben Perşembe gecesi Zoe'nin nasıl öldürüldüğünü düşünüyordum. Zoe, Swallow'u mahvetmek ve onu şehirden kaçırmak niyetiyle Raul'un evine gitmişti. Kadın eve girmeden evvel birine rastlamıştı. O biri de kadının hikâyesini dinlemiş sonra onu boğuvermişti. Demir ızgarayı da cesede bağlamıştı. Sonra da Zoe'yi havuza atmıştı.

Bu hikayenin duyulmamasını isteyen birinci şahıs Swallow'du. Ondan sonra da Genova geliyordu. Zaten King'le Helen birbirlerinin yanından ayrılmadıklarını söylemişlerdi. Dot'la Raul da bütün gece baş başa oturmuşlardı. Hem Raul, kadını öldürmüş olsaydı onu kendi evindeki havuza atmaz gece herkes gittikten sonra cesedi götürüp bir yere atardı.

Zoe, hikayesini Genova'ya anlatmış olabilirdi. Zira patron Genova'ydı. Zoe, de onu görünce durup hemen derdini dökmüş olacaktı. Genova, o vakit Swallow'u değil kendisini düşünmüştü. Zira hikayenin çıkması korkunç bir şeydi. Bu senaryonun mühim bir kısmının değiştirilmesini icap ettirecekti. Bu arada hakikat ortaya çıkınca hikâyeyi yazan şahıs da film şirketini davaya kalkacaktı. Bütün bunlar mühim bir masrafa mucip olacaktı.

Evet, mesuliyet Swallow'un üstüne kalacaktı fakat bu arada film masrafları da bir hayli artacaktı. Genova, bunları düşününce hiddetlenmişti tabii. Zoe, konuştuğu takdirde yatırdığı yüz bin dolar sermayeden başka, üç dört misli kârı da kaybedeceğini anlamıştı... Bunları kafamdan geçirirken aklıma bir şey geldi. Raul'un Pazar günü verdiği partiye Genova çağırılmamıştı. Adam davetsiz misafirdi.

O vakit aklım başıma geldi. Ben bu fara-

ziyeyi lâf olsun diye kurmuştum. Ama şimdi hakikati anlamıştım. Soğuk bir el kalbimi sıkıyordu sanki. Sırtım ürperiyordu.Müthiş bir paniğe kapılmıştım. Artık Zoe'yi Genova'nın boğmuş olduğundan emindim. Hem kendisi şu anda da Sherry'nin karşısındaydı. Genova, belki de Sherry'i boğuyordu.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Önce aptallaşıp kaldım.Bu olamazdı. Kafam işlemiyordu artık.Nefesimi de tutmuştum. Hatta kalbimin bile durduğunu sanıyordum.Birdenbire kendime geldim. Gaz pedalini yere yapıştırdım. Yıldırım gibi Sherry'nin evine geldim.

Belki genç kadın daha evden çıkmamıştı. Belki onu yakalayıp gitmesine mâni olabilirdim. Cadillac'dan atlayıp koşa koşa merdiveni çıktım. Kilidi kırık kapıyı iterek içeriye daldım. Bir taraftan da Sherry'e sesleniyordum. Ama cevap veren olmadı.Ev sessizdi.Yatak odasına dalarak etrafıma bakındım. Sherry, gitmişti.

Tam çıkacağım sırada şifonyerin üstünde duran 38'liğimi gördüm. Aman Yarabbi! Kadın tabancayı bile almağa lüzûm görmemişti. Silâhı kapıp şarjörü çektim. Kurşunun beşi de yerindeydi. Bunu cebime sokup koşarak evden çıktım. Cadillac'ın motörü çalışıyordu. Kendimi arabaya atıp gaza bastım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bütün adelelerim gerilmişti.Cypress Bulvarından geçip Royal'e çıktım. Acaba Sherry, evden ayrılalı kaç dakika olmuştu? Beş dakika mı? Yoksa on mu? Film çevrilen yerde polis olmadığını biliyordum. Sadece Swallow ve Genova vardı orada. Belki Sherry de onların yanındaydı şimdi.

O kabak kafalı katili peşime takan namussuz da Genova'ydı. Bugün beni öldürmeleri için iki gorili de o göndermişti. Hattâ bir gece evvel

Sherry'nin kafasına vurup evi aramağa kalkan ve bana ateş eden de Genova'ydı.

Cadillac'ın gaz pedalini yere yapıştırdım. Nihayet yolun sonuna eriştim. Kornaya dayanarak kırmızı ışığı geçtim. Tam ilerlerken gözüm karşı tarafa park etmiş olan bir polis arabasına ilişti. Radyolu bir arabaydı bu. Durup polislere benimle gelmelerini söyliyecek vaktim yoktu. Fakat polisleri peşime takmayı çok istiyordum. Cebimden 38'liği çıkardım. Kolumu pencereden uzatıp havaya bır kurşun sıktım. Ondan sonra da gaza dayandım. Polislerin arkamdan gelip gelmediklerine bakmamıştım bile.Fakat onların havaya ateş edip deli gibi araba süren bir vatandaşı yalnız bırakmıyacaklarından da emindim. Otomobilde herhalde iki memur vardı. Kabil olsa o anda bir orduyu çevirecektim. Bana bir sürü polis lâzımdı. Hatta bir tank çok iş görebilirdi.

Polis arabasının çok yardımı dokundu.Memur sirene dayanmıştı. Bu yüzden sesi duyan vasıtalar iki tarafa kaçışıyorlardı. Yol tamamiyle bize kalmıştı. Belki vaktinde yetişebilicektik. Genova, Sherry'i öldürmeğe vakit bulamamıştı belki. O takdirde adam siren sesini duyarak ürkebilir ve kadına ilişmekten vazgeçerdi.

Bir patlama duydum. Bir şey vızıldayarak arabamın yanından geçti.Bunun kurşunolduğunu anlamamak için insanın aptal olması gerekirdi. İçimden küfrü bastım tabii. Ben koca Cadillac'ı toprak yolda hızla sürebilmek için elimden geleni yapıyordum. Yavaşlamama, durmama veya polislere durumu anlatmama imkânyoktu. Durmadan yoluma devam etmeliydim. Sherry'i ancak bu sayede kurtabilirdim. Genova, bir örümcek gibi ağ kurmuş Sherry'i bekliyordu. Veya şu anda onun gırtlağını sıkmaktaydı. Bu arada da polisler bana ateş ediyorlardı.

Birdenbire karşımda duran kırmızı beyaz çizgili direkleri görünce şaşırdım. Bunlar ne manaya geliyordu? Sonra bir düdük sesi sireni bastırdı. O vakit trenin geldiğini anladım. Ben Sherry'e altıya on kala telefon etmiştim. Son tren de tam altıda geçiyordu. Tren yolu kapatacaktı. Hem bir marşandiz olacaktı bu. Ben durup bekliyecektim. Sherry'i hemen bulmama imkân kalmıyacaktı. Hattâ oturup bir sigara bile içebilirdim. Ama durmama imkân yoktu. Hattâ o anda tehlikeyi düşünmem bile manâsızlıktı.

Sola bir göz attım. Sonra ileriye baktım. Treni görmüştüm. Bunun sür'ati hakkında bir fikrim yoktu. Ama yakındaydı bu. Ayağımı gaz pedalinden çekmedim. Direksiyona iki elimle sıkı sıkı sarıldım. Ödüm patlamıştı. Yüzüm ve ellerim ter içindeydi. Bir şok geçiriyordum galiba. Kafam tamamiyle durmuştu. Müthiş bir şeydi bu. Tıpkı yolda giderken karşıdan hızla çıkan bir arabanın üstünüze gelmesine benziyordu. Dehşetle direksiyona yapıştım. Trenin düdüğü kulaklarımı sağır edecekti neredeyse. Daha da korkuncu tekerleklerin rayların üstünde çıkardığı madeni sesi duyuyordum

Raylara yaklaşmıştım artık. Lokomotif de virajı dönmüştü. Yola çıkmak üzereydi. Artık yapabileceğim bir şey de yoktu. Ya karşıya geçecektim, ya da ne olduğunu hiç bir zaman bilemiyecektim. Olanca gücümle direksiyonu sağa kırdım. Kırmızı beyaz çizgili tahtalar kırıldı. Bu arada Cadillac'ın ön camı da parcalanmıştı. Trenin tiz düdüğünü duydum tekrar.

Tahtalara çarpınca arabam sarsılmıştı, ben de öne doğru kaymıştım. Bir an her şey durdu sanki. Artık etrafımdaki renkleri bile seçemiyordum. Her şeyi siyah ve beyaz görmekteydim. Bir an hayat durmuştu. Sadece tekerleklerin raylar üzerinde çıkardığı korkunç sesi duyabiliyordum. O anda

ne olduysa oldu. Kafamı filân kullanamadım. Zaten kafamın yerinde olup olmadığının da farkında değildim. Bu an uzayıp gitti.

Sonra Cadillac, sarsılıp yerinden fırladı ve yana kaydı. Trenin bana çarptığını sandım. Ne olduğunu anlıyamamıştım. Ancak arabanın sür'atle ilerlediğini fark edince kendime geldim. Cadillac, başı boş gidiyordu. Tekerlekler acaip sesler çıkarmaktaydı. Direksiyon da elimden kaçmağa çalışıyordu sanki.

O zaman bile trenin önünden geçmiş olduğumu anlıyamadım. Tehlikeyi atlatmış olduğumu bilmiyordum henüz. Dikiz aynama bakmak da aklıma gelmedi. Bir kabustan farksızdı bu. Ben direksiyona yatmış boydan boya çatlamış camdan dışarıya bakıyordum. Neyse cam çatlamasına rağmen dağılmamıştı.

Film çevrilen yere yaklaşmıştım. Birdenbire aklım başıma geldi. Polis arabası peşimde değildi. Trenin geldiğini görerek durmuştu o. Yani ben yine yalnız kalmıştım. Peşimde kimse yoktu. Genova, siren sesini duyup korkmayacaktı. Bu işi tek başıma halledecektim. Genova'nın icabına bakacak ve eğer sağsa Sherry'i kurtaracaktım.

Hala son sür'atle gidiyordum. Nihayet ilerdeki düzlükte Sherry'nin yeni Ford arabasını gördüm. Kapısı açıktı bunun. Araba boştu. Ortalıkta da kimsecikler yoktu. Anlaşılan Genova, herkesi oradan uzaklaştırmıştı. Sherry'i öldüreceği sırada civarda kimsenin olması işine gelmezdi tabii. Ford'un yanında durdum. Kapıyı açıp atladım. Etrafıma bakındım. Sonra tabancamı çekerek koşmağa başladım. Ağaçların arasına daldım. Güneş batmıştı. Onun için gölgeler etrafı kaplamıştı. Ağaçların altı karanlıktı. Zaten biraz sonra da gece olacaktı. Fakat ben alaca karanlıkta etrafımı görebiliyordum.

Durup yine etrafı dinledim. Çıt çıkmıyordu. Sadece bir kaç böceğin ve çekirgenin sesleri duyuluyordu. Bu meş'um sessizlik sınirlerimi iyice germişti. hatta biraz evvelki tren sesinden daha kötü tesir etmişti bu bana. Olanlar kafamı iyice karıştırmıştı. Onun için doğru dürüst düşünmeme de imkân yoktu.

Ağaçların arasından geçerek ilerledim. Yüzümün adeleleri iyice gerilmişti. Avuçlarım terliyordu. Genova ve Sherry'nin nerede olduklarını anlamağa çalışıyordum. Genova, genç kadını gölün yanına indirmiş olabilirdi. Veya otların ve çalıların diz boyu olduğu uzaktaki ağaçların yanına da götürebilirdi. Genova'nın cinayet işleyebileceği o kadar yer vardı ki burada. Hem cesedi de kolay kolay bulamazlardı. Hattâ buraya bırakılan bir cesedin kemikleri bile toz olup dağılabilirdi. Bu ıssız çiftliğe kimse uğramadığı takdirde Genova'nın yaptıkları ortaya da çıkmazdı. Evet, ben Genova'nın katil olduğunu biliyordum. Fakat cesedi bulmadıkça ona bir şey yapamazdım.

Elimle alnımdan akan terleri sildim. Saçmalıyordum ben. Bana Sherry'nin cesedi değil kendisi lâzımdı.Birdenbiretüylerim ürperdi.Genova'nın kadını nereye götürdüğünü anlamıştım. Namussuz, Sherry'i uçurumdan aşağı atacaktı.En akla yakını buydu. Gözlerimin önünde korkunç bir sahne canlandı.

Genova, kadını uçuruma doğru sürüklüyordu. Onu zorla kenara kadar getiriyor ve itiyordu. Sherry, korkunç bir çığlık atarak aşağıya yuvarlanıyordu.

İşte o anda genç kadının haykırdığını duydum.

Bu feryad, sessizliği bir bıçak gibi yırttı. Dehşetle titredim. Çılgın gibi uçurumun bulunduğu tarafa koştum. Ayaklarıma takılan taşlara,

pantalonumu yırtan çalılara aldırdığını yoktu. Bir taraftan da bağırıyordum. Genova'nın adını tekrarlıyor, akla havala gelmedik açık küfürleri sıralıyordum. O anda kudurmuştum sanki.

Ağaçların arasından geçip düzlüğe çıktım. Uçurum ilerdeydi O vakit Genova'yı gördüm. Serseri sol tarafımda kalıyordu. Aramızda dört buçuk, beş metre bir mesafe vardı. Tam uçurumun kenarındaydı o. Karanlıkta o bir insandan ziyade bir hayvanın siluetine benziyordu. Sherry de oradaydı. Adamın ayaklarının dibinde duruyordu. Başını sağa sola sallıyor ve emekliyerek oradan uzaklaşmağa çalışıyordu.

Genova haykırdığımı duymuş olacaktı. Zira benden tarafa dönmüştü. Ben yıldırım gibi ağaçların arasından çıkınca alçak elini yukarıya kaldırdı. Tabancası vardı tabii. Üzerime ateş etti. Silâhtan püsküren alevleri gördüm. Sonra kurşunun yan tarafıma saplandığını hissettim. Ama durmadım. 38'liğimi kaldırdığım sırada Genova, telâşla tekrar ateş etti. Bu sefer nişan alamamıştı. Kurşun başımın üstünden vınlıyarak geçti.

Sherry, ayağa kalkmağa yeltenmişti. Genova, hemen ona döndü. Ben de namussuzabir kurşun yolladım. Vücûdunun sarsıldığını gördüm. Artık ne yapacağımı biliyordum. İki el daha ateş ettim. Kafa tasını parçalamıştım sanırım. Ellerini yüzüne doğru götürmeğe çalıştı ama muvaffak olamadı. İçine saman doldurulmuş bir kukla gibi yıkıldı. Evet. yıkılarak uçurumdan aşağıya uçtu. Fakat çığlık atmadı. Sadece yuvarlanan kayaların sesini duydum. Bir de Genova'nın cesedi aşağıya çarpınca tuhaf bir ses çıktı.

Ben Sherry'e doğru koştum. Yan tarafım uyuşmuştu. Fakat sıcak sıcak bir şeyin aktığını hissediyordum. Ama buna aldırmadım. Yaklaşıp Sherry'i kucakladım. Genç kadın, olduğu yerde sal-

landı. Sonra başı geriye gitti. Vücûdu gevşedi. Bayılmıştı.

Sherry'i güç belâ geriye çekip otların üstüne yatırdım. Ancak bir kaç dakika sonra kendine gelebildi. Gözlerini açıp bana baktı. Sonra dehşetle titredi. Gözleri terar kapandı. Yanına çömeldim. "Her şey bitti artık yavrum. Üzülme. Sana bir şey yapamadı o. Hiç bir şeyin yok. Bana 'Merhaba' demiyecek misin?"

Doğrulup oturdu. Ben de ayağa kalktım. Kolundan tutarak onu da kaldırdım. Genç kadın "Aman yarabbi!" diye inledi. "Aman Yarabbi!"

-"Sakin ol, güzelim. Korkacak bir şey yok."

Beni dinlemiyordu."Aman Yarabbi! Beni buraya getirdiği zaman aklıma bir şey gelmemişti." Dönüp uçuruma baktı. Halâ titriyordu. "Ancak.. Ancak o vakit tehlikeyi anladım.Dönüp kaçacak oldum. Fakat beni yakaladı. O vakit bağırdım. Başıma vurdu." Eliyle başına dokundu. Ben de dikkatle kafasına baktım. Etraf karanlık olduğu için onu güçlükle görebiliyordum. Fakat elimi saçlarına götürünce bunların ıslak olduğunu fark ettim. Genova, onun başına vurunca deri yarılmış ve saçları kandan ıslanmıştı."Bana vurduğu zaman bayılmadım.Fakat dizlerim bükülüverdi. Beni uçuruma atacağını biliyordum.Onun için kaçmağa çalıştım. Ama olmadı. Beni sürüklemeğe çalıştı. Öleceğimi sandım....Ben...Ben..Şey..O vakit sen geldin sanırım....."

Saçlarını okşadım. "Artık bunları unut, yavrum " Onu kollarımın arasına aldım. Boynuma sarıldı. Vücûdu kuru hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bluzu yırtılmıştı.Yanağı da boydan boya çizilmişti sanırım. "Her şey bitti, Sherry. Bundan sonra kimse sana ilişmeyecek. Bu korkunç bir kabustu." Kendisine gelmesi için işi alaya vurdum. "Sevgilim, dün gece baktığımız mecmuayı hatırlı-

yor musun? Onun üstünde çok bacaklı bir canavar vardı.İşte sen o canavarın kovaladığı kıza benziyorsun tıpkı. Şu anda senin resmini yapabilirim."

Bana bakarak gülümsemeğe çalıştı. Dudakları titriyordu. Nihayet, "İyi olur," diye mırıldandı. "Şu anda beni bir canavar kovalamış gibi bitkinim zaten."

Aslında zavallı korkunç bir şeyle karşılaşmıştı. Fakat bu işi üsteleyip onu büsbütün sinirlendirmemin manâsı yoktu. Hiç bir şey olmamış gibi hareket etmeliydim. Hem Sherry, kurtulmuştu. Benim için de mühim olan buydu.

Uzaktan bir siren sesi aksetti. Gitgide yakınlaşmaktaydı bu. Gök yüzündeki hafif ışık da kaybolmuştu. Artık etrafa derin bir karanlık çökmüştü. Nihayet polisler geliyordu. Arabayı benim Cadillac'ın yanında park edeceklerinden emindim. Ondan sonra beni arayacaklardı. Tabancamı havaya kaldırıp ateş etmeği düşündümse de vaz geçtim. Sherry'i korkutmak istemiyordum. Nasıl olsa polisler araya araya bizi bulacaklardı. Sherry'i kendime doğru çektim. Birdenbire yan tarafıma bir bıçak saplandı. Yaram acıyordu. Ama buna da aldırmadım. Bu işi kolay atlatmıştım doğrusu.

(O) (O)

(O)

Fany Hilman'ın evinin kapısını çalarak beklemeğe başladım. Polis Merkezinde tam üç saat kalmıştım. Bana türlü türlü sualler sormuşlar ve sonra temize çekilen ifademi imzalatmışlardı. Oscar Swallow'u da orada bırakmıştım. Serseri çeresiz kalıp başkalarına ait eserleri çaldığını itiraf etmişti. Artık İngiliz aksanıyla da konuşmuyordu. Bilâkis kendisine olan itimadını kaybedeli beri lisanı da epey bozulmuştu. Swallow, herşeyi

şakır şakır itiraf etmişti. Senaryonun mevzuunu malûm mecmuadan çalmıştı. Aylar evvel, Zoe onu mecmuayı okurken görmüştü. Genç kadın daha sonra mecmuayı alıp okumuş ve böyle uydurma hikâyelerle meşgûl olduğu için Swallow'la alay etmişti. Swallow sesini çıkaramamıştı tabii. İçin için de kadının durumu anlamaması için dua etmişti.

Zoe, o-ara durumu anlamamıştı. Fakat araları açıldıktan sonra kadın işi sezmişti. O mecmuayı tekrar okumuş ve Swallow'un hikâyeleri çaldığını da öğrenmişti.

Polis Merkezindeyken bana sabıkalı albümlerini de çıkarmışlardı. Yeşil gömlekli gorille arkadaşını resimlerinden hemen tanımıştım. Polis arabalarına derhal haber gitmişti. Onları da neredeyse yakalayıp merkeze çekeceklerdi.

İçeriden ayak sesleri aksetti. Fakat gelen bir insan değil fildi galiba. Ben bir an evvel Fanny'la konuşup buradan uzaklaşmak istiyordum. Sherry'i beni evinde bekliyordu. Genç kadın daha şimdiden cin için portakalları sıkmağa başlamıştı. Bu arada Bondhelm'e telefon etmeği de unutmamıştım. Kendisine katili bulduğumu bildirmiştim. Bu arada da 'Orman Perisi' filminin tamamiyle kendisine kaldığını da ilâve etmiştim. Yalnız filmi bitirmek için paraya ihtiyaç olacaktı. Genova öldüğüne göre de artık Bondhelm, elini cebine atacaktı. Bondhelm'in para sarfetmesini sevmediğini biliyordum. Fakat filmi tamamlamak için çaresiz yapacaktı bunu. Buna da çok memnundum. Zira elimde üç hisse senedi vardı. Artık Bondhelm, benim hesabıma yani beni zenginleştirmek için çalışacaktı.

Daha sonra da Raul'a telefon etmiştim. Arkadaşım işin holloduğunu duyunca neşeli neşeli gülmüştü. Sonra bana Evelyn'le barıştıklarını müjdelemişti. Artık bana küçük bir villa satın almayı

düşünüyordu. Hem bu sefer evin bahçesinde yüzme havuzu da istemiyordu. Bu arada çevirdiği filmde bana ait olan kısmı da çıkarmasını istemiştim. Bunu kesip bana yollayacağına söz vermişti.

Birine daha telefon etmiştim. Hem polisler bizi bulduktan birkaç dakika sonra aramıştım onu. Neyse polislerden biri arkadaşım çıkmıştı da telefon etmeme müsaade vermişti. İşte şimdi Fanny'e bu telefon konuşmasından bahsetmek istiyordum. Bu dayanılmaz bir arzuydu.

Neyse kapı açıldı. Fanny'nin bir çorba tabağına benzeyen suratını gördüm. Şimdiye kadar dikkat etmemiştim ama bu kadının cildi de bir tuhaftı. Yüzünü güve yemişti galiba.

Neşeli neşeli, "Merhaba, Fanny," dedim. "Ne var ne yok?"

Burnundan soludu. "Ne istiyorsun sen?"

Oralı olmadım. "Kusura bakma, Fanny. Söz verdiğim gibi bürona gelemedim. Ama bürona bir ceset getirmemi hoş karşılamıyacağını tahmin ettim."

Gözlerini kırpıştırdı. Bu hareketi de beni rahatsız etti. Bu kadının hoşa giden bir tarafı yoktu. Fakat tuhaf bakışlı küçük gözleri kadar çirkin bir şey tasavvur edilemezdi. "Bir ceset mi?" Duruma bir manâ veremediği belliydi. Benimle alay etmek için bir şeyler düşünmeğe çalıştığını tahmin ediyordum.

-"Evet, öyle," diye cevap verdim. "İçeriye girmeme müsaade eder misin? Sana durumu anlatmak istiyorum."

Şaşırmıştı. Fakat itiraz etmedi. Kapıyı ardına kadar açtı. Ben de içeriye daldım. Geniş bir odaya girdik. Fanny Hillman, elbiseliydi. Yalnız ayaklarına terliklerini geçirmişti. Ben bir koltuğa yerleştim. Kendisi de karşıma oturdu. Bana bakarak gülümsemeğe çalıştı. Fakat muvaffak olamadı.

-"Şey... Mr.Scott. Bir cesetten bahsettiniz. Bu cesedin kime ait olduğunu biliyor musunuz?"

-"Evet, ölen adamın kim olduğunu biliyorum. Zira bunun seni alâkadar edeceğini düşündüm. Bu işe sütûnunda bir hayli yer verdin. Eksik olma benimle uğraştın."

Yine gülümsemeğe çalıştı. Ama tebessümü dudaklarını geçip yüzüne yayılamadı. Daha doğrusu dudaklarında donup kaldı bu. "Bana bunu anlatın, Mr.Scott... Shell. Seninle samimi konuşmayı tercih ederim. Ölen kim? Raul Evans mı?"

-"Neden Raul olsun?"

-"Bilmem... Şey..."

-"Üzülme sana anlatacağım. Yalnız önce sen konuşacaksın. King'le kavga ettiğimi kimden öğrendin? Seninle ilk defa konuştuğum gün Genova'ya telefon ettin mi?"

Aslında bu dedikoducu şişkoya kimin telefon ettiğini biliyordum tabii. Fakat emin olmak istiyordum. Meselâ Bondhelm'e haberi kimin verdiğini öğrenmiştim. Ceset ortaya çıkınca sevgili Dot, adama telefon etmişti. Zira Dot'un filmde rol almasını Bondhelm temin etmişti. Dot da ona yaranmak istemişti sanırım. Dot'un yükselmek için yapmıyacağı yoktu zaten. "Bütün istediğim bu Fanny, bunları söylediğin zaman sana kanlı hadiseyi olduğu gibi anlatacağım."

Kadın, bir müddet düşündü. "O partiden sonra King, telefon etti bana. Biliyorsun, aktörler reklama bayılırlar." Aslında bunun yalan olduğunu söylememe lüzûm yoktu. Kadın King'in sözlerini sütûnuna geçirmişti bir kere. "Genova'ya telefon etmeme gelince.. Evet, kendisini aradım. Sütunuma girebilecek bir şey olup olmadığını sordum."

Bu dedikoducu hipopotam az kalsın ölümüme sebep olacaktı. Genova'ya durumu anlatıp

başıma iş açmıştı. Tatlı tatlı sordum. "Peki kendisine işi hallettiğimi ve katilin adını savcıya bildireceğimi de söyledin mi?"

Gözlerini yüzüme dikti. "Ne münasebet Mr.Scott.... Yani Shell. Böyle saçma bir şey söyler miyim ben? Haydi artık bana olanları anlat. Kim öldü? Ne oldu?"

-"Önce sen Genova'ya neler anlattığını söyle. Gerisi kolay."

Kaşlarını çatarak, "Senin kendine bir hayli güvendiğinden bahsettim sanırım," dedi. "Bu arada senin sözlerini de tekrarladım. Bunlar Genova'nın çevirdiği filme tesir edebilirdi tabii. Onun için adamcağız bir hayli ilgilendi."

-"Tabii. Çok haklısın. Zaten Genova da bunun üzerine beni vurması için ufak tefek bir adam gönderdi. Zaten o adamı daha önceden peşime takmıştı. O bücür de az kalsın beni temizliyordu. Ne şirin değil mi?" Yalandan bir kahkaha attım.

Ağzı açık kaldı. Rengi de soldu. Böyle bir şey beklemediği belliydi. "Yani... Yani... O..."

-"Evet, öyle," diye devam ettim. "Anlatacaklarıma bayılacaksın, Fanny. Senin yanından ayrıldıktan sonra beni vurmağa kalktı o adam. Ben de Genova'nın bürosuna gittim her halde bu arada kiralık katil beni vuramadığını Genova'ya telefonla bildirmişti. Ben de tutup türlü türlü sualler sordum. Bunlar Genova'ya sıkıcı geldi. Zira Zoe Townsend'i kendisi öldürmüştü. Üstelik benim sağ kalmama da çok üzülmüştü tabii. Tekrar adamını çağırıp beni stüdyoda temizlemesini emretti. Ne komik değil mi Fanny?"

Kadın, sözlerimi hiç de komik bulmamıştı. Zaten ben de artık gülmüyordum. "Stüdyoda kafama bir projektör atmağa kalktılar. Fakat ben canımı kurtardım. Bu yüzden de Genova'nın kiralık katili

öldü. Neyse bunu da bırakalım. Genova, vücûduna iki üç kurşun yedi Fanny. Ondan sonra da uçuruma yuvarlandı. Yani ceset de parça parça oldu." Biraz daha konuştum. Bu kadına katili bulacağımı söylemiştim. Sözümde duruyordum işte. Hadiseyi ballandıra ballandıra anlattım.

Sonra ayağa kalkarak kapıya doğru gittim. Dönüp onu süzdüm. "Bu işe ne dersin, Fanny? Çoktan beri Hollywood'da böyle mühim bir hadise olmamıştı."

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Eline böyle bir şey geçirdiği için fevkalâde memnundu. Koltuktan kalkarak bana baktı. "Mr.Scott... Shell, bu hikayeyi henüz kimse bilmiyor değil mi? Herkes bunu önce benim sütûnumda okuyacak."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin sütûnunda mı okuyacak?" Bana yaptığının intikamını alabilirdim artık. "Hayır, buna imkan yok. Sen King'in sözlerine inanarak o yalanları yazdın. Ondan sonra da benimle alay etmeğe kalktın. Eğer bana ilişmeseydin, hikayeyi önce sana anlatırdım. Bana kalırsa sen Douglas King'e kızmalısın. Onun yüzünden bu hikaye Times gazetesinde çıkacak. Üç saat evvel hadiseyi bütün teferruatıyla onların dedikodu yazarına anlattım.

Kadın koltuğuna çöküp kaldı.

King'le görülecek bir hesabım vardı. Ama, şimdilik bekliyebilirdi. Hissedar olduğum film bitene kadar King'e ilişmeyecektim. Fakat Fanny'nin yarınki sütûnunda King hakkında neler yazacağını merak ediyordum doğrusu.

Kapıdan çıktım. Bu işi de halletmiştim. Artık Sherry'le meşgûl olabilirdim.

Arabama atlayarak Cypress Bulvarındaki evin yolunu tuttum.

Bana kapıyı Sherry açtı. Tatlı tatlı tebessüm ederek, "İşlerini bitirdin mi sevgilim?"

SHELL SCOTT

POLİS ROMANLARI SERİSİ POLİS ROM